

கற்றது கைம்மண்ணளவு
கல்லாதது உலகளவு

நியூ செஞ்சுரியின்

2 ங்கள் நூலகம்

மாத இதழ்

திருவள்ளூர்வராண்டு 2055
மலர் - 15 இதழ் - 10 - ஜனவரி - 2024

ஆசிரியர்

த.ஸ்டாலின் குணசேகரன்

பொறுப்பாசிரியர்

சண்முகம் சரவணன்

ஆசிரியர் குழு

பேராசிரியர் ஆ.சிவசுப்பிரமணியன்
முனைவர் ச.சுபாஷ் சந்திரபோஸ்
முனைவர் ந.முத்துமோகன்
முனைவர் மு.இராமசுவாமி
முனைவர் நா.இராமச்சந்திரன்
முனைவர் பா.ஆனந்தகுமார்
முனைவர் ஞாஸ்மபன்
ப.குராஜன்
முனைவர் இரா.அறவேந்தன்
முனைவர் இரா.காமராசு
முனைவர் உ.அலிபாவா

இதழ் வடிவமைப்பு

கா.குணசேகரன்

நியூ செஞ்சுரி வாசகர் சங்கம்

பதிவு எண் : 21/2005/ 11/2/2005

16 (142), ஜானி ஜான்கான் ரோடு,

இராயப்பேட்டை, சென்னை - 600 014

ungalnoolagam@gmail.com

இணைய தள முகவரி: www.ncbhpublisher.in

தனி இதழ் ₹ 45.00, ஆண்டு சந்தா ₹ 540.00

மாணவர்களுக்கு ₹ 500.00

ஆயுள் சந்தா ₹ 5400.00

அயல்நாடு (ஆண்டு சந்தா) ₹ 2750.00

சந்தா தொகையை

New Century Reader's Sangam

என்ற பெயரில் அனுப்பலாம்.

உங்கள் நூலகம் பற்றிய விமர்சனக் கடிதங்கள்,
உங்கள் நூலகத்திற்கான படைப்புகள், கட்டுரைகள்,
நூல் விமர்சனங்கள், மதிப்புரைக்கான நூல்கள்
ஆகியவற்றைக் கீழ்க்கண்ட முகவரிக்கு அனுப்புமாறு வேண்டுகிறோம்.

பொறுப்பாசிரியர்

உங்கள் நூலகம்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (19) லிட.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,

அம்பத்தூர், சென்னை - 600050.

தொலைபேசி எண் : 044-26251968, 26258410

யொருளடக்கம்

- 1 2023 பேரிடர் தொடரோட்டங்களின்
தூரத்து இடிமுழக்கங்கள்
ஆசிரியர் குழு - 4
- 2 இலங்கைத் தமிழ் கலைச் சொல்லாக்கம்
டாக்டர் சு.நரேந்திரன் - 7
- 3 டோடோ தீவில் தமிழர்
அ.கா.பெருமாள் - 13
- 4 ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழும் வரலாறு
சி.ஆர்.ரவீந்திரன் - 19
தேவிபாரதி:
- 5 மழைக்கால இரவு வானத்தின் அரியவிண்மீன்
கே.பி.சுத்தலிங்கம் - 23
- 6 உரை எனும் தனிப்பிரதியாக்கத்தில்
உரைவேறுபாட்டாராய்ச்சி
முனைவர் ம.லோகேஸ்வரன் - 27
- 7 கைவிடப்பட்டவர்களின் கதை
சுப்பிரமணி இரமேஷ் - 33
- 8 நியூ செஞ்சுரி வெளியீடாக தமிழில் சமகால
மார்க்சிய அரசியல் நூல்கள்
தொகுத்தவர்: மா.சிவகுமார் - 39
- 9 புலவர் மரபில் பூதநெறி
முனைவர் வி.சிவகுமார் - 47
பழங்குடி
- 10 முனைவர் சி.மகேசுவரன் - 53
நேர்காணல்
- 11 எனக்கு சுய முன்னேற்றத்தில்
நம்பிக்கை இல்லை
இறையன்பு / சந்திப்பு: ந.முருகேசுவரன் - 55
- 12 பொங்கல் படி சுமந்தலைந்த மாட்டுவண்டிகள்
த.ஜான்சிபால்ராஜ் - 69
- 13 மலையடிப்பட்டி கல்வெட்டில் மனப்பிதற்றல்
கி.இரா.சங்கரன் - 71
அரிய நாவல்களை
- 14 அடையாளம் காட்டும் பெரும் பணி
பேராசிரியர் உ.அலிபாவா - 75
- 15 காத்திரமான மார்க்ஸியக் கலைச் சொற்கள்
எம்.பாண்டியராஜன் - 83
- 16 பெண்ணியச் சிறுகதையின் பண்பாட்டுப் புரிதல்கள்
இரா.குமரகுபரன் - 89
- 17 Patriarchal Suppression Upper-caste
Widows and the Resultant Inviolable Voices:
A Study of Bapsi Sidwa's 'Water'
T.Jayasudha - 93

2023 பேரிடர் தொடரோட்டங்களின் தூரத்து இடிமுழக்கங்கள்

“பேரண்டத்தின் அளவு மற்றும் வயது சாதாரண மனித புரிதலுக்கு அப்பாற்பட்டது. அபரிமிதத்திற்கும் நித்தியத்திற்கும் இடையில் எங்கோ தொலைந்து போனது நமது சிறிய பூவுலக வீடு. ஒரு பேரண்டக் கண்ணோட்டத்தில், பெரும்பாலான மனிதக் கவலைகள் அற்பமானவை, சிறுபிள்ளைத்தனமானவை என்று கூடத் தோன்றுகின்றன.”

- கார்ல் சாகன், காஸ்மோஸ்

சர்வதேசச் சமூகம் வாலாது நின்று கைபிசைந்த பாலஸ்தீன காலாவின் குழந்தைகள் மற்றும் பெண்களின் இனப்படுகொலை உள்ளிட்டு 2023 ஆம் ஆண்டில் நாம் கண்ட பெரும் அழிவுகள் பல. அவையெல்லாம் உண்மைதான். தாங்க முடியாத மனத்துயரை அளிப்பவைதான்.

ஆனால் பேரண்டத்தின் அளவுகளையும் அதன் பிரளயங்களையும் விளக்கும் அறிஞரும் மனிதாபிமானியும் பகுத்தறிவாளருமான கார்ல் சாகன் மானுடக் கவலைகள் குறித்து கூறிய சொற்கள் ஆழமானவை. அவை பேரழிவின் விளிம்பில் பூவுலகை நிறுத்தியிருக்கும் புவி வெப்பமாதலின் பின்னணியில் ஏனைய பிரச்சனைகள் குறித்து காணும்போதும் பொருந்துகின்றன. ‘பேரிடர்களின் தொடரோட்டத்தில்’ பூவுலகை தள்ளிவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் ‘புவி வெப்பமாதல்’ குறித்து சிறிதளவும் கவலையின்றி தனது சர்வதேச ஆதிக்கத்துக்கு வருவதாக அது கருதும் குந்துமணி அளவு ஆபத்திற்கும் எதிர்வினையென குழந்தைகளின் பிணமலைகளை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது.

மானுட குலம் எதிர்நோக்கும் பேரிடர்களின் தொடரோட்டத்தின் 'தூரத்து இடிமுழக்கம்' என நம்மை வந்து சேரும் பல அறிகுறிகளை கேட்டும் பார்த்தும் வருகின்றோம். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு மேலாக உலகைப் புரட்டிப் போட்ட கொரோனா முதல் மானுடம், மானுடமாய் உருவாகிய காலம் முதல் சமீபத்திய காலம் வரை 'புயல்' என எதனையும் கண்டிராத ஆப்பிரிக்க, லத்தின் அமெரிக்க நாடுகளில் புயல்கள், உலகின் அதிகமான மழைபொழியும் இடமெனப் பெயர் பெற்ற சிரபுஞ்சியிலும் நமக்கு அருகமைந்த மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைகளிலும் மழை அளவு குறைவு, வறட்சி, உத்தரகாண்டில் வெள்ளம், சாதாரணமாகப் பனி விழும் வட அமெரிக்கக் காடுகளில் காட்டுத் தீ என்பவை கேட்ட செய்திகள். சென்னை, செங்கை பகுதியிலும் தென் தமிழகத்திலும் நாம் இப்போது அடிக்கடி பார்க்க ஆரம்பித்துள்ள 'வரலாறு காணாத மழை'! இவை எல்லாம் புவி வெப்பமாதலோடு தொடர்பில்லாதவை என நாம் கூற இயலாது.

2015ஆம் ஆண்டு 12 டிசம்பர் 2015 அன்று பாரிஸில் நடந்த ஐ.நா சபை காலநிலை மாற்ற மாநாட்டில் (COP21) ஏற்பட்ட பாரிஸ் ஒப்பந்தம் காலநிலை மாற்றம் தொடர்பான சட்டப்பூர்வ சர்வதேச ஒப்பந்தமாகும். இது 196 தரப்புகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, 4 நவம்பர் 2016 அன்று நடைமுறைக்கு வந்தது.

“உலக சராசரி வெப்பநிலையின் அதிகரிப்பை தொழில்துறைக்கு முந்தைய நிலைகளைவிட 2 டிகிரி செல்சியஸுக்குக் கீழே” வைத்திருப்பது மற்றும் “தொழில்துறைக்கு முந்தைய நிலைகளை விட வெப்பநிலை அதிகரிப்பை 1.5 டிகிரி செல்சியஸாகக் கட்டுப்படுத்துவதற்கான” முயற்சிகளைத் தொடர்வது இதன் முக்கிய குறிக்கோள்.

புவி வெப்பமடைதலை 1.5 டிகிரி செல்சியஸாகக் கட்டுப்படுத்த, பசங்குடில் வாயு உமிழ்வுகள் 2025க்கு முன் உச்சத்தை எட்ட வேண்டும், 2030 க்குள் 43% குறைய வேண்டும் என்பது அனைவரும் ஏற்றுக் கொண்ட வரைமுறை. பாரிஸ் ஒப்பந்தம் பலதரப்பு காலநிலை மாற்ற செயல்பாட்டில் ஒரு முக்கிய மைல்கல், ஏனெனில், இது முதல்முறையாக, அனைத்து நாடுகளையும் ஒன்றிணைத்து காலநிலை மாற்றத்தை எதிர்த்துப் போராடுவதற்கு வழிவகுத்தது. அமெரிக்காவின் வழக்கமான மேலாதிக்கப் போக்கு, ஐரோப்பிய நாடுகளின் இரட்டை நாக்கு எல்லாம்

மீறி இது கையெழுத்தானது. பராக் ஒபாமாவின் ஊசலாட்டம், பின்னர் வந்த டிரம்ப் அந்த ஒப்பந்தத்தை அமெரிக்கா மதிக்காது என்றெல்லாம் சொல்லி வந்தது எல்லாம் தாண்டி பின்னர் 2021இல் டிரம்பைத் தோற்கடித்து அதிபரான ஜோ பைடன் புண்ணியத்தில் ஒப்பந்தம் மீண்டும் மூச்சுவிட்டது. இந்த நிலையில் சமீபத்திய காலநிலை மாநாடு COP28 துபாய் நகரில் 2023 நவம்பர் 30 முதல் டிசம்பர் 13 வரை நடந்தது.

COP28 ஏன் முக்கியமானது?

பாரிஸ் காலநிலை மாற்ற ஒப்பந்தம் குறித்து கடந்த சில ஆண்டுகளாக பேச்சுவார்த்தை நடத்தப்பட்டு ஏற்கப்பட்ட நிலையில், COP28 என்பது ஒப்பந்தத்தை செயல்படுத்துவது, குறிக்கோளையும் செயலையும் மேம்படுத்துவது ஆகியவற்றை நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது

2019ஆம் ஆண்டுடன் ஒப்பிடுகையில், 2030ஆம் ஆண்டளவில் பசங்குடில் வாயு உமிழ்வுகள் 43% குறைக்கப்பட வேண்டும் என்று ஐநாவின் காலநிலை மாற்றத்திற்கான அரசுகளுக்கிடையேயான குழுவின் சமீபத்திய அறிவியல் சுட்டிக்காட்டுகிறது. இந்த நூற்றாண்டின் இறுதிக்குள் வெப்பநிலை உயர்வை 1.5 டிகிரி செல்சியஸாகக் கட்டுப்படுத்தவும், அடிக்கடி கடுமையான வறட்சி, வெப்ப அலைகள் மற்றும் மழைப்பொழிவு உள்ளிட்ட காலநிலை மாற்றத்தின் மோசமான தாக்கங்களைத் தவிர்க்கவும் இது மிகவும் முக்கியமானது.

மாநாட்டில் பேசிய இந்திய ஒன்றியத்தின் சுற்றுச்சூழல் மற்றும் காலநிலை மாற்றத்திற்கான அமைச்சர், பூபேந்தர் யாதவ், இந்தியாவின் சாதனைகள் எனப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிட்டார்:

- பசங்குடில் வாயு உமிழ்வுகளிலிருந்து பிரித்த பொருளாதார வளர்ச்சிக்கான எங்கள் முயற்சியில், இந்தியா, 2005-2019க்கு இடையே தனது ஜிடிபியின் உமிழ்வுச் செறிவை 33% குறைத்துள்ளது, இதன் மூலம் 2030ஆம் ஆண்டிற்கான இலக்கை, 11 ஆண்டுகள் முன்னதாகவே எட்டியுள்ளது.
- 2030ஆம் ஆண்டிற்கான இலக்கைவிட ஒன்பது ஆண்டுகள் முன்னதாகவே, நிறுவப்பட்ட மின்நிலையத் திறனில் 40% புதைபடிம எரிபொருள் சாராதவையாக இருப்பதை இந்தியா சாதித்துள்ளது. 2017-க்கும் 2023க்கும் இடையில், இந்தியா சுமார்

100GW நிறுவப்பட்ட மின்நிலையத் திறனைச் சேர்த்துள்ளது, இதில் 80% புதைபடிம எரிபொருள் சாராதவை.

உண்மையென்றால் பாராட்டத்தக்கதுதான். ஆனால் நிர்ணயிக்கப்பட்ட இலக்கு பெரிய அளவில் புவி வெப்பமாதலைத் தடுக்காது என்பதுதான் உண்மை. 2022இல் தமிழகத்தில் நிறுவப்பட்ட மின்நிலையத் திறனில் 50%க்கும் மேல் மீளருவாக்க ஆற்றல் நிலையங்களான காற்றாலைகளும் சூரியஒளி ஆலைகளும் தான். ஆனால் ஓராண்டில் உற்பத்தி செய்த மின்னாற்றலில் இவற்றின் பங்கு சுமார் 10% தான். அவை அடிப்படை மின்சுமை தாங்கும் நிலையங்களாக இருக்க இயலாது. இந்த எதார்த்தம் காரணமாக இந்தியா இன்றும் நிலக்கரி பயன்படுத்தும் அனல் மின்நிலையங்களையே நம்பி இருக்க வேண்டியுள்ளது. 2021-2022ஆம் ஆண்டில் இந்தியாவின் மின்நுகர்வு 8.2% அதிகமாகியுள்ளது. இனி மேலும் 20 ஆண்டுகளுக்கு இந்த வளர்ச்சி இருக்கும். அதில் பெரும்பகுதி நிலக்கரி பயன்படுத்தும் அனல் மின்நிலையங்களாகத்தான் இருக்க இயலும். ஓரளவு அணு மின்நிலையங்கள் இருக்கலாம். சீனா உள்ளிட்ட பெரும்பாலான வளர்முக நாடுகளின் நிலை இதுதான். இந்தியா போன்ற நாடுகள் இந்த வளர்ச்சியைக் குறைத்தால் நாட்டின் ஜிடிபி வளர்ச்சி குன்றும். வேலையின்மை பெருகும். சமூகம் அமைதியும் மேம்பாடும் இழக்கும்.

புதிய இலக்குகள்

COP28 சில புதிய இலக்குகளை நிர்ணயித்துள்ளது:

- 2030ஆம் ஆண்டு வாக்கில் பசுங்குடில் வாயு உமிழ்வை 2019ஆம் ஆண்டில் இருந்ததில் 43%ஐ குறைக்க வேண்டும்.
- 2030ஆம் ஆண்டு வாக்கில் மீளற்பத்தி ஆற்றல் மின்நிலையத்திறனை 2019ஆம் ஆண்டு இருந்ததை போல் 3 மடங்கும் மின்னாற்றல் பயன்பாட்டுத் திறனை இரு மடங்கும் அதிகரிக்க வேண்டும்.

இவை மிகவும் கடினமான இலக்குகள். குறிப்பாக இந்தியா போன்ற வளர்முக நாடுகளின் வளர்ச்சி மேம்பாடு, சமூக நலன் ஆகியவற்றை பாதிக்கும் சாத்தியங்கள் கொண்டவை. இது நாம் வாழும் காலத்தின் முரண்பாடு. அத்தோடு அமெரிக்கா, ஐரோப்பிய ஒன்றியம் போன்றவை தங்கள் பொறுப்பைத் துறந்து, சீனா, இந்தியா, பிரேசில் போன்ற வளர்முக நாடுகள் மீது சுமையை ஏற்றியுள்ளதும்

இதற்குள் உள்ளது. இந்தியா இதனை எப்படி சாதிக்கப் போகின்றது என்பதை அரசு விளக்க வேண்டும்.

மறுபுறம் இந்தக் காலநிலை மாற்ற மாநாடு (COP28) புதிய அணு ஆற்றல் வரலாறு படைத்துள்ளது. 1995இல் வருடாந்திர காலநிலை உச்சி மாநாடுகள் தொடங்கியதிலிருந்து முதல் முறையாக, அணு ஆற்றல் உள்ளிட்ட குறைந்த-உமிழ்வு தொழில் நுட்பங்களை ஆழமான மற்றும் விரைவான 'கார்பன் சார்புக் குறைவை' அடைய உதவும் வகையில் நிறுவ கையெழுத்திட்ட 198 நாடுகள் அதிகார பூர்வமாக அழைப்பு விடுத்தன. அறிவியல்பூர்வமான, எதார்த்தமான முடிவுதான். ஃபுக்குஷிமாவில் பெரும் விபத்து ஏற்பட்ட போது உலகில் இயங்கிக் கொண்டிருந்ததைக் காட்டிலும் இன்று அதிக எண்ணிக்கையில் அணு உலைகள் இயங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. உலகின் பல பகுதிகளில் 50க்கும் மேற்பட்ட அணு உலைகள் நிறுவப்பட்டு வருகின்றன. ஜப்பான் தான் நிறுத்திய அணு மின்நிலையங்களை மீண்டும் இயக்கப் போவதாக அறிவித்துள்ளது. ஆனால் இந்த முடிவு அணு ஆற்றல் உற்பத்தியில் ஈடுபடும் இந்தியா போன்ற நாடுகளுக்கு வாய்ப்பையும் பொறுப்பையும் அதிகரித்துள்ளது. 1994ஆம் ஆண்டில் சர்வதேச அணு ஆற்றல் முகமையில் ஏற்பட்ட ஒப்பந்தத்தில் நாடுகள் சுயேச்சையான, சுதந்திரமான, அரசியல் சட்டத்தால் பாதுகாக்கப்பட்ட அணு ஆற்றல் ஒழுங்காற்றல் வாரியத்தை நிறுவ வேண்டும் என்ற ஒப்பந்தம் கையெழுத்தானது. கனடா, ஃபிரான்ஸ், அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் அதனை நிறுவிவிட்டன. இந்தியா இன்னும் பழைய அதிகாரமற்ற பெயரளவிலான ஒழுங்காற்றல் வாரியத்தோடு தொடர்கின்றது. இது மக்களுக்கு ஆபத்தானது. அணு ஆற்றல் துறைமீதான நம்பிக்கையை இழக்கச் செய்வது.

அரசு செய்ய வேண்டியதை அரசு செய்ய வேண்டும். அது ஜனநாயக நாட்டில் வெளிப்படைத் தன்மையோடு இருக்க வேண்டும். அது அரசின் கடமை. அரசு அப்படிச் செயல்படுவதை கண்காணிப்பதும் உறுதி செய்வதும் குடிமைச் சமூகத்தின் கடமை. இந்தச் சிக்கலான நிலையை, பரந்துபட்ட மக்களிடம் எடுத்துச் சென்று விளக்குவதும் அவர்களது அறிவார்ந்த தலையீட்டிற்கு உதவுவதும் எழுத்து, பதிப்பு மற்றும் ஏனைய ஊடகங்களில் உள்ளோருக்கு காலம் அளித்துள்ள கடமை.

- ஆசிரியர் குழு

இலங்கைத் தமிழ் கலைச் சொல்லாக்கம்

டாக்டர் சு.நரேந்திரன்

“குணம்நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்கக் கொளல்.”

-திருக்குறள்

அறிவியற்கலை வளர்ச்சியுடன் இன்றைய உலகு அடர்ந்து படர்ந்து பின்னிப் பிணைந்து ஒன்றிக் கிடக்கின்றது. அறிவியலைத் தெளிவாக எடுத்துக் கூறவுங் கற்பிக்கவும் ஏற்ற மொழியே, இன்றைய சமுதாயத்துக்கு வேண்டற்பாலது. அண்மைக் காலம் வரை, தமிழ் மொழி இவ்வியல்பைப் பெறும் வாய்ப்புக்குன்றி வளர்ச்சியின்றி நின்றது. மேனாட்டிலே யாதொரு தடங்கலுமின்றி வேகமாக வளரும் அறிவியற் கலையைச் செவ்வனே எடுத்துக்கூறும் வளம்பெற்றுத் தமிழ்மொழி வளர்ச்சியுறல் வேண்டுமாயின், மூன்று முக்கிய துறைகளில் நமது கவனஞ் செலுத்தப்படல் வேண்டும். அவையாவன,

1. கலைச்சொல்லாக்கம்
2. மொழிபெயர்ப்பு
3. விஞ்ஞானத் தமிழ்

இவற்றுள், கலைச்சொல்லாக்கம், மொழி பெயர்ப்பு ஆகிய இரண்டு துறைகளிலும் கிறீன் வைத்தியர் கண்ட அனுபவங்களும், கூறிய கருத்துகளும் இன்றைய சமுதாயம் ஊன்றி கவனித்து உள்ளத்திற் கொள்ள வேண்டியன என்று உறுதியாகக் கூறலாம். முதற்கண், கலைச்சொல்லாக்கம் பற்றிய கருத்துகளைக் கவனிப்போம்.

கலைச்சொல்லாக்கமும் அதற்கென ஒரு மகாநாடு தேவையா, இல்லையா என்பது பழைய பிரச்சனை. வேற்றுமொழிச் சொற்கள் வந்து சேரும் போது அவற்றைச் சீரணித்துக் கொள்ளல் வேண்டு மென்பது மற்றொரு கருத்தாகும். சென்னை மாகாணத்

தமிழ்ச் சங்கத்தின் முயற்சியால் அறுபதுக்கு மேலான அறிஞர்கள் நான்கு ஆண்டுகளாக முயற்சியெடுத்து ஒன்பது கலைத்துறைகளைச் சேர்ந்த பதினாயிரம் சொற்களைத் தமிழிற் சேர்த்தபொழுது, சிலர் அம்முயற்சியைப் பரிசாசஞ் செய்தனர்! ‘பாஷை உடல்; விசயம் உயிர்’ என்று கூறிய இராஜாஜியும் இம் முயற்சியில் ஈடுபட்டாரேயெனச் சிலர் ஆச்சரியப்பட்டனர்!

பொருளே உயிர் என்பது உண்மை. மொழி, உடல் என்பதும் உண்மை. பொருளைத் தான் மொழியின் மூலம் எடுத்துக் கூறுகிறோம். வளர்ச்சிக்கும் நல்வாழ்வுக்கும் உயிர் எத்துணை அவசியமோ, உடலும் அத்துணை அவசியந்தான். ஊனமில்லாத உடல் நமக்கு அவசியமில்லை என்று எவருங் கூறத் துணியமாட்டார்கள். ‘உடம்பார் அழியில் உயிரார் அழிவார்’ என்பது திருமந்திரம். இம் மந்திரத்தை வெல்லுந் தந்திரம் எதுவும் தமிழ் வளர்ச்சிக்கு உயிர் அளிக்கமாட்டாது.

தமிழ், சிங்களம் ஆகிய மொழிகளில் விஞ்ஞானக் கற்பித்தல் வேண்டுமென 1955ஆம் ஆண்டிலே இலங்கை அரசினர் தீர்மானித்ததைத் தொடர்ந்து, தன்மொழி அலுவலகத் தமிழ்க் கலைச் சொற்களைத் தயாரிக்கும் முயற்சியில் ஈடுபட்டது. கலைச் சொற்களை அமைக்குங்கால், தன்மொழி அலுவலகத்தினர் திட்டமான விதிமுறைகள் சிலவற்றைக் கையாளுகின்றனர்.

ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் ஆகிய மொழிகளிலிருந்து பெயர்ச்சொற்களானவை தமிழோசை சிதையாமல் எடுக்கப்பட்டன. புதிய சொற்களும் இலக்கண விதிகளைத் தழுவின ஆக்கப்பட்டன. ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட சொற்களைச் சேர்த்து ஒரு சொல்லாக்கும்போது முதற் பொருள் பிறழா வண்ணம் சொற்கள் சுருக்கப்பட்டன. புதிய சொற்களை ஆக்கும்போது பிற மொழிகளிலிருந்து முதற் கருத்தே மூலமாகக் கொள்ளப்பட்டது. சென்னை அரசினர் வெளியிட்ட சொற்றொகுதியும் வேண்டிய இடத்துப் பயன்படுத்தப்பட்டன. ஆனால், கிரந்த எழுத்துக்கள் தவிர்க்கப்பட்டன.

தென்னிந்தியத் தமிழர் மத்தியிலே ஓட்சிகள் வாயுவைக் குறிக்கும் கலைச்சொல், ஆக்ஸிஜன் ஆகும். சென்னை அரசினர் வெளியிட்டுள்ள கலைச் சொற்றொகுதியில் இச்சொல் தரப்பட்டுள்ளது. சென்னை அரசினர் வெளியிட்ட கலைச் சொற்றொகுதியோ, இலங்கை முயற்சிக்குப் பதினைந்து ஆண்டுகள் முந்திய தீர்மானத்தைத் தொடர்ந்து ஆக்கப்பட்டதாகும்.

இந்திய நாட்டின் பல்வேறு மொழிகளிலும் விஞ்ஞானத்தை அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கத்துடன் கலைச் சொற்களை அமைப்பதற்கு ஒரு பொதுக்

கொள்கையை வகுக்கவென, 1940ஆம் ஆண்டிலே இந்திய அரசினரால் ஒரு பொதுக்குழு நிறுவப்பட்டது. சீரான முறையில் விஞ்ஞான தொழில் நுட்பக் கலைச் சொற்களை அமைப்பதற்குத் தென்னிந்திய மொழிகள் ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு உப குழு நியமிக்கும்படி இப் பொதுக்குழு ஆலோசனை கூறியது. இக்குழுவில் இலங்கையைச் சார்ந்த விபுலானந்த அடிகளும் ஒருவர் ஆவார். இவ் உப குழுக்களின் தீர்மானப்படி, 1947ஆம் ஆண்டிலே சில கட்டுப்பாடுகளுக்கும் விதிகளுக்கும் அமையத் தமிழ்க் கலைச்சொற்கள் ஆக்கப்பட்டன. ஆங்கிலச் சொல்லின் ஓசை கெடாமல் தமிழ்ப்படுத்துவதோடு வேண்டிய இடத்திற் கிரந்த எழுத்துகளும் பிரயோகிக்கப்பட்டுள்ளன.

சொற்களைத் தேவைக்கு ஏற்றவண்ணம் ‘சீரணித்து’க் கொள்ளல் கூடும் என்று விட்டு விடாது, திட்டமான விதிகளை வகுத்து, அவற்றுக்குமையச் சொற்களை அமைத்துக் கோடல் மிக நல்ல முயற்சியேயாம். ஆனால், ஈழத்துக் கலைச்சொற்கள் ஈழ நாட்டிலே மட்டும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன. சென்னை அரசினரின் கலைச் சொற்கள் தமிழகத்திலே மட்டும் பிரயோகிக்கப்படுகின்றன. இரு நாட்டுத் தமிழ் அறிஞர்களும் இணைந்து செயலாற்றும் வாய்ப்பு ஏற்படாத காரணத்தால், கலைச்சொற்களில் ஒருமைப்பாடில்லை. ஆங்கிலப் பதத்தை ஓசை கெடாமற் தமிழுருவம் கொடுப்பதற்கூட ஒருமைப் பாடில்லை. அரசாங்க ஊழியர்கள் அலுவலகங்களில் இருந்து இந்த ஒருமைப்பாட்டைக் காணுதல் நடைமுறையில் ஏற்படக்கூடியதுமல்ல!

1995 ஆம் ஆண்டில் செயல்படத் தொடங்கிய முயற்சியில் அறிவியல்-தொழில்நுட்பத் துறைகளில் விரைந்து வளர்ந்துவரும் துறையாகக் கணிப்பொறி அறிவியல் விளங்குகிறது. இதன் முக்கியத்துவம் கருதியும் அதன் பயன்பாடு தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கு முழுவதும் கிடைக்க வேண்டும் என்ற நோக்கில் 1994-ஆம் ஆண்டு ஆகஸ்டு 5-6 ஆகிய நாட்களில் “தமிழும் கணிப்பொறியும்” என்ற தலைப்பில் கருத்தரங்கம் ஒன்று சென்னையிலுள்ள அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தில் நடைபெற்றது. கருத்தரங்கத்தின் பயனாகச் சில பரிந்துரைகள் முன்வைக்கப்பட்டன. அவற்றுள் ஒன்று, தமிழில் கணிப்பொறித் துறைக்கெனக் கலைச்சொல் அகராதி ஒன்றை உருவாக்குவதாகும். இதற்கென வல்லுநர் குழு ஒன்றை, அண்ணா பல்கலைக்கழகத்தின் அன்றைய துணைவேந்தர் மு.ஆனந்தகிருஷ்ணன் அவர்கள் நியமித்தார்.

அகராதி உருவாக்கம்

வல்லுநர் குழு 1995-ஆம் ஆண்டு முதல் செயல்படத் தொடங்கியது. அதில் 12 உறுப்பினர்கள் இருந்தனர். அக்குழுவிற்குத் தலைமை ஏற்கும் பொறுப்பு முனைவர் சீனிவாசனுக்கு அளிக்கப்பட்டது. இக்குழு ஏறக்குறைய மாதம் ஒருமுறை கூடி

மூன்றாண்டுகளில் ஒரு அகராதியை உருவாக்கியது. கணிப்பொறி அறிஞர் Donald D.Spencer எழுதியுள்ள The Illustrated Computer Dictionary என்னும் நூலை மூல அகராதியாகக் கொண்டு கலைச்சொல்லாக்கப் பணி முடுக்கிவிடப்பட்டது. கருத்துச் செறிவுள்ள சொற்களைப் போதிய அளவில் உருவாக்கும் வல்லுநர்கள் குழு ஈடுபட்டது. மொழி வல்லுநர்கள் பொன். கோதண்டராமன் (சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்), சா. கிருட்டிணமூர்த்தி (தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்) ஆகியோரின் கருத்துரைகளும் ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டன. கருத்தொற்றுமை அடிப்படையிலும்

இயன்றளவு கலைச் சொற்களில் எளிமை புகுத்தியும் மாணவர்களுக்குப் பயன்படும் வகையில் அகராதி ஒன்று உருவாக்கப்பட்டது. இவ்வகராதியில் 4000-க்கும் மேற்பட்ட கணிப்பொறிச் சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இவற்றுள் பல கூட்டுச் சொற்களாக இருப்பினும் அவை விரைவாகத் தேடுவதற்கு உதவும் நோக்கில் அகராதியில் சேர்க்கப்பட்டன. விளக்கம் தரும் அகராதியாகத் தொடங்கிய பணி, காலத்தின் அருமை கருதி முதற்கட்டமாகக் கலைச்சொற்களை மட்டும் தாங்கி வெளிவந்தது.

கலைச்சொல்(ஆங்கிலம்) கலைச்சொல் (இலங்கை வழக்கு) கலைச்சொல் (தமிழ்நாட்டு வழக்கு)

absolute	முற்றுறு	தனி
access	பெறுவழி, அடைகை	அணுகல், அணுகல்
application	பிரயோகம்	பயன்பாடு
assignment	ஒப்படை	ஈடாக்கு
availability	கிடைக்கக்கூடிய	கிடைத்தல்
backbone	முள்ளெலும்பு	முதுகெலும்பு
bottom-up	பாதாதிகேசம்	மேலஎழு
calcalater	கணிப்பி	கணிப்பான்
co-ordinate	ஆள்கூற்று	ஆயமுறை
coxial	ஓர்ச்சு	அச்ச ஒன்றிய
computer	கணினி	கணிப்பொறி
decimal	தசமம்	பதினம்
default	கொடாநிலை	கூறாநிலை
delimit	வரையறு	வரம்பிடல்
design	முறைமை அமைப்பு	வடிவமைப்பு
detection	கூர்ந்தறிதல்	கண்டுபிடித்தல்
duplicate	இருமடி	மறுபதிவு
element	மூலகம்	உறுப்பு
error	வழு	பிழை
flow-chart	ஓட்டப்படம்	பாய்வுப்படம்

இலங்கைப் பதிவு

இதன் அடுத்த கட்ட வளர்ச்சியாக, இவ்வகராதி மேலும் செழுமைப்படுத்தப்பட்டு ஜூலை, 2000-ஆண்டில் இலங்கை அரசு கரும மொழிகள் ஆணைக் குழுவால் தகவல் தொழில்நுட்பக் கலைச்சொல் அகர முதலி எனப் பெயரிடப்பட்டு வெளிவந்தது. திரு. ச.சிவதாசன் தலைமையில் 9 உறுப்பினர்கள் கொண்ட குழுவாக அது செயல்பட்டது. இவ் விரிவாக்கப்பட்ட அகரமுதலியில் 6000-க்கும் மேற்பட்ட சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. தமிழ்நாடு, இலங்கை ஆகிய நாட்டு அறிஞர்களின் கூட்டு முயற்சியினால் வெளிவந்த கலைச்சொல் வெளியீடு என்ற பெருமை இதற்குண்டு.

இக்காலக் கட்டத்திற்குள் அண்ணா பல்கலைக் கழகம் “கணிப்பொறிக் கலைச்சொல் அகராதி”யின் திருந்திய பதிப்பை வெளியிட்டது. தமிழ்நாடு, இலங்கை அறிஞர்களுக்கு உடன்பாடு காணாத விடத்தில் சொற்கள் இரண்டு முறைமைகளில் ஒழுங்கமைக்கப்பட்டன. அவை இலங்கை வழக்கு, தமிழ்நாட்டு வழக்கு எனக் குறிக்கப்பட்டன. அகராதியில் இடம்பெற்றுள்ள இத்தகைய சொற்கள் திரட்டப்பட்டு மேலே தரப்பட்டுள்ளன.

சில நோக்கீடுகள்

அடிப்படைக் கலைச்சொற்கள் சிலவற்றில் கருத்தொற்றுமை இல்லாதது தெரியவருகிறது.

காட்டாக computer என்ற சொல்லுக்குக் “கணிப் பொறி” என்ற சொல்லைத் தமிழ்நாட்டு வழக்காகவும் “கணினி” என்ற சொல்லை இலங்கை வழக்காகவும் காண்கிறோம். கணினி என்ற பயன்பாட்டையும் சிலர் ஆள்வதைப் பார்க்கிறோம். இச்சொல்லில் வரும் ணகர, னகரப் பயன்பாட்டில் எழுத்துப்பிழை நேரும் சாத்தியக்கூறுகள் மிகுதி என்பதால் அண்ணா பல்கலைக்கழகம் வெளியிட்டுள்ள அகராதியில் “கணிப்பொறி” என்ற சொல் தெரிவு செய்யப்பட்டது. இதேபோல calculator என்ற சொல்லுக்குக் கணிப்பான், கணிப்பி என்ற இரண்டு வேறுபட்ட கலைச்சொற்கள் படைக்கப்பட்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். இது விரும்பத்தக்கதா? ஒருமைப்பாட்டிற்கான விடிவுகள் என்ன? (சு.சீனிவாசன்.2011.பக் 109)

இலங்கையில் 1955 ஆண்டின் தன்மொழியலுவலகப் பணி இலங்கை கலைச்சொல்-தூய தமிழே

தமிழகத்தில் வடசொல் ஆங்கிலம் கலந்த நிலையில் புத்தகம் வெளிவந்த காலத்தில் இலங்கையில் நூல்கள் தூய்மையான தமிழில் வெளிவந்தன. தொடக்கத்தில் தூய தமிழ்க் கலைச்சொற்களை இலங்கை மருத்துவர் சின்னத்தம்பி நூல்களில் பார்க்கும் பொழுது சில சமயங்களில் பொருள் மாறுபட்டு எளிமை, இனிமையற்றுக் காணப்படுகிறது. அறிவுப் பரப்பு முதல் நிலையிலும் மொழி உணர்வு இரண்டாம் நிலையிலும் இருந்தன. பிறகு 1932-1937 இல் வெளிவந்த இம்மருத்துவர் நூல்களில் மொழி உணர்வுக்கு முதன்மை தரப்படுகிறது.

இலங்கைக் கலைச்சொல் முயற்சி

1955-இல் இலங்கையில் ‘தன்மொழியலுவலகம்’ ஒன்றை இலங்கை அரசு தொடங்கியது. துறைவாரியான கலைச்சொற்களைப் பகுத்து வெளியிடும் பெரும் பணியை இவ்வலுவலகம் மேற்கொண்டது. 1956-முதல் மேனிலைப் பள்ளிகளில் பெரும் பான்மையான பாடங்களைத் தமிழ், சிங்களம் வழிக் கற்பிக்க வேண்டும் என்னும் முடிவை இலங்கை அரசு மேற்கொண்டது. இலங்கை அரசின் கொள்கைக்கு ஃபிஷ்கிறீன் கலைச்சொல்லாக்க முயற்சிகள் உறுதுணை புரிந்தன. அவ்வகையில் இலங்கை அரசின் வாயிலாக வெளிவந்த கணிதத் துறைப் பட்டியல் குறிப்பிடத்தக்க கலைச் சொல்லாக்க முயற்சியாகும்.

இலங்கை அரசு மொழியலுவலகம்

இலங்கை அரசு மொழியலுவலகம், அரசு நிருவாகப் பதவிப் பெயர்களைத் தமிழில் வெளியிட்டது. இதில் ஏறத்தாழ 3000 கலைச் சொற்கள் இடம் பெற்றன.

இலங்கைக் கலைச்சொல்லாக்கம்

இலங்கையின் முதல் கலைச்சொல்லாக்க முயற்சியில், ஒருமைப்பாடு முதன்மைப்படுத்தப் பட்டது. பல ஆங்கிலச் சொற்களுக்கு எழுத்துப் பெயர்ப்புகள் தரப்பட்டன. ‘scope’ என்னும் சொல்லை ‘காட்டி’ என்னும் பொருளில் கையாண்டனர். Telescope- தொலைக்காட்டி, barascope-பாரங்காட்டி, chromoscope - நிறங்காட்டி எனக் கொண்டனர்.

தமிழ் வழக்கில் ‘scope’ என்பது நோக்கி, காட்டி என்னும் இரு சொற்களிலுமே குறிக்கப்படுகிறது. Telescope - தொலைநோக்கி, Microscope- நுண்ணோக்கி, kalaidosope- பன்னிறங்காட்டி என்பது கருத்தக்கது.

தமிழ் வழக்கிற்குரிய-பண்பாடு மிக்க மாறுபட்ட, பண்பட்ட நெறியை இலங்கையில் நடைமுறைப் படுத்தப்படும் கலைச்சொற்கள் பின்பற்றியுள்ளன. தமிழகத்தில் ‘Raman Effect’ ‘ராமன் விளைவு’ என்றும், இலங்கையில் ‘ராமர் விளைவு’ என்றும் ‘அர்’ விசுதி பெறுகிறது.

இலங்கைக் கலைச்சொல்லாக்க அறிஞர்கள்

கலைச்சொல்லாக்க நெறிக்கு வித்திட்ட இலங்கை அறிஞர்களாகப் பலர் பட்டியலிடப்பட்டுள்ளனர். பேராசிரியர் க.கணபதி பிள்ளை, க.பொ. இரத்தினம், கி.நடராசர், வ.பொன்னய்யா, த.அரியரத்தினம், அ.வி.மயில்வாகனம், கா.குலரத்தினம், ஆ.பொ.கந்தசாமி, டாக்டர் மோ. தம்பைய்யா, கே.நேசய்யா, தா.வே.அரியநாயகம், சே.தனிநாயகம், செல்வி க.மதியாவரணம், கி.இலட்சுமணன், வே.பேரம்பலம் ஆகியோர் அனைவரும் ஏற்கத்தக்க கலைச்சொல்லாக்கத் தளத்தில் பதிவு செய்துள்ளனர். அவர்களின் கூட்டு முயற்சியாலும், கடும் உழைப்பாலும் எண்ணற்ற கலைச்சொற்கள் தோற்றம் கண்டன. கலைச்சொற்களின் பண்பும் பயனும் சிதையாவண்ணம், அவற்றைச் செம்மைப்படுத்தி வழங்கும் பணியைத் திறனாய்வாளர்கள் நிகழ்த்தி வருகின்றனர். இவர்கள் தரும் கலைச்சொல்லாக்க நெறிகளைப் பின்பற்றிப் பலர் கலைச்சொல் முயற்சியில் ஈடுபட்டு வருகின்றனர்.

“கலைச்சொற்களை உருவாக்கிவிட்டால் மட்டும் சிக்கல் தீர்ந்துவிட்டதாக எண்ணிவிடலாகாது. இவற்றை வாக்கியங்களில் பொதிந்து நூல்களை எழுதும்போது ஏற்படும் இடர்களைக் களைய வேண்டி வரும். அவற்றிற்குரிய நெறிமுறைகளையும் காணவேண்டும். இங்கு மரபிலக்கணத்திற்கு உட்பட்டு எழுத வேண்டியிருக்கும்பொழுது சில இடர்கள் ஏற்படும். சில சமயம் மரபிலக்கணத்திலிருந்தும் மாறுபட்டும் எழுத வேண்டியிருக்கும். இதற்குரிய நெறிமுறைகளைக் காணவேண்டும்.

இலங்கையில் கலைச்சொல்லாக்க முயற்சிகள் அவ்வப்போது நடைபெற்று வந்தன என்றாலும் அரசு ஆதரவுடன் 1950 ஆம் ஆண்டில்தான் முழு அளவில் மேற்கொள்ளப்பட்டது. இதன்படி, அரசு சார்பில் வெளியிடப்பட்ட 38 தொகுதிகளில் 7 தொகுதிகள் மருத்துவம் தொடர்பானவை. அவை பின்வருமாறு:

1. உடற்றொழியலும் உடலியலும் (physiology & Hygiene) - 1957
2. பிறப்புரிமையியல் குழியவியல் கூர்ப்பு (Genetics-Cytology Evolution) - 1965
3. உடற்றொழியலும் உயிரி ரசாயனவியலும் (Physiology & Biochemistry) - 1965
4. உடலமைப்பியலும் இழையவியலும் (Anatomy & Histology) - 1965
5. மருந்தியல் விஞ்ஞானம் (Pharmacology) - 1965
6. நோயியல் (Pathology) - 1965
7. பொது உடனலம் (Public Health) - 1965

இக்கால கட்டத்தில் பேராசிரியர் சின்னத்தம்பி 1949லிருந்து 1980 வரை இலங்கையில் 5 மருத்துவ நூல்களை எழுதியுள்ளார். இதில் ஒன்று மொழிபெயர்ப்பு நூலாகும்.

இவற்றில் வட சொற்களுக்குப் பதிலாக நல்ல தமிழ்ச் சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன என்றாலும் நல்ல தமிழில் மொழித் தூய்மை என்ற பொருளில் பேசுவதற்கு அல்லது எழுதுவதற்குக் கூச்சப்படும் சில சொற்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

எ.கா. kidney tray - குண்டிக்காய் தட்டம்

மேலும் கிரந்த எழுத்துக்கள் முற்றிலும் தவிர்க்கும் முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்பட்டு இருக்கிறது.

Syring - சிறுங்கி

Jam - யாம்

Jelly - யெல்லி

Paris - பாரிசு

Jappan - யப்பான்

ஆங்கில வார்த்தைகளை ஒலிபெயர்ப்பு செய்கையில் Typhoid காய்ச்சல் என எழுதப்பட்டுள்ளது. இதேபோல் cholera கோதாலி நோய் என்றும், Rabies இரேபிசு என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. மேலும் சிறுநீருக்கு ஊறுநீர் என்றும், plague பிளேக்கு, மகாமாரி என்றும் சொல்லப்பட்டுள்ளன.

ஒட்டுமொத்தமாகக் கூறவேண்டுமெனில் கருத்துக்கு முதலிடம் கொடுக்காது மொழிக்கு இவர் முதலிடம் கொடுத்துள்ளார்.

இலங்கை கலைச்சொல்லாக்கக் கோட்பாடு

தமிழ்க்கலைச்சொல் பட்டியல்களின் முதல் தொகுதி “தூய கணிதமும் பிரயோக கணிதமும்” என்ற தலைப்பில் 1956இல் வெளிவந்தது. இத் தொகுதியின் முன்னுரையில் குழுவினர் பயன்படுத்திய கலைச்சொல்லாக்க நெறிகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை வருமாறு;

“தன்மொழியலுவலகத்தார் தமிழில் அச்சிட்டு வெளியிட்டிருக்கும் கலைச் சொற்றொகுதிகளில் இதுவே முதலாவதாகும்... ஆங்கிலம், பிரெஞ்சு, ஜெர்மன் ஆகிய மொழிகளிலிருந்து பெயர்ச் சொற்களானவை தமிழோசை சிதையாமற் தற்பலமாக எடுக்கப்பட்டுள்ளன. புதிய சொற்களும் இலக்கண விதிகளைத் தழுவி யேயாக்கப்பட்டன. ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட சொற்களைச் சேர்த்து ஒரு சொல்லாக்கும் போது முதற்பொருள் பிறழாவண்ணம் சொற்கள் சுருக்கப்பட்டுள்ளன. புதிய சொற்களையாக்கும் போது பிறமொழிகளிலிருந்து முதற்கருத்தே மூலமாகக் கொள்ளப்பட்டது. சென்னையரசாங்கத்தாரின் சொற்றொகுதியும் பயன்படுத்தப்பட்டது. அத் தொகுதியிலும் பொருத்தமான சொற்கள் எடுத்தாளப்பட்டன. கிரந்தவெழுத்துக்கள் தவிர்க்கப்பட்டன. தக்கத் தமிழ்ச் சொல்லில்லாவிடத்து வடச்சொற் தற்பலமாக எடுத்தாளப்பட்டன. குறியீடுகள் மாற்றமின்றிப் பொருள் விளக்கத்தோடு வழங்கப்பட்டுள்ளன. குறுக்கல்களும் வேண்டிய விடங்களிற் தமிழிலேயே கொடுக்கப்பட்டுள்ளன. அ, இ, உ, எ, ஓ என்னும் உயிரெழுத்துக்களும் த, ப, ம, ந, ய, வ என்னும் உயிர்மெய்யெழுத்துக்களுமே புள்ளிகள், உறுப்புக்கள் முதலியவற்றைக் குறிக்க எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன.”

தமிழ் மரபு இலக்கணங்கள் போற்றும் சொல் முதல் இறுதி வராத எழுத்துக்கள், மெய்யக்கங்கள் பற்றிய விதிகள் இலங்கைக் கலைச் சொற்களில் முழுமையாகப் பின்பற்றப்பட்டுள்ளன.

சொல் முதல் வராத எழுத்துக்கள்

மரபு இலக்கண விதிகளின்படி சொல்லுக்கு முதலில் வராத எழுத்துகளான ல, ர ஆகியவை களுக்கு முன்பாக இ, உ ஆகிய உயிர் எழுத்துக்களுள் ஒன்றைச் சேர்த்துக் கலைச்சொற்கள் ஆக்கப்பட்டுள்ளன. டகர மெய் மெய்யாக மாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளது.

ல Leclanche cell - இலக்களாஞ்சிகலம்

Ling - இலிங்கு

ர Radiometal - இரேடியோவுலோகம்

Roman Steelyard - உரோமர் துலாக்கோல்

Uranium glass - உரேனியக் கண்ணாடி

‘ட’ வைத் தவிர்க்க, ‘த’ பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது

Tangent - தாஞ்சன்
Dram - திராம்
D-Layer - தீ-அடுக்கு
Tellurium - தெலூரியம்

என்பன தக்கச் சான்றுகளாகும்.

சொல் இறுதி வராத எழுத்துக்கள்

சொல் இறுதியில் வராத மெய்கள் தமிழ் மரபிற்கேற்ப இரட்டித்து முடிக்கப்பட்டுள்ளன.

‘க்’ ‘க்கு’ எனவும்
‘ட்’ ‘ற்று’ எனவும்
‘ட்’ ‘ந்து’ எனவும்

இரட்டித்து முடிக்கப்பெற்றுள்ளன.

Parsec - பாசெக்கு
Acetaldehyde - அசற்றலிடிக்கைட்டு
Azurite - அசுரைற்று

என்பன தக்கச் சான்றுகளாகும்.

சந்தி விதிகள்

தூய தமிழ்க் கலைச் சொல்லாக்குநர்களாக அறியப்பட்ட பா.வே.மா., செ.மா.த. சங்கத்தினர் ஆகியோரின் கலைச்சொற்களில் இடம் பெறாத சந்தி விதிகளின் பயன்பாடு, இலங்கைக் கலைச்சொற்களில் இடம் பெற்றுள்ளன.

Radiation induced transition - கதிர்வீசலாற்றாண்டப் பட்ட நிலைமாறல்

Deflection of beam - கற்றையின்றிரும்புகை

Medium of propagation - செலுத்தாலுடகம்

Tr. ansmitting Circuit - செலுத்துஞ்சுற்று

Bicycle Pump - சைக்கிடிப்பம்பி

Sine series - சைன்றொடர்

என சந்தி விதிகளைக் கடைப்பிடித்துள்ளனர்.

மெய்யக்கங்களும் கிரந்த எழுத்துக்களும்

தமிழ் மரபு இலக்கணத்தில் இல்லாத மெய்யக்கங்கள் இலங்கைக் கலைச்சொற்களில் இடம்பெறவில்லை. கிரந்த எழுத்துக்களின் பயன்பாடும் இக்கலைச்சொற்களில் அறவே இல்லை.

முன்னொட்டுகளும், பின்னொட்டுகளும்

இலங்கைக் கலைச்சொல்லகராதிகளில் homo, hetro, iso, epi, sub, super, hgynu, hyper, hygro, para ஆகிய முன்னொட்டுகளும் lysis, meter, grape, gram ஆகிய பின்னொட்டுகளும் சீர்மையாகப் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன. இலங்கைக் கலைச் சொற்களில் காணப்படும் இச்சீர்மையைத் தமிழகக்

கலைச் சொல்லகராதிகளில் காணமுடியவில்லை என்பதனை இராதா செல்லப்பன் ஆதாரங்களுடன் விளக்கியுள்ளார்.

இலங்கைக் கலைச்சொல்லாக்க இயல்பு

centre - மையம்
circum centre - சுற்று மையம்
excentre - வெளி மையம்
incentre - உள் மையம்
instantaneous centre - கண மையம்
centre of curvature - வளைவு மையம்
centre of buoyancy - மிதப்பு மையம்
centre of intertia - சடத்துவ மையம்
centre of gravity - புவியீர்ப்பு மையம்
centre of mass - திணிவு மையம்

(கலைச்சொற்கள், முதலாம் பகுதி, தூய கணிதமும் பிரயோக கணிதமும், இலங்கை, 1956)

வடிவம்

angle - பி கோணம்

(<) angle-adjacent - பி அடுத்துள்ள கோணம்

(அடு<)alternate - பி ஒன்றுவிட்ட கோணம் (ஒ.வி<)

கலைச்சொல் வெளியீடுகள்

வ.எண் துறை வெளியிட்ட ஆண்டு கலைச்சொற்கள் அரசு

1.	துய கணிதமும் பிரயோக கணிதமும்	இலங்கை	1956	3150
2.	கணிதம்	இலங்கை	1965	8750
3.	கணிதம்	சென்னை	1947	1046

கலைச்சொற்கள் மதிப்பீடு

இலங்கைக் கலைச்சொல்லாக்கக்குழுவினரின் கலைச்சொற்களில் காணப்படும் சீர்மை, தமிழ் மொழியில் வெளிவந்த கலைச்சொல் பட்டியல் எதிலும் காணப்படுவதில்லை. மொழி முதல், மொழி இடை, மொழி இறுதியில் வராத எழுத்துக்கள் பற்றிய மரபு இலக்கண விதிகளுக்கு உட்பட்டு கலைச்சொற்களை உருவாக்கியுள்ளனர். இக்குழுவினரின் பட்டியல்களில் கிரந்த எழுத்துக்களின் பயன்பாடு அறவே இல்லை.

இலங்கைக் கலைச்சொல்லாக்கக் குழுவினரின் கலைச்சொல்லாக்கக் கோட்பாட்டைப் பின்வருமாறு தொகுத்துரைக்கலாம்:

உள்நிலையாக்க அடிப்படையில் கலைச் சொல்லாக்கம், மொழிபெயர்ப்புச் சொல்லாக்கம், எழுத்துப்பெயர்ப்புச் சொல்லாக்கம், மரபுஇலக்கண விதிகளுக்குட்பட்டு கலைச் சொற்களை உருவாக்குதல். ●

கட்டுரையாளர், எழுத்தாளர், சென்னை டாக்டர் எம்.ஜி.ஆர். மருத்துவப் பல்கலைக்கழக சிறப்புநிலைப் பேராசிரியர்

டோடோ தீவில் தமிழர்

அ.கா.பெருமாள்

அந்தத் தீவில் டோடோ என்னும் பறவைகள் நிறைய இருந்தன. அது கோழியைவிட சற்றுப் பெரியது. எடை கூடியது அதற்குச் சிறகு உண்டு. ஆனால் பறக்க முடியாது. கால்கள் உண்டு. ஆனால் வேகமாக ஓட முடியாது. அந்தத் தீவில் அந்தப் பறவைகள் நிம்மதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தன.

அந்தத் தீவுக்கு மனிதர்கள் வரும் வரை அந்தப் பறவையின் எண்ணிக்கை அதிகரித்துக் கொண்டே இருந்தது. அவை சுதந்திரமாக உலாவிக்கொண்டிருந்தன. ஒருநாள் கப்பலில் மனிதர்கள் வந்தார்கள். அவ்வளவு தான். சில ஆண்டுகளில் அந்தப் பறவைகளின் இனிமே அழிந்துவிட்டது.

என்றாலும் அந்தத் தீவுக்கு அந்தப் பறவையின் பெயரைச் சூட்டினர். ஒன்றைப் பூண்டோடு அழித்து விட்டு அதன் பெயரை மட்டும் கொண்டாடுவது மனிதனுக்கு இயல்பான குணம். அந்தத் தீவை டோடோ தீவு என்றனர். இந்த நாட்டின் சின்னம்

கூட அந்தப் பறவை தான். டோடோ தீவை மொரீசியஸ் என்றால் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

டச்சுக்காரர்

மொரீசியஸ் தீவுக்கு இந்தப் பெயர் வந்ததற்கு ஒரு காரணம் உண்டு. டச்சுக்காரர்கள் 1598 செப்டம்பர் 17ஆம் நாளில் ஐந்து கப்பல்களில் இந்த தீவில் இறங்கினார்கள். இங்கு இயற்கைத் துறைமுகங்கள் அதிகம் உள்ளன. அதனால் அவர்கள் ஐந்து கப்பல்களிலும் கரை இறங்க வசதியாக இருந்தது.

டச்சுக்காரர்கள் இங்கே கால் வைத்த போது அவர்களின் ஹாலந்து நாட்டில் மோரீஸ் (Prince Maurice of Nassau) என்னும் பெயருடைய இளவரசன் இருந்தான். அவன் பெயரை இந்தத் தீவுக்கு வைத்தனர். இதன் பிறகு யார் யாரெல்லாமோ இந்த தீவுக்கு வந்தனர். ஆனால் அந்த இளவரசனின் பெயர் நிலைத்து விட்டது.

இருபதுக்கு மேல் தீவுகள்

இந்தத் தீவைச் சுற்றி ரோட்ரிக்கல், அகலேகா, கராஜோஸ், கர்காடச என 20க்கு மேல் தீவுகள் உள்ளன. இந்தத் தீவுகளில் உள்ள குகைகளை முதலில் அடையாளம் கண்டவர்கள் அராபியக் கொள்ளைக் காரர்கள். தாம் கொள்ளையடித்த பொருட்களை மறைத்து வைப்பதற்கு இந்தத் தீவைப் பயன்படுத்தினர். அப்போதும் இங்கு மனிதன் குடியேறவில்லை.

சொர்க்கத்தின் மாதிரி

இந்த தீவுக்குச் சுற்றுலாப் பயணியாகச் சென்று வந்த தமிழகக் கவிஞன் ஒருவன் “ஒருமுறை தற்செயலாக வானுலகத்து இந்திரன் இந்தத் தீவுக்கு வந்தான். தீவைப் பார்த்து பிரமித்து இதன் மாதிரி ஒன்றை உருவாக்கினான். அதுதான் சொர்க்க உலகம்” என்று எழுதி இருக்கிறான் பச்சைக் காடுகளும் தூய்மையான கடற்கரையும் இந்தத் தீவின் சிறப்புகள்.

சிறிய நாடு

மூத்த குடிமகன் ஒருவர் டி.வி.எஸ். சேம்ப்பில் அலுப்பில்லாமல் இந்தத் தீவைச் சுற்றி வந்து விட முடியும். தீவின் ஒரு மூலையில் இருந்து இறுதி மூலைக்கு ஒன்றரை அல்லது இரண்டு மணி நேரத்தில் கடந்துவிட முடியும். இத்தீவின் நீளம் 65கிமீ அகலம் 45 கிமீ. மொத்த பரப்பு 2045 ச.கி.மீ. இந்தியாவிலிருந்து 4000 கிமீ மடகாஸ்கரில் இருந்து 900 கி.மீ தொலைவில் கடலின் நடுவே இத்தீவு காட்சி யளிக்கிறது. இங்கே மே மாதம் முதல் அக்டோபர் மாதம் வரை உள்ள காலங்களில் அதிகமாக குளிர் இருக்கும். டிசம்பர் மாதம் முதல் மார்ச் மாதம் வரை மழைக்காலம்.

இந்திய வம்சாவளியினர்

1968 மார்ச் 12 ஆம் நாள் பிரிட்டனில் இருந்து விடுதலை பெற்ற இந்தத் தீவு 1990 மார்ச் 12ல் குடியரசு நாடாக ஆனது. ஐக்கிய நாட்டுக்கழகத்தின் உறுப்பினர் நாடுகளில் ஒன்று. 2020 மக்கள் கணக்கெடுப்பின்படி 1,26,8315 பேர் ஒரு வகையில் மக்கள் நெருக்கம் அதிகரித்து விட்டது (ச.கி.மீ.க்கு 631 பேர்).

இந்தத் தீவின் மொத்த மக்கள் தொகையில் 68 விழுக்காட்டினர் இந்திய வம்சாவளியினர் ஆவர். ஆப்பிரிக்க வம்சாவளி 24: சீனம் 3. பிற 2 விழுக்காடு என்ற உள்ளது.

இது இந்தியாவின் நேச நாடுகளில் ஒன்று. இந்த நாட்டிற்கு இந்தியா ஒரு போர்க் கப்பலை அன்பளிப்பாகக் கொடுத்தது என்பது பத்திரிகை செய்தி. இந்த நாட்டின் இப்போதைய குடியரசுத் தலைவர் அமினா குரிப்பாசி. முதலமைச்சர் நவின் சந்திரா ராம்.

குடியேறினவர்களின் தேசம்

மொரிசியஸ் பற்றி தமிழில் வந்த வாசுதேவ விஷ்ணுதயாலுவின் மொரிசியஸ் தீவில் தமிழர் சரித்திரம் (1960 சர்வோதய பிரசுரம் தஞ்சாவூர்,) பேராசிரியர் சு ராஜாராமின் மொரிசியஸ் தமிழரும் தமிழும் (1983 தஞ்சை தமிழ் பல்கலைக்கழகம்,), கனகரத்தினம் எழுதிய மொரிசியஸ் தீவில் எங்கள் தமிழர் (கட்டுரை 1980 உலகத் தமிழ்நாட்டு மலர் கோலாலம்பூர்) ஆகிய நூல்கள் இத்தீவைப் பற்றி நுட்பமாகக் கூறுகின்றன.

மொரிசியஸ் தீவு தொன்மையானது. மக்கள் தொன்மையானவர்கள். பண்பாடு தொன்மையானது. மொழியும் கலாச்சாரமும் பழமையானது என்னும் செய்திகளை யாரும் சொல்லவே இல்லை.

இந்த நாட்டு மக்களும் தங்கள் பெருமையைப் பேசுகின்றவர் அல்லர். இல்லாத பெருமையை எப்படிப் பேச முடியும்? இத்தீவு பற்றி எழுதியவர்கள் எல்லோரும் குடியேறியவர்களின் நாடு (settlers land) என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இந்த நாட்டின் வரலாற்றைக் குடியேற்றத்திற்கு முற்பட்ட காலம், குடியேற்ற காலம், குடியேற்றத்தின் பிற்பட்ட காலம் என்று வகுத்துக் கொண்டு விளக்குகின்றனர்

இந்தத் தீவில் போர்ச்சுகீசியர், டச்சுக்காரர், பிரெஞ்சுக்காரர், ஆங்கிலேயர், இந்தியர், ஆப்பிரிக்கர் எனப் பலரும் குடியேறி இருக்கின்றனர்

கால்பதித்த ஆங்கிலேயர்

போர்ச்சுகீசியர் இத்தீவிற்கு 1505 இல் வந்த போது இங்கே பெரும் மழையும் புயலும் வந்ததால் இங்கிருந்து குடி பெயர்ந்து இருக்கின்றனர்.

டச்சுக்காரர்கள் 1598 செப்டம்பர் 17 இல் இந்தத் தீவிற்கு ஐந்து கப்பல்களில் வந்து இறங்கினர். தங்கள் குடியிருப்பை நிரந்தரம் ஆக்க வேண்டும் என்று பலன் தரும் மரங்களை நட்டனர்.

1601-ல் மீண்டும் டச்சுக்காரர்கள் சிலர் வந்தனர். 1638இல் தற்காலிகக் குடியிருப்புகளை ஏற்படுத்தி தங்கினர். 1658இல் தங்கள் நாட்டிற்குத் திரும்பி விட்டனர். 1664ல் மறுபடியும் சிலர் வந்தனர். இவர்களின் இந்தத் தீவின் தொடர்பு 1710-ல் முடிவுக்கு வந்துவிட்டது.

பிரெஞ்சுக்காரர்கள் 1715 இல் மொரிசியசுக்கு வந்தனர். இங்குக் குடியேறியதன் நோக்கமே தோட்டப் பயிர் செய்து பணம் சம்பாதிப்பது தான். இவர்கள் இங்கே 1819 வரை இருந்தனர். ஆங்கிலேயருடன் கொண்ட மாறுபாட்டால் இந்தத் தீவை விட்டுவிட வேண்டிய கட்டாயம் ஆயிற்று.

ஆங்கிலேயர்கள் 1810 இல் இங்கே வந்தனர். இந்தத் தீவு மக்கள் விடுதலை பெறுவது வரை (1968) ஏறத்தாழ 150 வருஷங்கள் இத்தீவில் ஆட்சி செலுத்தினர்.

கறை படிந்த வரலாறு

ஏறத்தாழ 370 ஆண்டுகள் ஐரோப்பியர் இந்தத் தீவில் இருந்தாலும் இங்கு பெருமளவில் குடியேறியவர்கள் இந்திய வம்சாவளியினரும் ஆப்பிரிக்க வம்சாவளியினரும் ஆவார். மொரிசியஸ் குடியேற்ற வரலாறு துக்கமானது. சில கறைகளுடன் இந்த வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளது.

ஐரோப்பியர்கள் புதிதாகக் கண்டுபிடித்த நாடுகளில் கால் வைத்ததுமே அந்த மண்ணில் இருந்து எதை சுரண்டிக் கொண்டு போகலாம் என்ற திட்டத்தை வகுத்துக் கொள்வார்கள் என்பது பொதுவிதி.

குடியேற்ற நாடுகளில் விவசாயம், வணிகம் போன்றவற்றுக்கு மக்களை அடிமைகளாக வாங்குவதும் ஐரோப்பியர்களுக்கு கைவந்த கலை. மொரிசியசும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

சொர்க்கத்தின் ஒரு பகுதி என்று அழைக்கப்படும் இந்தத் தீவு அடிமைகளின் கண்ணீரால் உருவாக்கப்பட்டது என்னும் வரிகளை வரலாற்றிலிருந்து நீக்க முடியாது.

அடிமைகள்

போர்ச்சுகீசியர், டச்சுக்காரர், பிரெஞ்சுக்காரர்கள் ஆகியோர் இத்தீவிற்கு மடகாஸ்கரிலிருந்து அடிமைகளைக் கொண்டு வந்தார்கள் 1640ல் மடகாஸ்கரில் இருந்து 100 அடிமைகள் வந்தனர். அதற்குப் பின்பும் வந்தனர். இவர்கள் கரும்பு, தேயிலை தோட்டத் தொழிலில் ஈடுபடுத்தப்பட்டனர்.

சர்க்கரைக்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் இருந்த தேவையைப் பூர்த்தி செய்ய மொரிசியசில் கரும்பு பயிர் செய்ய அடிமைகள் தேவைப்பட்டனர். ஆனால் ஐரோப்பியர் அடிமைகளை நடத்திய முறை அவர்களின் வருமானத்தைப் பெருக்கத் தடையாய் இருந்தது.

தோட்ட முதலாளிகளின் கணக்கு தப்பியது. 1728ல் பாண்டிச்சேரியில் இருந்து சென்ற தமிழகக் கட்டிடக்கலைஞர்கள். தோட்டத் தொழில்நுட்ப வேலைக்காரர்கள் போன்றவர்களும் அடிமைகள் ஆகத்தான் சென்றிருக்கின்றனர்.

அடிமைகள் ஒழிப்பு

இங்கிலாந்து நாட்டில் 1813இல் அடிமை ஒழிப்புச் சட்டம் வந்தாலும் மொரிசியஸ் கவர்னரோ தோட்ட முதலாளிகளோ அதை வைக்கவில்லை. அந்தச் சட்டத்தை அமல்படுத்தினால் தோட்ட

வருமானம் குறையும், மொரிசியஸின் வளர்ச்சி நின்றுவிடும் என்று அவர்கள் நம்பினார்கள். மொத்த தீவின் வளர்ச்சி அடிமை ஒழிப்புச் சட்டத்தால் பாதிக்கப்படும் என நினைத்தார்கள் என்றாலும் அடிமை முறைச் சட்டம் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டது (1835).

இதன் பிறகு இந்தியாவிலிருந்து ஒப்பந்தக் குடிகளை வரைவழைக்கலாம் என்று ஆலோசனை வழங்கப்பட்டது. இந்தக் காலத்தில் இந்தியாவிலிருந்து இத்தீவுக்கு சென்ற கூலிகளே மொரிசியசை வளமான ஒரு நாடாக மாற்றினர். அதற்கு ஒரு மதிப்பைக் கொண்டு வந்தனர். அப்போது “குறைந்த கூலி நல்ல உழைப்பு தொழில்நுட்பம்” என்பது இந்தியர்களின் முத்திரை.

ஒப்பந்தக் கூலிகள்

1815இல் கல்கத்தா துறைமுகத்திலிருந்து 700 இந்தியர்கள் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக மொரிசியஸ் வந்தனர். இவர்களில் பலர் ராணுவக் குற்றங்களுக்காக தண்டனை பெற்றவர்கள். சிலர் நாடு கடத்தப்பட்ட தண்டனைக் கைதிகள். முக்கியமாக பட்டுப்புழு வளர்ப்புத் தொழிலுக்கு இவர்கள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். ஆனால் ஆங்கில தோட்ட முதலாளிகளுக்கு நினைத்த லாபம் கிடைக்கவில்லை. இதனால் இவர்கள் இந்தியாவிற்கு திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர்.

1829-1834 ஆகிய ஆண்டுகளில் சென்னை துறைமுகத்தில் இருந்து ஒப்பந்தக் கூலிகள் தனியார் ஏஜென்ட் வழி மொரிசியஸ் சென்றனர். ஒரு வகையில் 1834 முதல் 1923 வரை இந்திய ஒப்பந்தக் குடிகள் நிறையவே சென்று இருக்கின்றனர். இவர்களில் தக்காணம் பகுதி, கொங்கிணிப் பகுதி, தஞ்சையில் திருச்சி பகுதி உள்ளவர்கள் அதிகம். இவர்களில் சிலர் மட்டுமே தாயகம் திரும்பினர்

தமிழ்க் கூலிகள்

தமிழர்கள் 1770லேயே அடிமைகளாக மொரிசியசுக்குச் சென்றிருக்கின்றனர். அடிமை ஒழிப்பிற்கு பின்னர் ஒப்பந்தக் கூலிகளாக நிறைய பேர் சென்றனர். இது 1834 முதல் 1923 வரை நடந்த நிகழ்வுகள். இப்படியாக இவர்கள் தமிழகத்திலிருந்து குடிபெயர வேண்டிய சூழ்நிலை பற்றிய காரணங்களை மொரிசியஸ் தமிழரும் தமிழும் என்ற நூலில் பேராசிரியர் ராஜாராம் விரிவாகவே அடுக்கிக் கொண்டு போகிறார்.

தமிழ்ப் பகுதிகளில் 19ஆம் நூற்றாண்டில் இருந்த ஜாதிக் கொடுமை. இருபது பஞ்சங்கள் (1858-1900) ஏற்கனவே தமிழகத்திலே விவசாய நிலங்களில் அடிமைகளாக வாழ்ந்த மனநிலை இவை எல்லாம் ஒப்பந்த, கூலி அடிமையாக செல்வதற்கு

தமிழர்களுக்குத் தடையாக இருக்கவில்லை. இதனால் 1846-1923 ஆம் ஆண்டுகளில் அதிகம் தமிழர்களும் கொஞ்சம் தெலுங்கர்களும் மொரீசியசுக்குக் குடி பெயர்ந்திருக்கிறார்கள்.

ஒப்பந்தக் கூலிகளாக தமிழர்களை அனுப்புவதற்கு தனி முகவர்கள் இருந்தார்கள். இவர்கள் கூலிகளிடம் பேசிய ஆசை வார்த்தைகள் எல்லா ஜாதியினரையும் கவர்ந்திருக்கிறது. அப்போது அகமுடையார், நாவிதர், ஆசாரி, வன்னியர், பறையர் ஆகிய ஜாதியினர் அதிக அளவில் இருந்தனர். இவர்களுடன் 12 வேளாளர்களும் இருந்தனர். ஆக அடிமைகளாகவும் ஒப்பந்தக் கூலிகளாகவும் சென்றவர்களில் 22 ஜாதியினர் இருந்தனர் என்கிறார் ராஜாராம்.

இந்த ஒப்பந்தக் கூலி தமிழர்கள் முதலில் சென்னை வேப்பேரியில் கொட்டடியில் ஒரு வாரம் தங்க வைக்கப்பட்டனர். வீட்டுக்குத் தெரியாமல் வருபவரைக் கண்டுபிடிக்க, குற்றம் செய்து தப்பிப்பதற்காக வந்தவர்கள் ஆகியோரை அடையாளம் காண ஒருவார காலம் அவகாசம். இப்படி சென்றவர்களுக்குத் தனித்தனியாக எண்கள் கொடுக்கப்பட்டிருந்தன. 1874 இல் மட்டும் 413 தமிழ் ஒப்பந்தக் கூலிகள் சென்னையிலிருந்து சென்றனர்.

சிலர் வணிகர் ஆயினர்

இப்படிச் சென்ற ஒப்பந்தக் கூலிகள் கரும்புத் தோட்டங்களில் கட்டிடம் கட்டும் தொழில்நுட்ப கலைஞர்கள் கொஞ்சம் அதிகமாக சம்பாதித்தனர். பின் வணிகர் ஆயினர். சொத்துக்கள் வாங்கினர். சிலர் தமிழகத்தில் இருந்து தங்கள் உறவினர்களை வரவழைத்துக் கொண்டனர்.

பாண்டிச்சேரியிலிருந்து சென்ற விவசாயக் கூலிகள் தொழில்நுட்பம் காரணமாக கொஞ்சம் மரியாதையாக நடத்தப்பட்டனர். ஆரம்பகாலத்தில் இவர்கள் அடிமைகளாக நடத்தப்படவில்லை. இவர்களில் சிலர் வணிகர்களாக ஆகி பொருள் சம்பாதித்தனர். பின் பாண்டிச்சேரியில் வந்து குடியேறினர். இவர்களில் சிலர் ஆப்பிரிக்கா சென்றனர் (1860).

இந்தியாவிலிருந்து மொரீசியசுக்குச் சென்ற (1810) பெரும் அளவிலான சிப்பாய்களில் தமிழர்களும் உண்டு. இவர்கள் பிற்காலத்தில் வணிகர்களாகி செல்வந்தர்களாகினர்.

அண்ணாசாமி

தமிழகத்திலிருந்து சென்ற தொழில்நுட்பம் அறிந்த வெள்ளி வேல் அண்ணாசாமி என்பவர் பல மொழி அறிவும் நிர்வாகத் திறமையும் உடையவர். இவர் அடிமையாக சென்றாலும் படிப்படியாக உயர்ந்து பின்னர் நிறைய சம்பாதித்தார். தோட்ட

முதலாளியாகவும் ஆயிருக்கிறார். ஆனால் இறுதியில் எல்லாம் இழந்து அனாதையாகச் செத்துப்போனார்.

இத்தீவில் தமிழரின் குடியேற்றம் அறவே நின்ற பின்பு இவர்கள் பலவீனப்பட ஆரம்பித்தனர். ஆனால் இதுவே அவர்களிடம் வைராக்கியத்தை உருவாக்கக் காரணம் ஆயிற்று.

பல மொழிகள்

மொரீசியஸ் தீவில் சில நூறு ஆண்டுகளில் பல மொழிகள் பேசிய மக்கள் குடியேறினர். ஆங்கிலேயர், பிரெஞ்சுக்காரர் தவிர இந்தியர்களில் தமிழ், தெலுங்கு, குஜராத்தி, மராட்டி, போஜ் புரி மொழி பேசியவர்கள், மடகாஸ்கர், சைனாவில் இருந்து வந்தவர்கள் ஆகியோர் இங்கு நிலையாகத் தங்கிய பின்பு பலமொழி கலப்புடைய நாடாக இது விளங்கிற்று.

கிரியோல்

மொரீசியஸ் தீவில் இப்போது பேச்சு மொழியாக இருக்கும் கிரியோல் தீவுக்கே உரிய புதிய மொழி இன்று இது பொது மொழி ஆகிவிட்டது. கிரியோல் மொழியில் ஆப்பிரிக்க மொழிச் சொற்கள் அதிகம் உள்ளன. பிரெஞ்சு இலக்கண மரபை இது பின்பற்றியது. தமிழ்ச் சொற்களும் இதில் உண்டு.

அரசியல், நிர்வாகம் வழியாக ஆங்கிலமும் பிரஞ்சும் இருந்ததால் இம்மொழிகளை அறிந்தவர்கள் நிர்வாகத்தில் பணி செய்தனர். இன்று வட்டார மொழியாக அங்கீகாரம் பெற்றவை கிரியோல், இந்தி உருது, தமிழ், மாண்டரின், தெலுங்கு, போஜ் புரி ஆகியன.

தமிழ் படிப்பு

இந்தத் தீவின் மக்கள் தொகையில் 28 விழுக்காடு தமிழர்கள் என்பது அண்மைக்கால கணக்கு. இவர்களில் வீட்டில் தமிழ் பேசுகின்றவர்கள் 3650 பேர்கள்தாம். கிரியோல், ஆங்கிலம் பேசுவது சாதாரணம். இவர்களை தமிழ் என்னும் அடையாளத்தில் கொண்டு வருவது எது?

பதினெட்டாம் நூற்றாண்டு பாதியில் மொரீசியஸ் தீவில் குடியேறிய தமிழ் ஒப்பந்தக் கூலிகள் பகல் உழைப்பிற்குப் பின்னர் மாலையில் ஒன்றாகக் கூடியிருந்து தாங்கள் அறிந்த அம்மாணப் பாடல் களைப் பாடி பொழுதைப் போக்கினர். சிலர் கூத்து நடத்தினர். கூத்துப் பாடல்கள் பாடினர்.

நல்லதங்கள் அம்மாணையில் வரும் நல்லதங்கள் பஞ்சம் பிழைக்க சொந்த ஊரை விட்டு வேறு ஊருக்குக் குடியேறும்போது பாடிய சோகப் பாடலைத் திரும்பத் திரும்பப் பாடினார்களாம். அவர்களுக்கு நல்லதங்களின் வலி தெரியும். ஆனால் இதெல்லாம்

கொஞ்ச நாட்கள். மூன்றாம் தலைமுறையினர் கூத்தையும் பாடல்களையும் மெல்ல மறந்து விட்டனர்.

19ஆம் நூற்றாண்டில் மொரீசியசில் இருந்த பெருமளவு தமிழர்கள் தோட்டங்களில் வேலை செய்தனர். அவர்களுக்குத் தமிழ்க் கல்விக்கு வழி இல்லை. அவர்களின் தொடர்பு மொழி கிரியோல் ஆக மாறியது. நான்காம் தலைமுறையில் தமிழகத்திலிருந்து பெண்களும் வந்தனர். குழந்தைகள் பிறந்தன. அப்போது தமிழ்க் கல்வி தேவைப்பட்டது. திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்கள் பல முளைத்தன.

தமிழ் படிக்க ஆளுநர் ஏற்பாடு

மொரீசியஸ் தீவின் ஆளுநர் ஹிக்கின்சன் என்பவருக்குத் தமிழ் மொழியில் மரியாதை உண்டு. இவர் தோட்டத் தொழில் செய்த தமிழர்கள் தமிழ் கற்க ஏற்பாடு செய்தார். பொறுப்பு ரெவெரென்ட் ஹார்வி என்பவருக்கு, ஆனால் இவரது உள்நோக்கம் வேறாக இருந்தது. தமிழ் படிக்கப் போன மாணவர்களை மதமாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டார். எனவே தோட்டத்துத் தமிழர்கள் தங்கள் குழந்தைகளைத் தமிழ் படிக்க அனுப்ப மறுத்தனர்.

இதன் பிறகு ஆனந்தன் என்பவர் தனியார் பள்ளி ஒன்றை ஆரம்பித்து தமிழ் கற்பித்தார். தொடர்ந்து 15 அரசு பள்ளிகளும் 11 தனியார் பள்ளிகளும் ஆரம்பிக்கப்பட்டன ஆனால் இந்தப் பள்ளிகள் தொடர்ந்து செயல்படுவதில் இடையூறுகள் வந்தன. இதனால் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களில் தமிழ் கற்பிக்கப்பட்டது.

தமிழகத்தில் பயிற்சி

1920 அளவில் இந்து வாலிபர் சங்கத்தினர் தமிழ்க் கல்வியின் தேவை குறித்து அரசின் கவனத்துக்குக் கொண்டு சென்றனர். 1934 இல் சில பள்ளிகள் திறக்கப்பட்டன. ஆங்கிலம் பிரெஞ்சு மொழிக்குச் சமமான மரியாதை இந்திய மொழிகளுக்கும் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று சீவுசாகர் இராம் கூலாம் என்பவர் பேசினார். 1958இல் பொதுத் தேர்தலில் இவர் வெற்றி பெற்றதும் இவரது ஆசை நிறைவேறியது.

ஐரோப்பிய மொழி ஆசிரியர்களுக்கு சமமான சம்பளம் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கும் கொடுக்கப் பட்டது. இதன்பிறகு தமிழ் மொழிக்கு மரியாதை வந்தது. 1961 இல் மொரிஷியஸ் தமிழ் ஆசிரியர்களுக்குத் தாய்த் தமிழகத்தில் பயிற்சி கொடுக்க வேண்டும் என்று மொரீசியஸ் அரசு முடிவு செய்தது. அப்போதைய தமிழகக் கல்வி அமைச்சர் சி.சுப்பிரமணியம் இதற்கு இசைவு தெரிவித்தார்.

தொடர்ந்து தமிழகத்தில் மொரீசியஸ் தமிழ் ஆசிரியர்கள் தமிழ்நாட்டில் பயிற்சி பெற்றனர். 1970

வரை இது தொடர்ந்தது. இக்காலங்களில் மொரீசியசில் 75 பள்ளிகளில் தமிழ் கற்பிக்கப்பட்டன. இந்த எண்ணிக்கை 1970இல் 175 ஆனது 1983இல் 300 ஆனது.

மகாத்மா

மொரீசியஸ் இந்தியர்களின் உரிமைக்குப் போராடியவர்களில் மகாத்மாவிற்கும் பங்கு உண்டு என்பது பலரும் அறியாதது. மகாத்மா பாரிஸ்டர் மணிலால் மதன்லால் என்பவருக்கு எழுதிய கடிதங்களில் இச் செய்தி வருகிறது. மகாத்மாவின் தொகுப்பில் இதைக் காணமுடியும். தென் ஆப்பிரிக்காவில் மகாத்மா இருந்தபோது (1901) தம்பு நாயுடு என்பவர் மொரீசியஸ் இந்திய மக்கள் படும் துன்பத்தை விரிவாகச் சொல்லி இருக்கிறார். காந்தியை அவரது பேச்சு பாதித்தது. அவர் மொரீசியஸ் இந்தியர்களை நேரில் சந்திக்க விருப்பப்பட்டார். அதற்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது.

மகாத்மா தன் குடும்பத்துடன் ஒருமுறை நௌசெரா என்ற கப்பலில் இந்தியாவுக்கு வந்த போது (1901) மொரீசியஸ் தீவிற்குச் செல்லும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அந்தக் கப்பல் மொரீசியசில் 20 நாட்கள் நிற்கும் என்று கப்பல் தலைவன் சொன்னான். மகாத்மா அந்த சமயத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு மொரீசியஸ் இந்தியர்களைச் சந்தித்தார். (1901 நவம்பர் 13) தகேர் பாத் என்ற இடத்தில் இந்தியர்கள் மகாத்மாவுக்கு வரவேற்பு கொடுத்தனர். மகாத்மா இந்த சந்திப்பில் தீவில் வாழ்ந்த இந்தியர்களின் பிரச்சினைகளை விரிவாக கேட்டு அறிந்து கொண்டார்.

இதன் பிறகு மகாத்மா லண்டன் சென்ற போது அங்கே இருந்த மணி லால் மதன்லாவைச் சந்தித்தார். மொரீசியஸ் இந்தியர்களைப் பற்றிப் பேசினார். மணிலால் காந்தியிடம் மிகுந்த அன்புடையவர். எளிமையானவர். மகாத்மா அவரிடம் மொரீசியசுக்கு நீங்கள் கட்டாயம் செல்ல வேண்டும் என்றார் அவர். 1909ல் மொரிசியஸ் சென்றார். அங்கு இந்தியர்களைக் கலந்து ஆலோசித்தார். அவர்களிடம் விழிப்புணர்வு ஏற்படுத்தினார். மணிலால் மொரீசியசில் இந்துஸ்தானி என்ற பத்திரிகையை நடத்தினார். அதில் இந்தியர்களின் பிரச்சனைகளை விரிவாக எழுதினார். தமிழர்களின் கல்வி பற்றியும் ஒரு தலையங்கத்தில் எழுதினார்.

அவர் இந்தியாவுடன் மொரிசியாவை இணைக்க வேண்டும் என்றார். அந்தத் தீவில் வாழ்ந்த இந்திய மக்களிடம் உங்களின் அடையாளம் இந்தியா. அதன் பண்பாடு என்று விரிவாக விளக்கினார். தமிழர்கள் இந்த அறிவுரையை நன்றாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். தமிழர்களிடம் மொழி அடையாளம் குறைய ஆரம்பித்தாலும் இந்திய அடையாளம் தொடர்ந்து இருந்ததால் மொழி காப்பாற்றப்பட்டது.

எது அடையாளம்

மொரீசியஸ் தமிழர் குறித்து விரிவாக நூல் எழுதிய ராஜாராம் “இன்று மொரீசியசில் தமிழ் பண்பாட்டைப் பாதுகாப்பது கோவில்கள் தாம்” என்று சொல்லுகிறார் (பக் 6 18). கோவில்களில் சமய பேருரைகள் கிரியோல் மொழியில் நடந்தாலும் தேவார திருவாசகங்கள் அப்படியே பாடப்படுகின்றன.

இந்தத் தீவின் தமிழர்களுக்கு பிடித்த கடவுள்கள் முருகனும் அம்மனும். இந்த தெய்வங்களின் சடங்குகள் விழாக்கள் எல்லாமே இவர்களது அடையாளங்கள். ஒரு வகையில் மொழியைக் காப்பாற்றுவது இந்த அடையாளங்கள்தாம்.

தமிழ் இலக்கியம்

இலங்கையில் தமிழ் இலக்கியம், விமர்சனம் போன்றவற்றை கீழை நாடுகளுடன் ஒப்பிடக் கூடாது. மொரீசியசும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. இந்தத் தீவில் தமிழ் இலக்கியம் என்பது அறிவுரை கூறும் பக்திப் பாடல்களின் தொகுப்புதான்.

1930 - 1950ஆம் ஆண்டுகளுக்கு இடையில் திண்ணைப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் கவிதைகள் எழுதினார்கள். இதே காலத்தில் தமிழகத்துக்கு வந்து போன தமிழ் ஆசிரியர்களும் கவிதைகள் எழுதினார்கள். மொரீசியசின் முதல் கவிஞராக துளசிங்க நாவலர் என்பவரைச் சொல்லுகின்றனர்.

இவர் பலமொழிகள் அறிந்தவர். நாடக ஆசிரியர். இவரது பூர்வீகம் மதுரை. ஆங்கிலேயரின் படையில் ராணுவ வீரராக இருந்து இந்தத் தீவிற்கு வந்தவர். தையல் தொழில் செய்திருக்கிறார். மூன்று முறை மதுரைக்கு சென்று இருக்கிறார். அந்த செல்வாக்கு இவரிடம் உண்டு. இவர் எழுதிய தியானாபிமானமாலை கீதங்கள் என்னும் கவிதை தொகுப்பு ஆரம்பகாலத்தில் வந்தது.

இவரைத் தவிர பண்டிதர் பெருமாள், சுப்பராயன், சுப்பையா முதலியார், வடிவேலன் செல்வன், கவிநாயகம் பிள்ளை என சிலர் கவிதைகள் எழுதினர். ஸ்ரீ மீனாட்சி அம்மை பதிகம், முருகவேல் பாமாலை, கவிதையா தமிழ் கொலையா (கட்டுரை) போன்றவை அச்சில் வந்த நூல்கள். பெருமாள் சுப்பராயன் ஆங்கிலம் பிரெஞ்சு மொழி அறிவுடையவர். இவர் றாவெங்கார் என்ற பிரெஞ்சு நாவலை மொழி பெயர்த்திருக்கிறார். மொரீசியத்தில் இந்திய பண்பாட்டை தீவிரம் ஆக்கி மீட்டெடுத்ததில் இவருக்கு இடம் உண்டு.

1950க்கும் 1980க்கும் இடைப்பட்ட காலங்களில் தமிழ் மகா சங்கம், தமிழ் தர்ம சங்கம், கலை நிலையம். என பல சங்கங்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. இவை ஆண்டு மலர்களை வெளியிட்டுள்ளன. இவற்றிலும் தமிழ்க் கவிதைகள், கட்டுரைகள் வந்துள்ளன.

1980 ஆகஸ்ட் மாதம் உலகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டு மகாநாடு இந்தத் தீவில் நடந்தது. அப்போது ஒரு மலர் வெளியிட்டனர். அதிலும் இந்தத் தீவில் உள்ள பலர் கவிதைகள் எழுதியுள்ளனர். 1985இல் தமிழர் கழகம் மொரீசியத்தில் குடியேற்ற நினைவாக ஒரு மகாநாடு நடத்தியது. மலர் வெளியிட்டது. இதிலும் நல்ல கட்டுரைகள் உள்ளன. பாலகிருஷ்ணதாண்டவராயன், தேவராஜன், கனக சபை என்பவர்களின் கட்டுரை குறிப்பிடத்தகுந்தவை.

1987 தமிழ் லீக் அமைப்பு சிலப்பதிகார காவியத்தை Anklet என்னும் தலைப்பில் நாடக மாக்கியது. ஆங்கிலத்தில் அமைந்த இந்த நாடகம் மொரீசியத்தின் தலைநகரில் பிளாசா தியேட்டரில் நடந்தது. 2500 பார்வையாளர்கள் வந்திருந்தனர். சிலம்புச் செல்வர் ம.பொ.சி. இந்த நாடகத்தை ஆரம்பித்து வைத்துப் பேசினார்.

மொரீசியஸ் நாட்டார் பாடல்களில் சோகம் அதிகம். ஒப்பந்தக் கூலிகள் பகலிலே தோட்ட வேலை முடித்துவிட்டு மாலையில் நாட்டார் பாடல்களைப் பாடி வேதனையைத் தீர்த்துக் கொண்டார்கள். எல்லாம் தமிழகத்தில் அவர்கள் பாடியவை, கேட்டவை. அப்போது நல்ல தங்கள் கதை பரவலாக அறியப்பட்ட கதையாக இருந்தது. தமிழக நாட்டார் பாடல் தொனியில் மொரீசியஸ் தோட்டத் தொழிலில் துன்பத்தை இணைத்துப் பாடவும் செய்தார்கள்.

கிரியோல் மொழியில் உள்ள செகா பாடலில் தமிழின் தாக்கம் அதிகம் உள்ளது என்கிறார் ராஜாராம். இப்பாடல்களில் தமிழ் செல்வாக்கு உள்ளது. செகா பாடல்களுக்குப் பின்னணியாக இசைக்கப்பட்ட மரோவான் என்ற இசைக்கருவி பறை ஓசையின் தாக்கத்தை உடையது.

கிரியோல் பாடலின் பின்னணி இசைக்கருவி ஆப்பிரிக்க மக்களின் கசாகாசா ஆகும். இது தமிழ்ச் சொல் என்கின்றனர். தமிழரின் தோல் இசைக் கருவியை வைத்து உருவாக்கப்பட்டது.

பிஜி தீவின் தமிழர்கள் தங்கள் மொழி அடையாளத்தை இழந்ததற்கு தங்களின் பண்பாட்டை இழந்தது தான் காரணம் என்று சமூக இயலாளர்கள் கூறுகின்றனர். மொரீசியஸ் தமிழர்கள் மொழியைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழந்து வருகின்றனர் என்றாலும் தங்களைத் தமிழர்களாக அடையாளம். காணுவது தங்களின் பண்பாட்டு அடையாளத்தைத் தொடர்ந்து பின்பற்றுவது தான் காரணம் என்று இவர்களின் வரலாற்றை எழுதிய ராசாராம் சொல்லுகிறார்.

கட்டுரையாளர், ஓய்வு பெற்ற பேராசிரியர், நாட்டார் வழக்காற்றியல் மற்றும் சமூகப் பண்பாட்டு ஆய்வாளர்

ஒடுக்கப்பட்ட மக்களின் வாழும் வரலாறு

சி.ஆர்.ரவீந்திரன்

“மனிதன் தனியாக வாழ்வதில்லை. சமூகமாகக் கூடி வாழும் இயல்புடையவன். அவ்வாறு கூடி வாழும்போது எப்படி வாழ வேண்டும் என்பதற்காகச் சில வழிமுறைகளை வகுத்துக்கொண்டான். இவைகளைச் சட்டங்கள், மதிப்பீடுகள், அறநெறிகள், பழக்கங்கள், வழக்கங்கள் என்று கூறலாம். இவை அச்சமூகம் முன்னேறுவதற்கும் பொருந்துவனவாக இருந்தன. இவைகளை அச்சமூகத்திலுள்ள ஒருவர் மீறும்போது அவரைச் சமூகத்தின் வழிமுறைப்படி நடக்க வைப்பதற்காகச் சில செயல்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட்டன. இச்செயல்பாடுகளை அரசியல் என்று கூறலாம்.

“ஆதியில் நாடோடிகளாக மனிதர் வாழ்ந்த போதும் இனக்குழுக்களாக ஓர் இடத்தில் தங்கிப் பயிரிட்டு வாழ்ந்தபோதும் தங்களுக்கென்று சில வழி முறைகளைப் பின்பற்றினர். உறவின் அடிப்படையில்

ஆரம்பத்தில் வாழ்ந்த இவர்களுக்குக் காலப்போக்கில் வழிமுறைப்படி அனைவரையும் நடக்கவைப்பதற்காக ஒரு தலைவர் தேவைப்பட்டார். அவர்களில் திறமை யானவர் இயல்பிலேயே தலைவராக உருவானார். பிறகு, இந்தத் தலைமை முறையே வாரிசாகத் தலைமைக்கு வித்திட்டது.

“இந்தத் தொடக்க காலத் தலைமுறை வளர்ந்து முடியாட்சிக்கு வித்திட்டது. அரசர்கள் ஆட்சி செய்தனர். அரசர்களின் திறமையின் அடிப்படை யிலேயே குடிமக்களின் மகிழ்வும் இருந்தது.

“அரசர் தனது ஆட்சிப்பரப்பை விரிவுபடுத்து வதற்காக மற்ற அரசர்களுடன் போரிட்டார். வென்றார். வென்ற பகுதிகளில் தனது பெயரால் ஆட்சி செய்யும்படி ஒரு சிலரை நியமித்தார். இவ்வாறு முடியாட்சி முறையானது காலனி ஆதிக்கத்திற்கு வித்திட்டது.

“காலப்போக்கில் இந்த முடியாட்சி முறையும், காலனி ஆட்சி முறையும் மறைந்து குடியாட்சி முறை மலர்ந்தது. மக்களிலிருந்து மக்களால் மக்களுக்காகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள் ஆளும் முறையைத் தான் குடியாட்சி முறை என்கிறோம்.”

தனது, புரிதலின் அடிப்படையில், வரலாற்று இயங்கியல் கண்ணோட்டத்தில், மதிப்பீடுகளைச் செய்து ‘அருந்ததியர்’ என்ற இந்த வாழும் வரலாற்று நூலை வடிவமைத்துள்ளார் மாற்கு.

தொடர்ந்து, இவர் தனது தகவல் சேகரிப்பு குறித்து வெளிப்படையான கருத்துக்களை முன்வைக்கிறார்.

“தகவல்களைச் சேகரித்தபோது தகவலுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்தேனே தவிர, மொழிக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. எனவே, தகவல் கொடுத்தவரின் மொழிநடையைப் பதிவு செய்யவில்லை. இங்கே பதிவுசெய்திருப்பது எனது மொழி நடையே.”

“ஓரளவு எழுதப் படிக்கத் தெரிந்த அருந்ததியர்கள் புரிந்துகொள்ளும் விதத்தில் எளிய நடையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் மற்றவர்களும் அருந்ததியர்களைப் புரிந்துகொள்ள இப்புத்தகம் பயன்படும்.

“இதிலுள்ள நிகழ்வுகள், கதைகள் முதலியவற்றை அருந்ததியர்களில் சிலர் எப்படிப் பார்க்கின்றனர் என்பதன் விளக்கமாக இதன் ஆய்வுப் பகுதி அமைந்தாலும் இது முழுமைபெற்ற ஆய்வு என்று சொல்ல முடியாது. அறிவுப்பூர்வமான, ஆழமான ஆய்வுகள் செய்வதற்கு இதில் இடமுண்டு. அருந்ததியர்களே மாறுபட்ட கருத்துக்களைக் கூற இடமுண்டு.

“விருதுநகர் மாவட்ட அருந்ததியர்களைப் பற்றி இந்த நூல் எழுதப்பட்டிருந்தாலும் விருதுநகர் மாவட்டம் முழுவதிலும் சம அளவில் தகவல்களைச் சேகரித்தேன் என்று சொல்ல முடியாது. நான் தங்கிப் பணியாற்றிய வெம்பக்கோட்டை ஒன்றியத்திலிருந்து மிக அதிக அளவிலும் அதைச் சுற்றியுள்ள சிவகாசி, சாத்தூர், திருவில்லிப்புத்தூர், இராஜபாளையம், வத்திராயிரும்பு ஆகிய ஒன்றியங்களிலிருந்து அதிக அளவிலும் தகவல்களைச் சேகரித்தேன். மற்ற ஒன்றியங்களுக்கு இந்த அளவு முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை.

“ஓரே கருத்தை வலியுறுத்தும் பல தகவல்களில் ஒரு தகவலை மட்டுமே சேகரித்துத் தகவல்களிலிருந்து எழுதியுள்ளேன்.”

“சிறிது காலத்திற்கு முன்புவரை காணாமை, அணுகாமை, தீண்டாமை என்ற மூன்று சமூக அலவங்கன் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. இந்த அலவங்கன் ஆன்மிக நாடு என்று பெருமையடித்துக் கொள்ளும் இந்தியாவில் இருந்தது வியப்பளிக்கிறது. இவைகளை மதம் நியாயப்படுத்தியது இன்னும் மிகப் பெரிய அவலம்.”

தன்னடக்கத்தோடும், நேர்மையோடும், வெளிப்படையாகவும் தனது உள்ளார்ந்த ஆய்வுப் படைப்பைக் குறித்து மாற்கு பெருமிதம் கொள்கிறார்.

தெலுங்கு பேசும் அருந்ததியர், கன்னடம் பேசும் அருந்ததியர் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து தங்கிய வரலாற்றை தகுந்த ஆதாரங்களோடு இவர் விரிவாக விளக்குகிறார். அதற்குரிய அரசியல் பொருளாதார, கலாச்சாரப் பண்பாட்டு நிலைகளையும் குறிப்பிடுகிறார்.

அருந்ததியர்களுக்கு சக்கிலியர், பகடை, தொட்டி, தொம்மான், செம்மான், ஆதி ஆந்திரர், ஆதி கர்நாடகர், மாதாரி என்ற பல வகையான அடையாளங்கள் உள்ளன. இருந்தாலும் சக்கிலியர், பகடை, மாதாரி என்ற பெயர்களிலேயே அவர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். அவர்களுக்கிடையில் உள்ள வேறுபாடுகளையும் மாறுபாடுகளையும், தனித்தன்மை களையும் மாற்கு குறிப்பிடுகிறார்.

அனைவரும் தாங்கள் கம்பளத்தார் பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று நம்புகின்றனர். இவர்களது சொத்து மாடுகள் மட்டுமே. இந்த மாடுகளை வளர்த்து அதன் மூலம் கிடைக்கும் வருமானத்தில் நிறைவாக வாழ்ந்து வந்தனர்.

கம்பளத்தார்களில் ஒரு சிலர் இறந்த மாடு களையும், கன்றுக்குட்டிகளையும் சமைத்து உணவாக உட்கொண்டதன் விளைவாக அவர்களிடையே பிளவுகள் ஏற்பட்டன. மாட்டிறைச்சியைச் சாப்பிட்டவர்களைக் கம்பளத்தார் தங்களுடைய இனத்திலிருந்து விலக்கி வைத்தனர். இதன் விளைவாக கம்பளத்தார்கள், அருந்ததியர்கள் என்ற பிரிவுகள் தோன்றித் தனித்தனியாகப் பிரிந்து வாழ்ந்தார்கள்.

அருந்ததியர்களுடைய கதைகளிலும், பாடல் களிலும், பிற கலாச்சார நடவடிக்கைகளிலும் அவர்களுடைய பிளவுக்கு அடிப்படையான காரணம் மாட்டிறைச்சியை உண்ணும் செயலே முதன்மையாகவும், பரவலாகவும் பொதுவாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது. பிற வகையான காரணங்கள் மிகமிகக் குறைவே. அந்த வகையில் அவர்களிடையே மேலும் மேலும் பிரிவுகள் ஏற்பட்டு தனித்தனியான அடையாளங்கள் தோன்றி அவர்களுடைய ஒற்றுமை குலைந்தது.

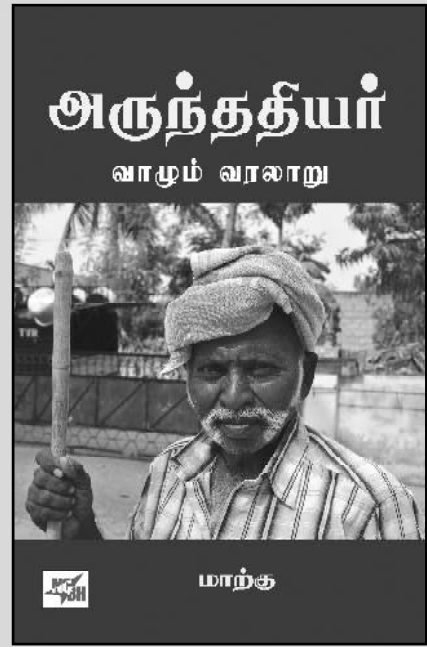
அருந்ததியர்களில் குறிப்பாக பகடை வகையில் நான்கு பிரிவினர் இருந்தனர். இவர்கள் முத்தன் பகடை, பொட்டிப் பகடை, கந்தன் பகடை, தாமன்

பகடை என்று குறிப்பிடப்பட்டனர். கட்ட பொம்மன் காலத்தில் வாழ்ந்த அவர்கள் அவரது கோட்டையையும், படையையும் பாதுகாக்கும் அலுவலர்களாகவும், சில படைப்பிரிவுகளின் தலைவர்களாகவும் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆகவே, அவர்கள் கட்டபொம்மன், ஊமைத்துரை, எட்டப்பன் போன்ற சிற்றரசர்களின் அல்லது பாளையக்காரர்களோடு தொடர்புகொண்டவர்களாகவும் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள்.

காலப்போக்கில் ஏற்பட்ட நிலவுடைமைச் சமுதாய வாழ்க்கையின் மாற்றங்களாலும், இயற்கையின் மாறுபாடுகளாலும் மக்களிடையே பல வகையான மாற்றங்களும், வளர்ச்சிகளும் படிப்படியாக நிகழ்ந்தன. அதன் விளைவாக பிராமணர், சத்திரியர், வணிகர் மற்றும் சூத்திரர் என்ற சாதியப் பிரிவுகளும், தொழில்முறைகளும் தோன்றி வளர்ந்து விரிவடைந்தன.

அதன் விளைவாக, ஏற்றத்தாழ்வுகள் தோன்றின. ஒதுக்கப்பட்ட அருந்ததியர்கள் படிப்படியாக ஒடுக்கப்பட்டு தாழ்ந்த சாதியினராக மாற்றப்பட்டார்கள். துப்புரவுத் தொழில்களே செய்து பிழைக்க வேண்டிய நிலைமைக்குப் பின் தள்ளப்பட்டனர்.

‘அருந்ததியர்களுக்குத் தெய்வங்களை வழிபடுவது என்பது உண்பது போல அன்றாடம் நடக்கும் ஒரு இயல்பான செயலாக வாழ்வோடு பின்னிப்பிணைந்து இருக்கிறது என்பதை மாற்கு தகுந்த ஆதாரங்களோடு குறிப்பிடுகிறார். அதைக் குறித்து அவர்களுடைய தெய்வங்களைப் பற்றியும், வழிபாட்டு முறைகளைப் பற்றியும் விரிவாக விளக்குகிறார். குறிப்பாக, அவர்களுடைய குலதெய்வங்களைப் பற்றி விரிவாக விளக்குகிறார். அதன் தொடர்பாக முன்னோர் வழிபாடு, குலதெய்வ வழிபாடு, அம்மன் வழிபாடு போன்ற வழிபாட்டு முறைகள் தோன்றி வளர்ந்து நிலைபெற்றன. ஒவ்வொரு தமிழ் மாதத்திலும் ஒரு வழிபாட்டு முறையைப் பகுத்து அதற்குரிய வகையில் தெய்வங்களை அவர்கள் வணங்கி வருவதையும் இவர் விளக்குகிறார். அவைகளைக் குறித்த புராணக்கதைகள், கர்ணபரம்பரைக் கதைகள், கட்டுக் கதைகள் போன்றவைகளைச் சுருக்கமாகவும் தெளிவாகவும் இவர் கூறுகிறார். அவைகளில் இருளப்ப சாமி, எட்டப்பன் சாமி, வெறியன் சாமி, முத்துவீரப்பசாமி, தோப்புக்காரன் சாமி, கொட்டைத் தாத்தா சாமி, வீரம்மா-வீரசின்னுசாமி, சங்கம்மா சாமி போன்ற அருந்ததியரின் குலதெய்வங்கள் குறித்து விளக்கம் அளிக்கிறார். ஆதிக்க சாதியினர் எவ்வாறு அருந்ததியர்களின் தெய்வங்களான மதுரைவீரன், வெறியன் சாமி, முத்துவீரப்பன் சாமி போன்றவற்றைத் தாங்கள் வழிபடும் கோயில்களில் விலக்கி வைத்திருக்கிறார்கள் என்பதையும் குறிப்பாக விளக்குகிறார்.

அருந்ததியர் வாழும் வரலாறு

மாற்கு

வெளியீடு:

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050
₹ 560/-

“அருந்ததியர்கள் அன்றாட வாழ்வில் தெருவைச் சுத்தம் செய்தல், கழிப்பறைகளைச் சுத்தம் செய்தல், சாக்கடை அள்ளுதல், செருப்புத் தைத்தல், செத்தமாடு தூக்குதல், இறப்புச் செய்திகளைச் சொல்லுதல், பிணம் எரித்தல் போன்ற அடிமைத் தொழிலே ஆதிக்கச் சாதியினருக்குச் செய்கின்றனர்” என்று அவர்களுடைய தொழில்களை இவர் வகைப்படுத்துகிறார்.

பண்பாடு என்றால் என்ன? என்ற கேள்வியை எழுப்பும்போது கீழ்க்கண்ட விதத்தில் புரிந்து கொள்ளலாம்.

“ஓர் இனம், சாதி தனது இருத்தலுக்கான அர்த்தத்தைக் கொடுக்கும் நம்பிக்கைகள், தெய்வ வழிபாடுகள், உணவு, உடை போன்ற பழக்க வழக்கங்கள், வாழ்வின் முக்கிய நிலைகளாகிய பிறப்பு-பருவம் அடைதல், திருமணம், இறப்பு போன்ற நிகழ்வுகளில் கடைப்பிடிக்கும் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், செய்யும் தொழில், உபயோகிக்கும் கருவிகள், மரபுசார்ந்த சட்டங்கள், குறியீடுகள், அடையாளங்கள், வழக்காறுகள் போன்றவற்றின் முழுமையான தொகுப்பைப் பண்பாடு என்று கூறலாம்.

இதன் அடிப்படையில், அருந்ததியர்களின் பண்பாட்டுத் தன்மைகளை இவர் பகுப்பாய்வு முறையில் விளக்குகிறார். தொடர்ந்து, “மாந்திரீகத்தில் அதிகம் நம்பிக்கையுள்ள இனமாக அருந்ததியர்கள் இனம் திகழ்கிறது. இழந்த பொருளை அடைய, நல்ல சுகம் கிடைக்க, செய்யப்பட்ட செய்வினை நீங்க, தனக்குத் தீமை செய்தவர்களைத் துன்பப்பட என்ற பல காரணங்களுக்காக அருந்ததியர்கள் மாந்திரீகத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். குட்டி வெட்டுதல் என்னும் சடங்கின் மூலம் இந்த மாந்திரீகச் சடங்கைக் கம்பளத்தார் செய்கின்றனர்” என்று இவர் குறிப்பிடுகிறார். இவர்கள் கலைகளை நேசிப்பவர்களாக உள்ளார்கள். “தனியாகவும், குடும்பமாகவும் கும்பிடும்போது இசைக் கருவிகள் இல்லாமல் கும்பிடுகின்றனர். ஆனால், சமூகமாகக் கும்பிடும் குல தெய்வ வழிபாடு, பொங்கல் போன்றவற்றிற்கு இசைக் கருவிகளை இசைத்தே வழிபடுகின்றனர். தவில், மேளம், நாதஸ்வரம், உருமி, பம்பை, தாளம், ஒத்தூதல் போன்ற இசைக் கருவிகளை இசைத்தே சாமி கும்பிடுகின்றனர். வழிபாட்டின் முக்கிய அம்சமாகிய சாமியாட்டம் இசை இல்லாமல் இருக்காது என்று சொல்லலாம். இந்த இசைக் கருவிகளை இசைக்கும் கலைஞர்களாக அருந்ததியர்களே இருக்கின்றனர்” என்பதையும் இவர் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறார்.

“இவர்கள், அரசு கட்டிக்கொடுத்துள்ள சிறிய வீடுகளில் தங்கி துப்புரவுப் பணி செய்கிறார்கள். ஆனால், ஓய்வு பெற்றதும் வீட்டைக் காலி செய்ய வேண்டும். வயதான காலத்தில் சொந்தவீடு இல்லாமல் கஷ்டப்படும் இவர்களது நிலைமையை அரசு கண்டுகொண்டதாகத் தெரியவில்லை.” என்று தனது வருத்தத்தைத் தெரிவிக்கிறார் இவர்.

“தீண்டாமை ஒரு பெருங்குற்றம்; தீண்டாமை ஒரு பாவச் செயல், தீண்டாமை மனித நேயமற்ற செயல் என்று அரசு கூறுகிறது. தீண்டாமை ஒழிப்புச் சட்டத்தையும், வன்கொடுமை தடுப்புச் சட்டத்தையும் அரசு நிறைவேற்றியுள்ளது. இருப்பினும் இந்தத் தீண்டாமை சமூகத்திலிருந்து விலகவில்லை. இன்றைய தினம் பல்வேறு வடிவங்களில் வளர்ந்து வருகிறது என்கூடச் சொல்லலாம்.

“சிறிது காலத்திற்கு முன்புவரை காணாமை, அணுகாமை, தீண்டாமை என்ற மூன்று சமூக அவலங்கள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டன. இந்த அவலங்கள் ஆன்மிக நாடு என்று பெருமையடித்துக் கொள்ளும் இந்தியாவில் இருந்தது வியப்பளிக்கிறது. இவைகளை மதம் நியாயப்படுத்தியது இன்னும் மிகப் பெரிய அவலம்.”

“காங்கிரஸ் கட்சி உட்பட எந்தக் கட்சியும் இதுவரை இம்மாவட்டத்தில் அருந்ததியர்களைப்

பொதுத் தொகுதியில் தங்களது வேட்பாளர்களாகத் தேர்தலில் நிறுத்தவில்லை.”

“தங்கள் இனத்தில் இத்தகைய நிலைமையைப் புரிந்துகொண்ட விழிப்புணர்வு மிக்க அருந்ததியர் சிலர் தம் மக்களின் சமூக, பொருளாதார, கல்வி, அரசியல் வளர்ச்சிக்காகப் பல்வேறு அமைப்புகளை ஏற்படுத்தியுள்ளனர். இந்த அமைப்புகள் சங்கங்களாக, இயக்கங்களாக, பேரவைகளாக, முன்னணிகளாகச் செயல்படுகின்றன. அருந்ததிய மக்களை ஒருங்கிணைத்து, அவர்கள் முன்னேறப் பல்வேறு தளங்களில் உதவுகின்றன.

“மக்களின் சமூக பொருளாதார, கல்வி வளர்ச்சிக்காக எவ்வளவு அமைப்புகள் வேண்டுமானாலும் இருக்கலாம். இத்தகைய அமைப்புகள் மூலம் அருந்ததியர்கள் பல்வேறு விதத்தில் வளர்ச்சியடைய முடியும்.”

கூர்மையாகவும், அழகாகவும், செறிவாகவும், எளிமையாகவும், தெளிவாகவும், விருப்பு வெறுப்பு இல்லாத மனநிலையில் எழுதப்பட்ட இந்த “அருந்ததியர் வாழும் வரலாறு” உழைக்கும் மக்களுக்கு வழிகாட்டும் ஓர் ஒளிவிளக்கு! ●

கட்டுரையாளர், எழுத்தாளர்

புத்தகங்கள் அச்சிட அற்புகத் தீர்வு குறைந்த செலவு அதிகபட்ச தரம்

அதிகபட்ச தரத்தில் மிகக்குறைந்த செலவில் புத்தகங்கள் அச்சிடுவதற்கு ப்ரிண்ட் ஆன் டிமாண்ட் (PRINT ON DEMAND) முறை ஒரு வரப்பிரசாதமாகும். ப்ரிண்ட் ஆன் டிமாண்ட் முறையில் நேர்த்தியான தாள், அச்சு மற்றும் பைண்டிங்குடன் மிகக்குறைந்த விலையில், தரமாக அச்சிட்டுத் தருவதற்கு நாங்கள் தயாராக இருக்கிறோம்.

**REAL IMPACT
SOLUTIONS, CHENNAI**

தொடர்பு கொள்ள

98412 93503

தேவிபாரதி: மழைக்கால இரவு வானத்தின் அரிய விண்மீன்

கே.பி.கூத்தலிங்கம்

தஸ்தயேவ்ஸ்கி போலவே
தேவிபாரதிக்கும் எல்லாம்
வல்ல இயற்கை கொஞ்சம்
இருண்ட வாழ்க்கையைக்
கொடுத்த பிறகே அவருக்கு
இந்த கிரீடத்தைச்
சூட்டியிருக்கிறது.

தமிழ்ப் படைப்பிலக்கியத்திற்கு கொங்குச் சீமை எழுத்தாளர்களின் பங்கு தொடர்ச்சியானது. ஆர்.ஷன்முக சுந்தரம், கு.சின்னப்ப பாரதி, சி.ஆர்.ரவீந்திரன், சூர்யகாந்தன், கௌதம சித்தார்த்தன், க.சீ.சிவக்குமார், எம்.கோபால கிருஷ்ணன், என். ஸ்ரீராம், பெருமாள் முருகன் என்னும் நீண்ட பட்டியலில் இடம்பெற்றிருக்கும் ஒவ்வொரு எழுத்தாளரும் உருவாக்கியளித்திருக்கும் படைப்புகள் தனித்தன்மைமிக்கவை. கொங்கு மக்களின் வாழ்வியலை அவர்களது பேச்சு வழக்குகளின் நறுமணத்தோடு படைத்தளிக்கப்பட்டவை. இந்நிலப் பரப்பின் மிக இன்றியமையாத எழுத்தாளரான தேவிபாரதி எழுதிய 'நீர்வழிப் படுஉம்' நாவல் சாகித்ய அகாடமி விருதுக்குக் தேர்ந்தெடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக, தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருக்கும் தேவி பாரதி தொடக்க காலத்தில் அங்கீகாரங்களாலும் பாராட்டுகளாலும் ஊக்கமளிக்கப்பட்டவரல்ல. ஆனாலும் தொடர்ந்து இலக்கியத் தகைமை மிகுந்த செறிவான படைப்புகளை அளித்து வருபவர்.

அந்தந்த இனக் குழுக்களுக்கான பண்பாட்டு நுட்பங்களை அதனதன் கலாச்சாரக் கூறுகளோடு அவரவர் வாழ்க்கையைப் பேசும் இலக்கிய வகைமைகள் கண்டங்கள் தோறும், மொழிகள் தோறும் உருவாகி, அவை உலகப் பரப்பு முழுவதிலும் பேசப்படுகின்றன. இன்றளவுக்கு தொழில்நுட்பங்கள் பெருகியிராத கடந்த நூற்றாண்டிலேயே இத்தகைய இலக்கியப் பரவல்கள் செயல்படத் தொடங்கி விட்டன.

தமிழ்ப் பரப்பில் காவிரிக் கரை எழுத்துகள், கரிசல் நில எழுத்துகள், நாஞ்சில் நாட்டுப் படைப்புகள், நடு நாட்டு இலக்கியங்கள் என விரிவுகொண்டிருக்கும் பரந்த தளத்தில், உலகெங்கும் மற்ற மொழிகளில் செயல்பட்டு வருவதைப் போல, இங்கும் பெண்ணிய எழுத்துகள், விளிம்புநிலை மக்கள் எழுத்துகள், தலித் எழுத்துகள் இவை இயங்கி வருவதோடு, ஈழ இலக்கியமும் எழுதப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. இவற்றின் அந்தந்த வகைமை எழுத்துக்களை எழுதப் போதுமான படைப்பாளிகள் அந்தந்தப் பரப்புக்குள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் சமூகச் சிறுபான்மையாளர்களது மிக உண்மையான சாரத்தில் தோய்ந்து வாழ்ந்த

அனுபவங்களை ஒரு கலைப் படைப்பாக உருவாக்கும் திறன் பெற்றவர்கள் மழைக்கால இரவு வானத்தின் விண்மீன்களைப் போல மிகவும் அரிதாக ஓரிருவரே தோன்றுகிறார்கள்.

தேவிபாரதி எழுத வந்த தொடக்க காலத்தில் அவர் கொங்கு வட்டார வழக்குகளையோ அந்தப் பகுதி வாழ்க்கை முறைகளையோ மட்டும் எழுதியவரல்ல.

எல்லோருக்கும் பொதுப்படையான இயல்பான தமிழில் கதைப்புலத்தில் காட்சிகளை நகர்த்திச் செல்பவராக, கதை நிகழ்வுகளோடு இயக்கமுறும் கதை மாந்தர்களின் உளவியல் மாறுபாடுகளை யாவருக்குமான தெளிந்த சொற்களில் விவரணை செய்பவராக அவரது தொடக்க காலப் படைப்புகளை வாசகர்கள் அறிந்திருக்கிறார்கள். காரணம், அவை ஏதோ ஒரு பரப்பு மனிதர்களுக்கான தனிப்பட்ட வாழ்க்கை முறையல்ல. இந்தப் பூமிப் பரப்பின் அனைவருக்குமான வாழ்வியல் சாரமாக இருப்பவை அவை.

ஆனால் அவர் நாவல் என்னும் பெரும் பரப்பில் நுழைகையில் அந்த நிலத்தின் மிகவும் மெய்யான சாரத்தை, அதனோடு இயைந்த வாழ்வியல் கூறுகளை நம்பகத் தன்மைகளோடு படைப்புத் தளத்தில் கொண்டு வருவதற்கு அவர் கொங்குத் திணைக்குரிய உரையாடல்களையும் விவரிப்பு முறைகளையும் கையாள வேண்டியிருந்தது. தேவிபாரதியின் 1. நிழலின் தனிமை, 2. நடராஜ் மகராஜ், 3. நீர்வழிப் படுஉம், 4. நொய்யல் ஆகிய நாவல்களை வாசிப்பதற்குப் பயன்படும் வகையில் அவரே ஒரு கொங்கு வட்டாரத் தமிழ் அகராதியை உருவாக்கித் தரலாம் என்ற அளவுக்கு அவரது நாவல்களில் கொங்குத் தமிழ் செறிந்திருக்கிறது.

தேவிபாரதி தனது படைப்பில் இலக்கியக் கோட்பாடுகள் எதையும் வலிந்து திணிப்பவரல்ல. அவர் தன்னெழுச்சியாக எழுதிச் செல்பவையாவற்றிற்குள்ளும் இயல்பாகவே கோட்பாட்டின் அம்சங்கள் தானாக வந்து பொருந்திக் கொள்கின்றன. 'நடராஜ் மகராஜ்' நாவலின் முதன்மைக் கதாபாத்திரமாகிய ஒரு சத்துணவுத் திட்ட ஊழியன் திடீரென தான் ஒரு ராஜ பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன் என அவனாக நினைத்துக் கொள்கிறான். அன்றாட வாழ்க்கைப் பாட்டிற்கு அல்லல்பட்டுக் கொண்டிருந்த அவன் ஒரு அரச பரம்பரையைச் சேர்ந்தவன் என்னும் செய்தி சுற்றும் முற்றுமிருந்த கிராமங்களுக்குப் பரவி அந்தப் பகுதி மக்கள் அனைவரையும் பரபரப்படையச் செய்கிறது. அவனது பாழடைந்த பெரிய வீட்டைக் காண ஆண்களும் பெண்களும் திரள் திரள்களாக பார்வையாளர்களாக வருகிறார்கள். அந்தச் சத்துணவு ஊழியன் அதுவரையில் பார்த்திராத அவனது

பாழடைந்த வீட்டின் கூடம் ஒன்றின் பதுமைகள் மேல் புற்று மண்கள் திரண்டு மேற்கவிந்திருக்கின்றன. அந்த வீட்டுக்குள் அவன் காணும் பல காட்சிகள் அவன் ஒரு ஆண்ட பரம்பரை என அவனைத் தொடர்ந்து நம்ப வைக்கின்றன. அவனது பழைய வீட்டை வேடிக்கை பார்ப்பதற்காக மக்கள் தொடர்ச்சியாக வந்துகொண்டேயிருக்கிறார்கள். தின்பண்டங்கள் விற்பனை செய்யும் கடைகள், ஐஸ் விற்பவர்கள், விளையாட்டுப் பொம்மைகள் விற்பவர்கள் என அந்த வீட்டின் முன்புறத் திடல் ஒரு திருவிழாக் கடையாக மாற்றமடைகிறது.

இப்படியாகத் தொடர்கின்றன அதன் பகடியான காட்சிகள். இன்று ஒவ்வொரு மனிதனுக்குள்ளும் தன் பரம்பரை தொடர்பான தற்பெருமிதங்கள் அவனது நிகழ்கால இன்னல்களைக் கடந்து வளர்ந்து கொண்டிருப்பதை இது எள்ளல் செய்கிறது.

அந்தப் பாழடைந்த வீட்டுக்கு முன்னால் திரண்ட மக்களிடையே ஐஸ் விற்கும் ஒருவன் உற்சாகமாக "ஐஸ்... ஐஸ்... கப் ஐஸ், பால் ஐஸ், கோன் ஐஸ்..." என்று தொடர்ந்து கத்திக் கொண்டே சுறுசுறுப்பாக வியாபாரம் செய்துகொண்டிருக்கிறான்.

அன்றாட வாழ்க்கையின் ஒரே மாதிரியான நிகழ்வுப் போக்குகளால் சலிப்படைந்திருந்த மக்களை இது பரபரப்படையச் செய்து உற்சாகமூட்டுகிறது.

இதன் உள்ளீடாக ஏராளமான உட்கூறுகளை நமக்கு மறைமுகமாக உணர்த்துகிறார் தேவிபாரதி.

மக்கள் உற்சாகமடைய நல்லதாகவோ கெட்டதாகவோ ஏதாவது ஒன்று நிகழ்ந்துவிட வேண்டுமென்று மக்கள் மறைமுக ஏக்கங்கள் கொண்டிருப்பதையும் இது உணர்த்திச் செல்கிறது.

பண்டிகைகள் உருவாக்கப்பட்டது வணிகர்களின் செல்வத்தை கொழிக்கச் செய்யவே. வர்ணாஸ்ரம ஏற்பாட்டின் முதல் படிநிலையைச் சேர்ந்தவர்களுடன் மூன்றாம் படிநிலையைச் சேர்ந்தவர்கள் செய்து கொண்ட மறைமுக ஒப்பந்தம்தான் பண்டிகைகள். இந்த இரு பிரிவினர்கள்தான் பண்டிகைகள் வழியாக லாபம் அடைபவர்கள். மற்ற மக்கள் பண்டிகைக் காலங்களில் அவர்களது குறுகிய சேமிப்பைக் கரைத்துக் காலி செய்பவர்கள். வணிகர்கள் எத்தகைய சூழ்நிலைகளிலும் அவர்களது தொழிலை எளிதாகப் பெருக்கமடையச் செய்யும் பண-மனப்போக்கு கொண்டவர்கள் என்பதையும் சாதாரண மக்களுக்கு கிடைப்பதெல்லாம் அந்த தருணத்திற்கான வெற்றுக் கொண்டாட்டம் மட்டும்தான் என்பதையும் இந்தக் காட்சிகள் வழியாக வாசகர்கள் புரிந்துகொள்ள இயலும். அரசியல் மாநாடுகளையும் தேர்தல் களையும் மக்கள் கருத்தாற்ற அக்கறையற்று வெறும் பொழுது போக்கு நிகழ்வுகளாக மட்டும்

கொண்டாடித் தீர்த்துவிட்டு பிறகு அந்த வாக்காளர்கள் பரிதாபமான குடிமக்களாக வாழ்ந்து கொண்டிப்பதின நெடிய அரசியல் போக்கை ஒரு வாசகன் இதன் உப பிரதியாகவும் உணர்ந்துகொள்ளவியலும்.

தேவிபாரதியின் படைப்புகளுடாக, அவர் சொல்லாமல் விட்டுச் சென்றிருக்கும் அடுக்கடுக்கான உப பிரதிகளை அவரவர் சிந்தனை சார்ந்து, வாழ்க்கை அனுபவம் சார்ந்து ஒரு தேர்ந்த வாசகன் தன்போக்கில் உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும். இது அவரது கலைப் படைப்புகளின் மகத்தான அம்சம்.

‘நிழலின் தனிமை’ நாவல், அதில் வரும் இரண்டு கதாபாத்திரங்கள் அவர்களது முந்தைய மன இயல்புகளுக்கு முற்றிலும் எதிர்த்தன்மையான மனப்போக்கில் பயணித்து அவர்களில் ஒருவரது நல்ல இயல்பு கெட்டதாகவும் இன்னொருவரின் கெட்ட இயல்பு நல்லதாகவும் மாற்றமடைவதின் சூட்சுமத்தை விவரிக்கும் நுட்பமான படைப்பு.

கதைசொல்லியாக வரும் நாயகன், வில்லனின் மனத்தடத்தில் பயணித்து, அவனும் வில்லனின் மன அமைப்பைப் பெற்று விடும் விபரீதம் ஒரு பேரதிர்ச்சியாக நிறைவெய்தும் இக்கதையின் முதன்மை பாத்திரங்கள் மற்றும் உபபாத்திரங்களின் மன இயல்புகள் தொடர்ந்து மாறிக்கொண்டே யிருக்கின்றன.

பறந்து வரும் பந்தை, சட்டென நீரும் ஒரு கரம் தட்டி மோத, அப்பந்து தனது பயணிக்கும் திசையை மாற்றிக் கொள்வது போல, எதிர்பாராமல் நிகழ்ந்தேறும் சம்பவங்கள் அவர்களது மனவோட்டத்தையும் வாழ்க்கைப் போக்கையும் திசை திருப்பிவிடுகின்றன.

தேவிபாரதியின் ‘நீர்வழிப் படுஉம்’ நாவலை முன் வைத்து மொழிபெயர்ப்பாளர் ஜி.குப்புசாமி அவர்கள் தன் முகநூல் பதிவில் “தமிழின் ஆகச் சிறந்த நாவல்களில் ஒன்றாக ‘நீர்வழிப் படுஉம்’ எக்காலத்திலும் நிலைத்து நிற்கும்.” என்றும் மேலும் அதன் தொடர்ச்சியாக, “சமகால உலக எழுத்தாளர்களின் வரிசையில் நாம் பெருமித்ததோடு வைத்துப் பார்க்கத் தக்கவர் இன்றைய தமிழ் எழுத்தாளர் தேவிபாரதி.” எனவும் குறிப்பிட்டிருந்தார்.

‘நீர்வழிப் படுஉம்’ நாவல் நூல் வடிவம் பெறுவதற்கு முன்னர் அதன் அச்சிடாதப் பிரதிகளை வாசித்துப் புளகாங்கிதமடைந்த ஜி.கே தனது இல்லத்தில் அவரது மனைவி நர்மதாவிடம், தேவிபாரதி குறித்து சொன்ன உள்ளப்பூர்வமான பாராட்டை, சாகித்ய அகாடமி விருது அறிவிக்கப்பட்ட அன்று, சகோதரி நர்மதா தனது முகநூல் பதிவில் வெளியிட்டார்:

“தமிழின் தஸ்தயேவ்ஸ்கி தேவிபாரதி.”

உறுதியாக, இது உணர்ச்சிவசப்பட்டு சொன்னதல்ல என்பதை தேவிபாரதியின் படைப்புகளை வாசித்தவர்கள் அறிவர்.

தஸ்தயேவ்ஸ்கி போலவே தேவிபாரதிக்கும் எல்லாம் வல்ல இயற்கை கொஞ்சம் இருண்ட வாழ்க்கையைக் கொடுத்த பிறகே அவருக்கு இந்த கிரீடத்தைச் சூட்டியிருக்கிறது. அவரது படைப் பாற்றலின் வல்லமையும் கலைத் திறனும் அவரது நெடிய முயற்சிகளால் மட்டுமல்லாது அவரது துயரங்களின் அடி உரங்களால் ஊட்டம் பெற்றவை.

‘நொய்யல்’ நாவலில், தன்னுணர்வை மறந்த சன்னதத்தின் பேரெழுச்சியில் சொற்கள் கொட்டுவதாக கரை கடந்து சீறிப் பொங்குகிறது அவரது மொழி நடை. தேவனாத்தா, நரிப்பழனிக் கவுண்டன், சென்னிமூப்பன், ஆறுமுகப் பண்டாரம், காரிச்சி... என அதிமானுடத் தன்மையிலான மாய எதார்த்தவாதப் படைப்பினூடாக அவர் ஒரு நெடுங்கதையை விரிக்கிறார்.

தேவிபாரதி சிறுகதையாளராகவும் புதினப் படைப்பாளியாகவும் தொடர்ச்சியாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் அதே வேளையில் சிறந்த அரசியல் கட்டுரைகளையும் எழுதி வந்திருக்கிறார். காலச் சுவடு இலக்கிய இதழில் ‘கொங்கு பெல்ட்’ அரசியல் பற்றி அவர் எழுதிய ஒரு கட்டுரை ஒரு ஆக்ஷன் படத்தின் விறுவிறுப்பு கொண்டது. துரித கதியில் அமைந்த மொழிநடையில் தன்னெழுச்சியாக விரைந்து கொண்டிருக்கும் சொற்களின் நகர்வுகள் வாசகனின் குருதியோட்டத்தில் பரபரப்பை கிளர்த்துபவை.

காலச்சுவடு இதழின் பொறுப்பாசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்தில் தேவிபாரதி பல இளம் எழுத்தாளர்களின் முதல் சிறுகதையை வெளியிட்டு அவர்கள் ‘எழுத்தாளர்’ என்னும் அங்கீகாரம் பெற பேருதவியாக இருந்தவர். பேர் பெற்ற எழுத்தாளர்களின் கதைகளைப் பிரசுரம் செய்வதைக் காட்டிலும் பெயர் அறியப்படாத புது எழுத்தாளர்களின் கதைகள் சிறந்ததாக இருக்கும் பட்சத்தில் அவற்றை தயக்கமற்று வெளியிட்டார் அவர்.

கூத்துக் கலைகள் மேம்பாடு அடைவதற்கு இவர் ‘பாதம்’ என்னும் அமைப்பை உருவாக்கினார். அது பின்னர் சாதாரண மக்களின் ஒத்துழைப்பால் தன்னை நிலை நிறுத்திக்கொண்டது என்றாலும் அது நிறுவப்படுவதற்கான தலைக் கல் நட்டவர் இவர்.

சாகித்ய அகாடமி விருதுக்கு தேர்வு செய்யப் பட்டிருக்கும் தேவிபாரதிக்கு நியூ செஞ்சுரியின் உங்கள் நூலகம் இதழின் சார்பில் வாழ்த்துக்கள்.

கட்டுரையாளர்: எழுத்தாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர்

23.12.2023 அன்று மதுரை கோ.புதூரில் அல்-அமீன் மேல்நிலைப் பள்ளி, மதுரை மாவட்டத் தமிழியக்கம் என்.பி.டி. மாவட்ட நூலக ஆணைக்குழு மற்றும் என்.சி.பி.எச். இணைந்து நடத்திய 38வது தேசியப் புத்தகக் கண்காட்சியைப் பள்ளி நிர்வாகி ஜனாப் ஹாஜி.எஸ்.முகமது இதிரிஸ் அவர்கள் திறந்து வைத்தார். இதில் வழக்கறிஞர் கு.சாமித்துரை, தலைமையாசிரியர் ஷே.ஷேக் நபி, தமிழ் இயக்கப் பொருளாளர் மு.மாரியப்பன், என்.சி.பி.எச். மதுரை மண்டல மேலாளர் அ.கிருஷ்ணமூர்த்தி மற்றும் கிளை மேலாளர் இரா.மகேந்திரன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

11.12.2023 அன்று மதுரை உசிலம்பட்டியில் நடைபெற்ற புத்தகக் கண்காட்சியை திருவள்ளூர் கல்வி நிறுவனங்களின் தலைவர் அ.பெருமாள் அவர்கள் திறந்து வைத்தார். இதில் சட்டமன்ற உறுப்பினர் பி.அய்யப்பன், பி.கே.எம். அறக்கட்டளை செயலாளர் எம்.பி.லெனின் சிவா, ஏ.அறிவழகன், எஸ்.எஸ்.பொன்னையா, சின்னன் ஐயா, க.பசும்பொன், பெ.சுமதி, உ.கருப்பத்தேவன், என்.சி.பி.எச். மதுரை மண்டல மேலாளர் அ.கிருஷ்ணமூர்த்தி மற்றும் கிளை மேலாளர் இரா.மகேந்திரன் ஆகியோர் கலந்து கொண்டனர்.

உரை எனும் தனிப்பிரதியாக்கத்தில் உரைவேறுபாட்டாராய்ச்சி

முனைவர் ம.லோகேஸ்வரன்

தொன்மையான இலக்கண, இலக்கியங்களுக்கு உரையெழுதப்பட்ட காலக்கட்டம் பொ.ஆ.பி.11 முதல் 14 வரை என்று இலக்கிய வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் குறிப்பிடுவர். குறிப்பாகத் தொல் காப்பியம் எனும் இலக்கண நூல் ஒன்றுக்குத் தொடர்ச்சியாகப் பல உரையாசிரியர்கள் தங்கள் புலமையாற்றலை வெளிப்படுத்தி வந்த காலமாகக் கருதப்படுகிறது. தொல்காப்பிய இலக்கண விதிகளுக்குச் சங்க இலக்கியங்களைச் சான்றிடல், அச்சான்றுப் பாடல்களுக்குச் சிறு விளக்கம் அளித்தல், சங்க இலக்கியங்களுக்கு உரை எழுதுதல் என்று 'உரை' என்கிற தனியொரு இலக்கிய வகைமையை

உரையாசிரியர்கள் உற்பத்தியாக்கிய காலமாகவும் இது கருதப்படுகிறது.

முதலில், தொல்காப்பியம் எனும் ஒரு நூலுக்குப் பல உரையாசிரியர்கள் உரையெழுதியதைப் போன்று (நன்னூலையும் இணைத்துக் கொள்ளலாம்) எட்டுத் தொகை நூல்கள் ஒவ்வொன்றிற்கும் ஏன் முதற்கட்ட உரையாசிரியர்கள் (பொ.ஆ.பி.11-14) பலர் உரையெழுதவில்லை எனும் வினாவை முன்வைத்து இவ்வாய்வை நகர்த்தலாம்.

எட்டுத்தொகையில் ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப் பத்து, அகநானூறு, புறநானூறு ஆகியவற்றிற்குப் 'பழைய உரை' என ஒன்றுண்டு. அவ்வுரையை

எழுதியோர் பெயர் அறியப்படவில்லை. உரைகளின் உள்ளடங்கலை நோக்குகையில் வெவ்வேறு உரையாசிரியர்களால் எழுதப்பட்டுள்ளதை அறிய முடிகிறது. நற்றிணைக்குப் பழைய உரை ஒன்று இருந்திருக்கிறது. ஆனால் கிடைக்கவில்லை. குறுந்தொகைக்கு 380 பாடல்களுக்குப் பேராசிரியர் உரையும் எஞ்சிய 20 பாடல்களுக்கு நச்சினார்க்கினியர் உரையும் இருந்ததாக இலக்கிய வரலாற்றாசிரியர்கள் குறிப்பிடுவர். ஆனால் அவ்விருவரின் உரையும் கிடைக்கப் பெறவில்லை. ஆக, எட்டுத்தொகையுள் கலித்தொகை, பரிபாடல் ஆகிய நூல்களுக்கு முறையே நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் என்கிற இருபெரும் உரையாசிரியர்களின் உரைகள் கிடைத்திருக்கின்றன.

பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர், பரிமேலழகர் ஆகிய உரையாசிரியர்கள் சங்க நூல்களுக்கு உரையெழுதியிருப்பதால் பெயரறியப்படாத ஏனைய நூல்களுக்கும் பழைய உரையாசிரியர்கள் உரையெழுதியிருந்தல் கூடும். அதாவது பொ.ஆ.பி.11 முதல் 14 வரையிலான உரையியக்கப் பின்னணியில் உள்ள முதற்கட்ட உரையாசிரியர்கள் உரையெழுதியிருந்தல் கூடும். ஆனால், அவர்களின் பெயர் கிடைக்காமல் போனது பேரிழப்பு. தொல்காப்பியத்தைப் போன்று அல்லாமல் 'ஒரு நூலுக்கு ஒருவர்' என்கிற அடிப்படையில் சங்க நூல் ஒவ்வொன்றிற்கும் புகழ்பெற்ற உரையாசிரியர் ஒருவரால் உரையெழுதப்பட்டிருக்க வேண்டும். இதைக் குறுந்தொகை, கலித்தொகை, பரிபாடல் உரையாளர்களைக் கொண்டு அறியலாம். மேலும் பத்துப்பாட்டு முழுமைக்கும் நச்சினார்க்கினியர் உரை மட்டும் கிடைத்திருப்பதையும் உடனவைத்து எண்ணலாம். எனவே, சங்க நூல்களுக்கு உரையெழுதப்பட்ட பழையவுரைகளைக் கருத்திற்கொண்டு நோக்குகையில் நிறுவனமயமாக்கப்பட்ட நிலையில் திட்டமிடப்பட்டு 'புகழ்பெற்ற உரையாசிரியர்களால்' உரைகள் தோற்றம் பெற்றிருக்க வேண்டும். அவ்வுரைகள் பிற்கால உரைப் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கியிருக்க வேண்டும். ஆனால், அவ்வுரைகள் முறையாகப் பேணிக் காக்கப்படவில்லை என்பதை ஐங்குறுநூறு, பரிபாடல் உரைகளின் விடுபாடுகளைக் கருத்திற்கொண்டு தெளியலாம்.

படைப்பாளர் X உரையாளர்

ஒரு படைப்புத் தோன்றும் போதே அதற்கான விமர்சனங்களையும் உள்ளடக்கிக் கொண்டு வெளிப்படுகிறது. அதன்பின் அப்படைப்பு மீது தொடுக்கப்படுகின்ற வாசிப்பு என்பது வாசகனின் மனநிலை அல்லது அறிவுவயப்பட்டதாகும். சங்ககாலச் சமூகச் சூழலுக்கேற்றவாறு இயற்றப்பட்ட

பாடல்களை உரை எனும் கருவி கொண்டு துலக்கும் பொழுது, பாடலை அணுகுதல், பாடலை விளக்க மாக்குதல், பாடலை விட்டுப் பிரிதல் ஆகியன நிகழக்கூடும். இதனால் படைப்பாளர் தாமே தமது பாடலை விவரித்து முழுமையடையச் செய்தல் என்ற நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளதைச் சில ஆக்கங்கள் வழிக் காண முடிகிறது.

நூலாசிரியரே உரை எழுதிவிட்டால் கட்டி முடித்த கட்டடம்போல், உரை வளர்ச்சி நின்றுவிடும். மற்றோர் உரை தோன்ற வாய்ப்பு இல்லை. நூலைப் படிப்பவர்களுக்கு வேறு வகையான விளக்கமோ கருத்தோ தோன்றினாலும் அவற்றைக் கொள்ளத் தடையாக இருக்கும். காலந்தோறும் தோன்றும் புதிய கருத்திற்கு அந்நூலில் இடமில்லை என்ற எண்ணம் தோன்றும். நூலின் சிறப்பு, பாடலின் நயம், கருத்தழகு ஆகியவற்றை நூலாசிரியரே வியந்து, தம் உரையில் பாராட்டிக் கொள்வது சிறப்பாக இருக்காது. (மு.வை.அரவிந்தன், 2008:74)

எனவே, பாடலின் செறிவை உள்வாங்கிக் கொள்ளுதல் என்ற நிலையைக் கடந்து, பாடலை இயக்கத் தன்மையாக்கிக் காலந்தோறும் பயணிக்க வழிவகை செய்வதாகவே உரை முயற்சிகள் தொடர்ந்து தோன்றியிருக்கின்றன. இதன் காரணமாக, உரையாசிரியர்களால் வாசிப்புக்குட்படுத்தப் பெற்ற பழம்பிரதிகள் மீள் வடிவம் பெறத் தொடங்கின. புதிய புதிய அர்த்தங்களைப் பனுவல்கள் கொண்டிருப்பதாகக் கருதி உரையாசிரியர்கள் தங்களின் அறிவுப் புலமையால் விவாதிக்கத் தொடங்கினர்.

ஒரு பண்பாட்டுச் சூழலில் உருவாகும் இலக்கியம் காலங்கடந்து வேறு ஒரு பண்பாட்டுச் சூழலுக்குப் பயணம் செய்யும் போது அதன் அர்த்தங்களை எளிதில் அறிய முடிவதில்லை. எனவே, உரையாசிரியர் இவ்விரு பண்பாட்டுச் சூழலையும் இணைத்து உரைகாண்கிறார் (அ.சதீஸ், 2008:23).

உரையாசிரியர்கள் தங்கள் காலத்திற்கு முந்தைய பனுவல்களுக்கு உரை காண முயல்கையில் சமகாலத்தைய சமூக வரலாற்றியலுக்கும் அகவயச் சார்புநிலைகளுக்கும் ஆட்பட்டுத்தான் பனுவலைக் கண்டடைகின்றனர். இதனால் தாம் எழுதுகின்ற உரைவரைவில் அறிந்தும் அறியாமலும் சில வேறுபாடுகள் வெளிப்படுகின்றன. அவற்றையே உரைவேறுபாடுகள் என்று குறிக்கப்படுகின்றன.

உரைவேறுபாட்டு எழுத்தியல்

உரையாளராக ஒரு படைப்பை அணுகுவதற்கு முன்னர்த் தேர்ந்த வாசகர்களாக இருப்பது

அவசியமாகும். வாசகர்களால் தான் புதுமைகளைத் தோற்றுவிக்க முடிகிறது. வாசகர் நிலையிலிருந்து படைப்பாளி நிலைக்குச் செல்லும் பொழுது, தாம் கண்டவற்றிலிருந்து அல்லது அறிந்தவற்றிலிருந்து மாற்றுச்சிந்தனையை முன்வைத்தல் என்கிற நிலை தோற்றம் பெறுகிறது. இதனால் ஒரு பனுவலின் அகப்புற நிலைகளில் மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. உரையாசிரியர்களாகத் தமக்கான உரைவரைவில் செய்திருக்கின்ற மாற்றங்களை,

- முன்னோரிலிருந்து மாற்றுக் கருத்தை முன்வைத்தல்
- தாம் கற்றதை / அனுபவத்தை தொடர்பு படுத்துதல்
- கட்டமைப்புகளைத் தளர்த்திக் கொள்ளுதல்.

என்று பகுத்து விளக்கலாம். இத்தகைய படிநிலை களைப் புறநிலையில் உள்வாங்கிக் கொண்டாலும் அகநிலையில் சமூகவியல் சார்புகள் (மொழி, பண்பாடு, பழக்கவழக்கம், நடப்பியல் சிக்கல்கள்) வெளிப்படுவதைக் காணமுடிகின்றது.

ஆய்வுக் களமாகும் உரைவேறுபாடுகள்

ஒவ்வொரு உரையும் திறனாய்வு என்றுரைப்பர். பண்டைய உரையாசிரியர்களைத் திறனாய்வாளர்கள் என்றும் உரைகள் யாவும் திறனாய்வு நூல்கள் என்றும் வி.நா. மருதாசலக் கவுண்டர் குறிப்பிட்டுள்ளதை மு.வை.அரவிந்தன் (2008-127) சுட்டிக்காட்டுகின்றார். ஒரு பாடல் இயற்றப்படும் பொழுதே பல்வேறு ஆய்வுகளுக்கான வாயிலைத் திறந்துவிடுகின்றது. இதனால் வாசகன் பொருள்கொள்ளும் கருத்துகளும் பாடலுடன் கூடுதலாக இணைந்து கொண்டு அடுத்தடுத்த தலைமுறைக்குக் கடத்தப்படுகின்றன. இக்கடத்தல் முறை எவ்வளவு நேர்த்தியாக இருக்க வேண்டும் என்பதிலிருந்து தான் உரைவேறுபாட்டாராய்ச்சி முக்கியமானதாகிறது. உதாரணமாக 'யாய்' எனும் சொல் சங்க இலக்கியங்களில் தாய் என்ற பொருளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், ஐங்குறுநூற்றின் முதல் பத்தான வேட்கைப்பத்தில் யாய் என்பதற்குத் 'தலைவி' என்று பொருள் கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இதை இன்னும் கூடுதலாக இனி ஆராயலாம்.

யாய் என்பதற்குத் தாய் எனும் பொருளில் வினவினள் யாயே (நற்.55-7), யாயும் யாயும் (குறுந்.40-1), யாயே கண்ணினுங் கடுங் காதலனே (அகம்.12-1), யான் யாய் அஞ்சுவலே (புறம்.83-2), முதிர்வினள் யாயும் (புறம்.159-5) என்று குறிப்பிடப் பெற்றுள்ளன. ஐங்குறுநூற்றின் வேட்கைப்பத்து அல்லாத ஏனைய பாடல்களிலும் தாய் என்றே பொருள் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. என்றனள் யாயே

(ஐங்.186-5), மன்றலு முடையள்கொ நோழி யாயே (ஐங்.253-4), வரும்வரு மென்ப டோழி யாயே (ஐங்.272-5), வஃதென் யாய்க்கே (ஐங்.280-5), யாய்நயந் தெடுத்த (ஐங்.384-3), அறனில் யாய்க்கே (ஐங்.385-6). ஆனால், வேட்கைப்பத்தின் பத்துப் பாடல்களிலும் (வேட்டோளே யாயே) பயின்று வருகின்ற யாய் என்பதற்குத் தலைவி என்று பொருள் கொள்ளுமாறு கற்பிக்கப்படுகின்றது. இதற்குப் பழைய உரைகாரர் அளிக்கும் விளக்கம் வருமாறு,

“தலைவியை யாயென்றது புலத்தற்குக் காரண மாயின உளவாகவும் அவை மனங்கொள்ளாத சிறப்பை நோக்கி” (ஐங்.ப.2). என்று முன்னைந்து பாடல்களுக்குக் குறிக்கின்றார். பின்னைந்து பாடல்களுக்கு, ஈண்டுத் தலைவியை யாயென்றது எதிர்ப்பட்ட ஞான்றே கற்புப்பூண்டொழுதுகின்ற சிறப்பை நோக்கி (ஐங்.ப.4).

என்று குறிப்பிடுகின்றார். அதாவது தலைவன் மீது வெறுப்புக் கொள்வதற்கான காரணங்கள் பல இருந்தும் அவற்றை மனத்துள் கொள்ளாமல் இருக்கின்ற சிறப்பைக் கருதி, தலைவியை யாய் என்று கொள்கின்றார் பழையவுரைகாரர். இவ்வாறு பொருள் கொள்வதால் 'வெறுப்பை மனத்துள் கொள்ளாத சிறப்பு' தாய்க்கான வரையறையாகவும் பழையவுரைகாரர் உருவாக்கிச் செல்கிறார். இரண்டாவது கூற்றுக் குறிப்பை, தலைவனைக் கண்ட பொழுதே கற்புத்திறம் கொண்டதால் தலைவியைத் தாய் என்று பொருள் கொண்டுள்ளார். பழையவுரைகாரரின் இப்பொருள்கோடலையே பின்வந்தோர் பலரும் எடுத்தாண்டுள்ளனர். ஆனால், ச.வே.சுப்பிரமணியன்,

“யாய் - என்பதைத் தாய் என்று கொள்வதே பொருந்தும் தலைவி என்று பொருள் கூறுதல் சிறப்பாகத் தோன்றவில்லை” (ஐங்.ப.29).

என்று குறிப்பிடுகின்றார். ச.வே.சு.வின் இக்கருத்து வேட்கைப் பத்தின் பத்துப் பாடல்களையும் மீள் வாசிப்புக்குட்படுத்த காரணமாகிறது. சங்கப் பாடலுக்கும் உரைகாரருக்கும் இடையில் கூற்றுக் குறிப்பு என்பது வாசகநிலையில் முக்கியமானதாகும். வேட்கைப்பத்தின் முன்னைந்து பாடல்களுக்கான கூற்றுக் குறிப்பானது, பரததையோடு ஒழுகிய காலத்து நீயிர் நினைத்த திறம் யாது? என்று வினவுவதாகவும் பின்னைந்து பாடல்களுக்கு, நான் வரையாது ஒழுகிநின்ற காலத்து நீங்கள் இழைத்திருந்த திறம் யாது? என்று வினவுவதாகவும் இடம் பெற்று உள்ளன. அதாவது, கற்புக்காலத்துப் பிரிவு, களவு காலத்துப் பிரிவு என்று கருதலாம். இவ்விரண்டு கூற்றுகளிலும் 'நீயிர்' எனும் முன்னிலைப் பன்மையே

‘யாவர்’ என்னும் கேள்வியை உண்டாக்குகிறது. தலைவி - தோழியா? அல்லது தாய் - தலைவி - தோழியா?

பழையவுரைகாரர் முதலான பலரின் கருத்துப் படி, நெற்பல பொலிக, பொன் பெரிது சிறக்க எனத் தலைவி விரும்பினாள்; நீயும் வாழ்க, பாணனும் வாழ்க என்று நாங்கள் (தோழியர் கூட்டம்) விரும்பினோம் என்றுள்ளது.

ச.வே.சு.வின் கருத்துப்படி நெற்பல பொலிக, பொன் பெரிது சிறக்க எனத் தாய் விரும்பினாள்; நீயும் வாழ்க, பாணனும் வாழ்க என்று நாங்கள் (தலைவி, தோழி) விரும்பினோம் என்று அமைத்துள்ளார்.

இவ்விரு கருத்துகளிலும் எந்தச் சிக்கலும் இல்லை. இரண்டும் பொருத்தமாகத்தான் உள்ளன. ஆனால், களவிலும் கற்பிலும் தலைவன் வினவுவதற்குத் தாயின் விருப்பத்தை நேரடியாக இணைத்துக் கூறுவது பாடலின் சூழலுக்குப் பொருத்தமாகத் தோன்றவில்லை. மாறாக, தாயின் தன்மையோடு பொருத்திப் பார்ப்பதாகவே அமைந்திருக்கிறது. இதுபோன்ற சொற்கள் உரைவேறுபாட்டுக்குரிய களமாவதுடன் ஒரு பாடலின் கோடல்முறையை மேலும் வளப்படுத்துவதாக அமைவதையும் அவதானிக்க இயலுகிறது.

பாடலை அணிமையாக்கும் உரைவேறுபாடு

ஒரு பாடலுக்கு உரை எழுதுகையில் முந்தைய உரைகளிலிருந்து வேறுபடுத்தி எழுத வேண்டும் என்கிற ஆர்வம் உரையாசிரியர் பலருக்கும் மனத்துள் எழுவது இயல்பு.

இவ்வாறே ஒரு நூலின் பல உரைகளை ஒப்பிடுவதோடு, ஏதேனும் ஒரு சொல், ஏதேனும் ஓர் இலக்கணக் குறிப்பு, ஏதேனும் ஒரு விளக்கம் ஆகியவை பற்றி வெவ்வேறு காலத்தில் தோன்றிய வெவ்வேறு நூலின் உரையாசிரியர்கள் என்ன என்ன கருதினர் என்பதை அறிந்து இன்புறலாம். (மு.வை.அரவிந்தன், 2008:680).

உரையாசிரியர்கள் பெரும்பாலும் கருத்து நிலையில் வேறுபாடாமல் வெவ்வேறு சொற்களைப் பொருத்தமாக நிரப்பி எழுதுவதில் கவனம் செலுத்தியுள்ளனர். கருத்து வேறுபடுதல், ஒரு சொல்லுக்கான பொருள் வேறுபடுதலுடன் தற்சார்புநிலையும் இணைந்து விட்டால் பாடலின் மையத்தை இழக்கச்செய்கின்ற முயற்சி நிகழக்கூடும். உதாரணமாக,

பல்கதிர்த் தீயின் ஆம்பல் (ஐங்.57) எனும் தொடருக்கு, வேள்வித்தீ என்று பழையவுரைகாரர்,

ஒளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை, பொ.வே.சோ., அர.சிங்கார வடிவேலன் ஆகியோர் உரையெழுதியுள்ளனர். யாழ்ப்பாண உரைகாரர் பல ஒளியையுடைய தீ எனக் குறித்துவிட்டு, விளக்கப் பகுதியில் வேள்வித்தீ என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். பலவான நாக்குகளோடு சுடரிட்டு எழுந்து எரியும் பெருந்தீ எனப் புலியூர்க் கேசிகன் குறிப்பிட்டுள்ளார். பல கதிர்களையுடைய தீ என்று சோ.ந.கந்தசாமியும் பல கதிர்களையுடைய வேள்வித்தீ என்று த.கோவேந்தனும் பல கதிர்களையுடைய தீயைப் போல என்று ம.பொன்னுசாமியும் பல கதிர்களையுடைய ஒளி என்று ச.வே.சுப்பிரமணியனும் விளக்கமளித்து உள்ளனர். பாடலில் வேள்வித்தீ என்று குறிப்பிடும் படியான சூழலோ சொல்லோ காணப்படவில்லை. ஆனாலும் வேள்வித் தீ என்கிற குறிப்பைத் தொடர்ச்சியாக உரையாசிரியர்கள் பின்பற்றியுள்ளனர். பழையவுரைகாரர் மூலப்பாடலை எடுத்தாண்டு, அதனைத் தொடர்ந்து சிறுவிளக்கம் அளிக்கின்ற முறையைப் பலவிடங்களில் பின்பற்றியுள்ளார். ‘பல்கதிர்த் தீயின் ஆம்பல்’ எனும் மூலப் பாடலை ‘வேள்வித்தீயினையும் ஆம்பலஞ்செறு வினையும்’ என்று எடுத்தாண்டுள்ளார். பல கதிர்களையுடைய தீயைப் போல ஆம்பல் மலரும் என்பது நேரடியான கருத்தாகும். சோ.ந. கந்தசாமி, அள்ளற் பழனத் தரக்காம்பல் வாயவிழ, வெள்ளந்தீப் பட்டதென வெரீஇ எனும் பாடலையும் பகலெரி சுடரின் மேனி சாயவும் எனும் நற்றிணைப் பாடலையும் (128) சான்றுகாட்டி வேள்வித்தீ என்பது பொருந்தாது என நிறுவுகின்றார். பல கதிர்களையுடைய தீயைப் போன்ற ஆம்பல் மலர் எனும் குறிப்பிலேயே பாடல் புலப்படுகின்றது. இதற்கு ‘வேள்வித்தீ’ என்று பழையவுரைகாரர் குறிப்பிடுவதன் வழி அவரது சார்புநிலை தென்படுகிறது. அதை ஏனைய உரையாசிரியர்களும் ஏற்றுரைப்பதால் சடங்கியல் தன்மையுடனான புனைவாக அப்பாடல் மாற்றம் பெறத் தொடங்குகிறது. இக்கருத்தில் உடன் பாடில்லாத புலியூர்க் கேசிகன், ம.பொன்னுசாமி, சோ.ந.கந்தசாமி ஆகியோர் பாடலை அதன் போக்கில் கண்டெடுக்கின்றனர். இத்தகைய ஏற்பு, மறுப்புகள் தான் ஒரு பனுவலைக் காலங்கடந்தும் கடத்துகின்றன என்பதைக் கருத்திற்கொள்ள வேண்டும்.

கருத்தியல்

எட்டுத்தொகை நூல்கள் ஒவ்வொன்றும் பதிப்பாக்கம் பெற்ற காலத்திலிருந்து தற்பொழுது வரை அவற்றிற்கு உரைகள் எழுதப்பட்டு வருகின்றன. இந்த நீள்தொடர்ச்சி இயக்கத்திற்கு உரையானது பல்வேறு பரிமாணங்களைத் தன்னுள் உள்ளடக்கி

யிருப்பதுதான் காரணமாகும். 'இப்படியும் அணுகலாம்' என்கிற மாற்றுச் சிந்தனைப் போக்கு உரையைத் தனித்தொரு பிரதியாக அடையாளப்படுத்தி யிருக்கிறது. எனில், 'வேறுபடுதல்' என்கிற தன்மையைப் புறந்தள்ளக்கூடிய ஒன்றாகக் கருத வியலவில்லை. அதிலிருந்து பல்வேறு ஆக்கங்கள் உருவாகின்றன என்பதைப் புரிந்து கொள்வியலுகிறது.

தொல்காப்பியம், நன்னூல் ஆகியவற்றைப் போன்றே சங்க இலக்கியங்களுக்கும் பழைய உரையாசிரியர்கள் உரைகண்டிருக்க வேண்டும் என்பதை நச்சரின் பத்துப்பாட்டு உரை, குறுந்தொகை உரைகள், கலித்தொகை, பரிபாடல் ஆகியவற்றிற்கான உரைகளைக் கொண்டு தெளியலாம்.

சமூகவியல், பண்பாடு, மொழி, நடப்பியல் சிக்கல்கள், தற்சார்புநிலை ஆகியன ஓர் உரையாசிரியரின் உரையில் வெளிப்பட ஏராளமான வாய்ப்புகள் உள்ளன. அவற்றைப் புறந்தள்ளாது வாசிப்பின் நகர்த்தலுக்குத் துணையாக்கிட வேண்டும்.

பாடலின் சூழலை மையமிட்டு ஓர் உரையாசிரியர் உரை எழுதுகின்ற பொழுது அப்பனுவல் வாசகருக்கு மிக நெருக்கமானதாக மாறுகிறது. அதற்குக் கூற்றுக் குறிப்புகள் உரையாசிரியர்களுக்குத் துணைபுரிந்து உள்ளமையை அறியமுடிகிறது.

எனவே, தமிழாய்வில் உரைவேறுபாட்டு ஆராய்ச்சி என்பது உரையாசிரியர்கள் காலத்திலிருந்து தொடர்ந்து இயங்கி வந்திருக்கிற இலக்கிய வகைமை. அவ்வாராய்ச்சியைச் சொல், பொருள், கருத்து ஆகிய நிலைகளில் அணுகினால் சமூகவியல், பண்பாடு, மொழி சார்ந்த கருத்தியல்கள் மாற்றுச் சிந்தனையாக்கம் பெறக்கூடும் என்பதை இவ்வாய்வுரை முன்வைக்கிறது.

துணைநின்றவை

அரவிந்தன், மு.வை. (2008 இ.ப.) உரையாசிரியர்கள். சென்னை : மணிவாசகர் பதிப்பகம்.

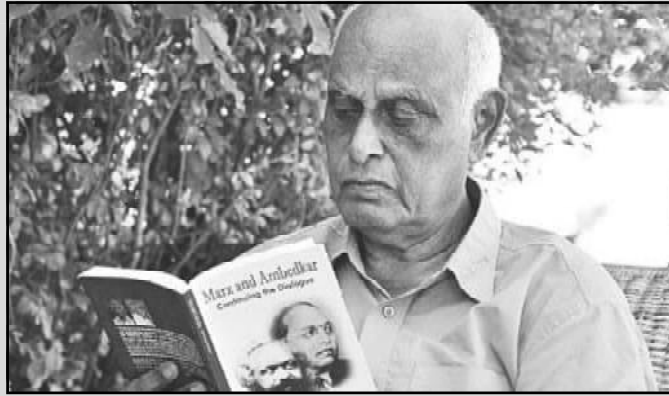
சதீஷ், அ. (2008 மு.ப.) சங்க இலக்கிய உரைகள். திருச்சி : அடையாளம் பதிப்பகம்.

சாமிநாதையர், உ.வே. (பதி.ஆ.) எட்டுத்தொகையின் மூன்றாவதாகிய ஐங்குறுநூறும் பழைய உரையும் (1920 இ.ப.) சென்னை : கணேச அச்சுக்கூடம்.

தட்சிணாமூர்த்தி (உ.ஆ.) ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும் (2004 மு.ப.) சென்னை : நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி)லிட்.

சுப்பிரமணியன், ச.வே. (உ.ஆ.) சங்க இலக்கியம் எட்டுத்தொகை ஐங்குறுநூறு தெளிவுரை (2009 மு.ப.), சிதம்பரம் : மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.

கட்டுரையாளர், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை எஸ்.ஆர்.எம்.அறிவியல் மற்றும் கலையியல் புலம் எஸ்.ஆர்.எம். அறிவியல் மற்றும் தொழில்நுட்பக் கல்வி நிறுவனம், காட்டாங்குளத்தூர்

'நியூ செஞ்சுரியின் உங்கள் நூலக'த்தில் இடம் பெற்றுவரும் "படித்துப் பாருங்களேன்" தொடர்வழி நம் வாசகர்களுக்கு நன்கு அறிமுகமானவர் திரு.ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் அவர்கள். நாட்டார் வழக்காற்றியல், தமிழ்ச் சமூக வரலாறு என்னும் இரு அறிவுத்துறைசார்ந்த தமது நூல்களின் வழி தொடர்ச்சியாக இயங்கிவரும் அவருக்கு 2024-ம் ஆண்டுக்கான 'பாசி' வழங்கும் 'முத்தமிழறிஞர் கலைஞர் கருணாநிதி பொற்கிழி விருது' அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அவருக்கு 'நியூ செஞ்சுரியின் உங்கள் நூலகம் மாத இதழ்' வாழ்த்துகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறது. விருதுத் தொகையான ரூபாய் ஒரு இலட்சத்தை தமிழக அரசின் முதலமைச்சர் பொது நிவாரண நிதிக்கு அவர் வழங்க உள்ளார் என்பதையும் மகிழ்வுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

KAAVYA TAMIL (QUARTERLY) October 2023 - March 2024
Regd No : TN IAM 8012 / 43610

காவ்யா 2023 புதிய நூல்கள்

சந்திரமண்டியனின்
பொருமை நாவல்
தாழிப்பாறை ஏற்றால் குறிப்பு

சந்திர மண்டியனின்
காவம் - நாவல்
காவம் நதி ஏற்றால்
இளம்பல் சாக்கடை

இரா. ச. சண்முகனத்தரின்
நாட்டுப்புறவழிபாட்டாங்கு
ஆழமும் அறிந்தியும்
கலந்த கதைப் பாடல்

இரா. ச. சண்முகனத்தரின்
நாட்டுப்புறவழிபாட்டாங்கு
நிலக்கு இசைக்குமான
உறவும் - இயும்

இரா. ச. சண்முகனத்தரின்
நாட்டுப்புறவழிபாட்டாங்கு
குறிப்பாடகத்தின்
மாதா - சீதா - குரு - தெய்வம்

இரா. ச. சண்முகனத்தரின்
நாட்டுப்புறவழிபாட்டாங்கு
இராமணங்களை மனைதம்
ஒவ்வொன்றும் ஒருவீதம்

நிழலடிப்புத்
044 - 23725682
88404 81232

KAAVYA TAMIL ISSN 2277 - 9221

மலர் 13 இதழ் 1

KAAVYA TAMIL ISSN 2277 - 9221
விலை ₹ 200

காவ்யா தமிழ்

கதை
செப்டம்பர் 2023 - பார்சு 2024

கலை, இலக்கியம், பண்பாட்டு பன்னாட்டுக் காரணாண்டிதழ்

சங்கரதாசு
சுவாமிகள்
நினைவேந்தல்

100

காவ்யா சண்முகனத்தரின்
உள்ளம் ச. பந்துநாயன்
கூரிய கார்த்தன்
இ. முத்தையா
இ. முத்தையா
தமிழண்ணல்

சுப்பாரத் மணியன்
பாவணனைன்
அன்பாதவன்
சம்மூச்சு தங்கபாண்டியன்
கலாப்பியா
பொன்மீசைன்

கைவிடப்பட்டவர்களின் கதை

சுப்பிரமணி இரமேஷ்

கடந்த நாற்பதாண்டுக்கும் மேலாக எழுதி வருபவர் தேவிபாரதி. கொங்கு வட்டாரப் பகுதியைச் சார்ந்தவர். திருப்பூர் பகுதியின் அசலான மொழியைத் தம் படைப்புகளில் கொண்டு வந்தவர். தொடக்கத்தில் இடதுசாரித் தன்மையுடன் புனைவுகளை எழுதியவர்; விரைவிலேயே தனக்கானத் தொன்ம மொழியை அடையாளம் கண்டு கொண்டவர். சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை எனத் தொடர்ச்சியாக எழுதி நவீனத் தமிழ் இலக்கியத்திற்குப் பங்களித்து வருகிறார். ஒவ்வொரு படைப்புக்கும் இடையில் தேவையான காலத்தை எடுத்துக்கொள்ளும் படைப்பாளி தேவி பாரதி. 'பலி', 'பிறகொரு இரவு', 'கறுப்பு வெள்ளைக் கடவுள்', 'வீடென்ப' ஆகிய சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் 'நிழலின் தனிமை', 'நட்ராஜ் மகராஜ்', 'நீர்வழிப்

படுஉம்', 'நொய்யல்' ஆகிய நாவல்களும் இவரது புனைகதைப் பங்களிப்புகளாகும். இதில் 'நீர்வழிப் படுஉம்' நாவலுக்கு இந்த ஆண்டுக்கான (2023) சாகித்திய அகாதெமி விருது அறிவிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவொரு தன்வரலாற்றுத் தன்மையிலான நாவல். தன் சமகாலத்தில் வாழ்ந்து கைவிடப்பட்ட ஒருவரின் கதையைத்தான் தன் தனித்துவமான கதைமொழியால் 'நீர்வழிப் படுஉம்' நாவலாக எழுதியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியத்தில் ஒரே பாடல் மூலமாகப் புகழ்பெற்றவர் கணியன் பூங்குன்றனார். இவர் எழுதிய 'யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்' எனத் தொடங்கும் புறநானூற்றின் 192ஆம் பாடல், ஐக்கிய நாடுகள் சபை வரை இவரது புகழைக் கொண்டு

சேர்த்துள்ளது. இந்தப் பாடல் வரியிலிருந்துதான் தேவிபாரதி 'நீர்வழிப் படுஉம்' நாவலை எழுதுவதற்கான தொன்ம மதிப்பீட்டைப் பெற்றிருக்கிறார். '..... மின்னொடு / வானம் தண்துளி தலைஇ ஆனாது / கல்பொருது இரங்கும் மல்லற பேர்யாற்று / நீர்வழிப் படுஉம் புணைபோல ஆருயிர் / முறைவழிப் படுஉம் என்பது திறவோர் / காட்சியின் தெளிந்தனம்' என்ற இப்பாடலின் கருத்து இப்புனைவின் மையக் கதாபாத்திரமான காருமாமாவிற்கு அப்படியே பொருந்திப் போகிறது. 'வெறுப்பில் வாழ்க்கை துன்பமயமானது என்று கூறமாட்டேன்; வானம் மின்னி மழை பொழிந்து கல்லை உருட்டிக்கொண்டு இரைச்சலுடன் பாயும் வெள்ளத்தில் மிதந்தோடும் தெப்பம்போல நம் உயிர் மிதந்து ஓடும். இந்த உண்மையைத் திறம் பெற்றவர் வாழ்க்கையில் கண்டு தெரிந்துகொண்டேன்' என்பது பூங்குன்றனாரின் இருத்தலியல் கருத்து. தேவிபாரதி இந்தக் கருத்துக்குத் தான் புனைவு வடிவம் கொடுத்திருக்கிறார்.

உடையாம்பாளையம் எனும் சிறிய கிராமத்தில் வாழ்ந்து, தேவிபாரதியின் நினைவுகளில் தங்கிப் போன காருமாமா இவரை அலைக்கழித்துக்கொண்டே இருக்கிறார். அவர் நடமாடிய ஊர் தற்போது புத்ர மண்டிக் கிடக்கிறது. அந்த ஊரைத்தான் இந்நாவலினூடாக மீட்டுக் கொணர்ந்திருக்கிறார். காருமாமா என்ற கதாபாத்திரத்தைச் சுற்றி இப்புனைவின் கதை நகர்ந்தாலும் ஒரு காலகட்டத்தின் சமூக வரலாறு இப்புனைவினூடாகத் திறந்து காட்டப்படுகிறது. இச்சமூகம் உற்பத்தி செய்த ஓர் உதிரிதான் காருமாமா. ஆனால், ஒரு புனைவாக எழுதப்படும் அளவுக்கு அவர் வாழ்க்கை இச்சமூகத்திற்குள் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் இழந்த பிறகும் சக மனிதர்களமீது கொண்ட கருணையையும் மன்னிக்கும் குணத்தையும் கைவிடாதவராகவே இருந்திருக்கிறார். எல்லாவற்றிலும் தோற்றுப்போன காருமாமா, காவிய நாயகனுக்குரிய அத்தனை தன்மைகளையும் பெற்றவராகவே புனைவில் காட்டப்படுகிறார். நாவலின் இறுதியில் உருட்டப் படும் பகடையில் காருமாமாவின் கருணை ஒளிந்திருக்கிறது. தேவிபாரதி பெரிய திருப்பத்துடன் புனைவை முடித்து விட்டார். பகடை உருளும் போது அது இன்னொரு பிரதிக்கு வாசிப்பவர்களை இட்டுச் செல்லும் சுவாரசியத்துடன் புனைவு முடிந்திருக்கிறது.

உடையாம்பாளையம் என்ற ஊருக்குக் குடி நாவிதராக அழைத்து வரப்படுபவர் காருமாமா. அவர் மனைவி ராசம்மா. அவர்களுக்கு சுந்தரம், ஈஸ்வரி என இரு குழந்தைகள். ஒருநாள் இரு குழந்தைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அந்த ஊர் செட்டியை நம்பி ஊரைவிட்டு வெளியேறுகிறாள் ராசம்மா. காருமாமாவின் வாழ்க்கை சுழலில் சிக்கிக்கொள்கிறது. மனைவியின் துரோகத்தைவிட குழந்தைகளின் பிரிவு

அவருக்கு வலிப்பு நோயை வரவைக்கிறது. அவர் வாழும்வரை வலிப்பு நோயுடனே போராடுகிறார். மனைவியை மன்னிக்க அவர் தயாராகவே இருக்கிறார். மனைவியைத் தேடி ஊர் ஊராக அலைகிறார். வாழ்க்கை அவருக்குக் கடுமையான துயரங்களைக் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறது. இறுதியில் அந்த ஊரைப் போலவே எல்லோராலும் கைவிடப்பட்ட நபராக இறந்து போகிறார். அவர் இறப்பில் அனைவரும் ஒன்று கூடுகிறார்கள். கதைசொல்லி இங்கிருந்துதான் அவரது வாழ்க்கையை நினைவுகளில் இருந்து மீட்டெடுக்கிறார்.

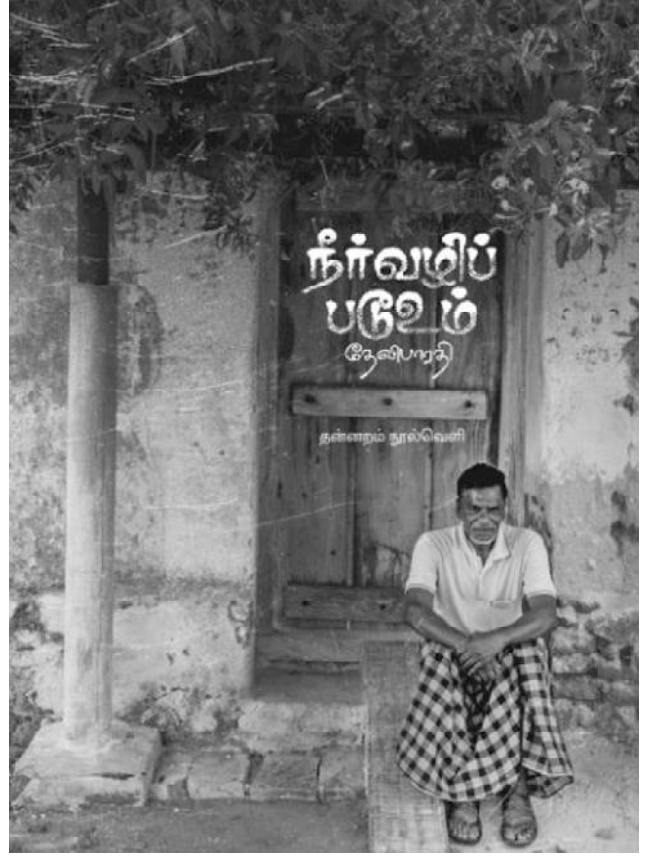
புதுமைப்பித்தனின் புகழ்பெற்ற சிறுகதை 'செல்லம்மாள்'. இக்கதை செல்லம்மாளின் இறப்பிலிருந்தே தொடங்கும். முன்பின்னாகச் செல்லம்மாளின் வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்ப்பார் பிரம்மநாயகம் பிள்ளை. 'நீர்வழிப் படுஉம்' நாவலும் காருமாமாவின் இறப்பிலிருந்தே தொடங்குகிறது. காருமாமா ஒடுக்கப்பட்ட நாவிதர் குடியைச் சார்ந்தவர். அக்கா கணவர் இறந்துவிட்ட காரணத்தால், தன் அக்காவிற்குத் துணையாக உடையாம்பாளையத்துக்குக் குடிநாவிதராக வந்து சேர்ந்தவர். இவ்விடத்தில், ஒரு குடிநாவிதர் அவர் வாழும் ஊருக்கு என்னென்ன பணிகளை எல்லாம் செய்வார் என்பதைத் தேவிபாரதி மிக விரிவாகவே எழுதியிருக்கிறார். கொங்கு வேளாளர்கள் அதிகம் வாழும் ஊர் உடையாம்பாளையம். அவ்வூரில் இரண்டு குடும்பங்கள் மட்டுமே நாவிதர்கள். இவர்களுக்கு இடையிலான சாதிய முரண்பாடுகள் குறித்துத் தேவிபாரதி எழுதவேயில்லை. அது இந்தப் புனைவுக்குத் தேவைப்படவில்லை. அந்த வகையில் இந்நாவல் தனித்துவமானது. புனைவு, வேளாளர்களுக்கும் நாவிதர்களுக்கும் இடையில் நல்ல உறவு இருப்பதாகவே வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது. காருமாமாவின் இறுதிச் சடங்கில் அந்த ஊர் கவுண்டர்களின் பங்களிப்பு முக்கியமானதாக இருக்கிறது. தங்களது குடிநாவிதனின் இறுதிச் சடங்கை மிகச் சிறப்பாகவே முன்னின்று நடத்துகிறார்கள். அதேநேரத்தில் அந்த ஊர் கவுண்டர்கள் குடிநாவிதர்களுக்குக் கூலியைச் சரியாகக் கொடுக்கவில்லை; அவர்களது உழைப்பைச் சுரண்டினார்கள் என்ற சோசலிசப் பார்வையிலும் இந்நாவலை வாசிக்க முடியாது. தேவைக்கு அதிகமாகவே அவர்களுக்குத் தானியங்கள் கிடைத்திருக்கின்றன. வெறும் பதினாறு குடிகளைக்கொண்டே காருமாமாவால் உடையாம்பாளையத்தில் பிழைக்க முடிகிறது.

சாதிப் பிரச்சினை, வர்க்க முரண், உழைப்புச் சுரண்டல் போன்ற பருப்பொருள் பார்வைகளை இந்நாவல் முழுமையாக நிராகரித்திருக்கிறது. காருமாமா வாழ்க்கையில் சந்தித்த வீழ்ச்சியைத்தான் இந்நாவல் முக்கியத்துவப்படுத்துகிறது. அந்த வீழ்ச்சிக்கு அவர் ஒருபோதும் காரணமாக இல்லை.

ஆனால் வாழ்க்கையில் அத்தனைத் துயரங்களையும் அவர் எதிர்கொள்கிறார். வாழ்வின் தொடர் சூதாட்டத்தில் மாட்டிக் கொண்டு பகடைகளாக உருள்கிறார். ஏன் தனக்கு மட்டும் இப்படியெல்லாம் நடக்கிறது என ஒரு கணமும் அவர் நினைத்துப் பார்க்கவில்லை; குறைபட்டுக் கொள்ளவில்லை. வாழ்க்கை, நீர் செல்லும் வழியே அடித்துச் செல்லப்படும் ஒரு புணை என்பதை ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்குப் பிறகும் நிரூபணம் ஆகிக்கொண்டே இருக்கிறது. காருவை விட்டு ராசம்மா ஏன் ஓடிப்போனார் என்ற இடத்தையும் நாவல் சூன்யமாகவே வைத்திருக்கிறது. அதற்கான காரணமும் யாருக்கும் முக்கியமாகப் படவில்லை. ராசம்மா சென்ற பிறகு அந்தக் குடும்பம் நீர்ச்சுழலில் சிக்கிக்கொண்ட புணைபோல திசை தெரியாது தவித்துப் போகிறது. மீண்டும் அந்தப் புணை தன் சொந்தத் தடத்திற்குத் திரும்பும்போது காருமாமா இறந்து போகிறார்.

அவிழ்க்க முடியாத பல புதிர்களை நாவல் உருவாக்கிக் கொண்டே செல்கிறது. இலக்கியம் எப்போதும் வாழ்க்கையில் தோற்றவர்களின் கதைகளுக்குத்தான் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறது; கைவிடப்பட்டவர்களின் துயரத்தைத்தான் பகிர்ந்திருக்கிறது. வெற்றி பெற்றவர்களின் கதை வியாபாரத்திற்குத்தான் பயன்படும். காருமாமா இங்குக் கைவிடப்பட்டவர். காருமாமாவின் துயரத்திற்கு ராசம்மாதான் காரணம் என்பது அவரது அக்காக்களின் வாதம். அவளைத் தொடர்ந்து இகழ்ந்துகொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆனால் காருமாமா தன் மனைவி குறித்து ஒரு வார்த்தையும் பேசவில்லை. மனித ஆழ் மனதின் யதார்த்தங்களை ஒருவராலும் புரிந்துகொள்ள முடியாது. லௌகீக வாழ்க்கையின் அடிப்படைத் தேவைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்வதற்கான போராட்டத்துடனே வாழ்க்கை நகர்கிறது. இதில் சக மனிதர்களைப் புரிந்துகொள்வதற்கான நேரம் மிகச் சொற்பமாகவே இருக்கிறது. ஒரு குடி நாவிதனாக ஊர்மக்களிடம் நல்ல பெயரெடுத்தவர் காருமாமா. ஆனால் ராசம்மாவை அவர் புரிந்துகொள்ள தவறியிருக்கிறார். அதனால்தான் அவள் செட்டியுடன் சென்றபிறகும் பெரிய எதிர்வினைகளைக் காட்டவில்லை.

உறவுகளுக்கு இடையிலான அன்புக்கு நாவல் முக்கியத்துவம் கொடுத்திருக்கிறது. தன் கணவனை இழந்துவிட்டுப் பெண் குழந்தையுடன் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் அக்காவின் அன்புதான் காருமாமாவை உடையாம்பாளையத்துக்கு வரவழைக்கிறது. தன் அக்காவின் நலனுக்காகத் தன் வாழ்க்கையைப் பணயம் வைக்கத் தயாராக இருக்கிறார் காருமாமா. ராசம்மா அவரைவிட்டுச் சென்ற பிறகும் அக்காவுடனே இருக்கிறார். காருவுக்கும் தனக்குமான அளவுகடந்த அன்பை ராசம்மாவிடம் நிறுவுவதிலேயே குறியாகச்

செயல்பட்டவள் கதை சொல்லியான ராசுவின் அம்மா. இவள் காருவின் தங்கை. இந்த இடத்தில் தான் பாசமலர் திரைப்படத்தை நவீனப்படுத்தும் பணியைத் தேவிபாரதி செய்திருக்கிறார். இதற்குப் பாசமலர் படத்தையே பயன்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார் என்பதுதான் சிறப்பு. இப்பகுதிகள் புணைவில் துருத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. தவிர, புணைவுக்கு ஒரு நாடகத் தன்மையையும் அளிக்கிறது.

செட்டியாருடன் சென்றுவிட்ட தன் மனைவியைப் பற்றி ஒரு குற்றச்சாட்டும் காருவுக்கு இல்லை. பெருவெள்ளத்தை எதிர்த்துச் சிறு புணையால் என்ன செய்துவிட முடியும் என்ற உலக யதார்த்தத்தைப் புரிந்துகொண்டவராகவே காருமாமா இருக்கிறார். கதைசொல்லியால்தான் இருபதிற்கும் மேற்பட்ட இடங்களில் ராசம்மா செட்டியுடன் ஓடிப்போன நிகழ்வு திரும்பத் திரும்ப நினைவுகூரப்படுகிறது. புணைவில் காருமாமாவிற்கும் ராசம்மாவிற்கும் இடையிலான உறவு குறித்து நாவல் பெரிதாகப் பேசவில்லை. மௌனமாகவே கடந்திருக்கிறது. மனைவியுடனான உறவை எளிதாகக் கடந்துவிட முடிந்த காருவிற்கு, குழந்தைகள் மீதான அன்பைத் துறக்க முடியாமல் தவிக்கிறார். பரதேசியைப் போன்று தன் குழந்தைகளைத் தேடி அலைகிறார். அன்பு, அவருக்கு ஞானத்தை வழங்குகிறது; மனப் பிறழ்வுக்கும் உள்ளாக்குகிறது. ஆனால் ராசம்மா

ஒருநாள் தம் குழந்தைகளுடன் மீண்டும் வருவாள் என்ற நம்பிக்கை காருவிற்கு இருந்திருக்கிறது. தனக்குக் கிடைத்த அரசு உதவித் தொகையில் சிறுகச் சிறுக தன் மகளுக்கு நகைகள் சிலவற்றை வாங்கிச் சேர்க்கிறான். இந்தத் தரிசனம்தான் காருவைக் காவியத் தன்மையுடைய நாயகனாக மாற்றுகிறது. காருவின் ஆன்மா தாயக்கட்டைகளின் வழியாக வெளிப்படும் என்று தங்கையும் மனைவியும் உறுதியாக நம்புகிறார்கள். பகடை எந்தப் பக்கம் உருளும்; காரு யாருக்கு நியாயம் செய்வார் என்பதுதான் புனைவில் அவிழ்க்க முடியாத முடிச்சு.

ஓவ்வொரு ஊருக்கும் நாவிதர்கள் எவ்வளவு முக்கியமானவர்கள் என்பதை இந்நாவல் பகிரந்து கொள்கிறது. சேவைத்தொழில் செய்துகொண்டு ஊருக்கு ஒரு குடியாக வாழ்ந்துவரும் நாவிதர்கள், வண்ணார்கள் குறித்து நவீன இலக்கியங்களே கவனம் கொடுத்துப் பதிவுசெய்து வருகின்றன. அவர்களது தொழில்சார்ந்த துயரங்களை இந்நாவல் பேசவில்லை; அவர்களது இருத்தலியல் சார்ந்தே உரையாடுகின்றன. இத்தன்மைதான் தேவிபாரதியைப் பிற எழுத்தாளர்களிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது. குடியானவர்களுக்கு முடிதிருத்தம் செய்வது மட்டுமே நாவிதர்களது முக்கியமான பணியாகக் கருதப் படுகிறது. அதனைக் கடந்து அவர்கள் சார்ந்திருக்கும் ஊருக்கு நாவிதர்கள் செய்யும் பணிகள் வெளியே அவ்வளவாகத் தெரிவதில்லை. நாவிதர்கள் இல்லாமல் அவ்வூரில் ஒரு சடங்கும் நிகழாது. ஓவ்வொரு சடங்கும் இவர்களது மேற்பார்வையில்தான் நடைபெறு கின்றன. குடியானவர்கள், நாவிதர்களைச் சார்ந்தே இருந்தார்கள் என்ற யதார்த்தத்தை இந்நாவல் காத்திரமாகவே பேசுகிறது. அதற்கான தரவுகளைத் தேவிபாரதி பிரதியில் முன்வைத்திருக்கிறார். இந்தப் பார்வையை முக்கியமானதாகவே கருதுகிறேன்.

காருவின் அக்கா கணவர் இறந்து போனதற்குப் பிறகு குடிநாவிதர் இல்லாமல் உடையாம்பாளையம் பெரும் தவிப்புக்குள்ளாகியிருக்கிறது. அவர்களது அன்றாட வேலைகளைச் செய்வதற்கு ஆளில்லை. 'சவரம் செய்துகொள்ள வழியில்லாமல் அவர்களது முகங்களில் ரோமம் படரத் தொடங்கியிருந்தது; குடுமியைத் திருத்த ஆளில்லை; நகம் வெட்ட ஆளில்லை; கை, கால் பிடித்துவிட ஆளில்லை; முதுகு தேய்க்க ஆளில்லை; தைத்த முள்ளைப் பிடுங்கியெறிய ஆளில்லை; போ என்றால் போவதற்கும் வா என்றால் வந்து நிற்பதற்கும் அவர்களுக்கு ஒரு குடிமகன் இல்லை. உடையாம்பாளையத்தின் பண்ணையக்காரர்கள் தவித்துப் போனார்கள்' என்று தேவிபாரதி எழுதியிருக்கிறார். குடியானவர்களின் வீட்டு வாசல்களைக் கூட்டிப் பெருக்குவது; பாத்திர பண்டங்களைக் கழுவுவது; பருத்திக்கொட்டை

ஆட்டுவது; வீடு வீடாகச் சென்று கழுந்தீர்த்தண்ணீர் எடுத்துவருவது போன்ற குற்றேவல் பணிகளைக்கூட நாவிதர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். பொதுவெளியில் நாவிதர்கள் முடிவெட்டும் தொழிலை மட்டுமே செய்வார்கள் என்ற பிம்பமே பரவியிருக்கிறது. அதனைக் கடந்து குடிநாவிதர்கள் செய்யக்கூடிய பணிகளைப் புனைவாசிரியர் பட்டியலிட்டிருக்கிறார்.

குடியான வீட்டுப் பெண்களுக்குப் பிள்ளைப்பேறு பார்ப்பது நாவித வீட்டுப் பெண்களின் பெரும் பணியாகக் கருதப்படுகிறது. இதனால்தான் இவர்கள் மருத்துவர்கள் என்று அழைக்கப்பட்டனர். பிறந்த குழந்தைகளுக்கு ஓரத்தெண்ணெய் காய்ச்சிக் கொடுப்பதும் மாந்தக்கயிறு தயாரித்துக் கொடுப்பதும் அப்பெண்கள் தாம். தங்களால் பேறு பார்க்கப்பட்ட குழந்தைகள் குறிப்பிட்ட வயது வரும்வரை அக் குழந்தைகளை மருத்துவச்சிகள் கண்காணித்திருக்கிறார்கள். குடியானப் பெண்களுக்கு எண்ணெய் தேய்ப்பது, நகம் வெட்டி விடுவது, காலில் தைத்த முள்ளை எடுத்துவிடுவது உள்ளிட்ட வேலைகளையும் இவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். மருத்துவச்சிகள் பிரசவம் பார்க்கும்போது தங்களை மருத்துவர்களாகவே கருதிக் கொள்கிறார்கள்; பெரும்தமடைகிறார்கள். அந்த நேரத்தில் மட்டும் தங்களை அதிகாரம் படைத்தவர்களாகத் தகவமைத்துக் கொள்கிறார்கள். குடியானவர்கள் நாவிதர்களுக்குக் குற்றேவல் செய்யும் நேரமும் அதுதான். இந்தப் பகுதிகளெல்லாம் நாவலில் ஒரு தரிசனமாக அமைந்திருக்கின்றன. புனைவின் எந்த இடத்திலும் தாங்கள் செய்யும் பணிக்காகக் கழிவிரக்கத்தைக் கோரவில்லை. நாவிதர்களுக்கும் இந்தச் சமூகத்திற்குமான இருப்பையே புனைவு முன்னிலைப்படுத்துகிறது.

பொருளாதார வளர்ச்சி முதலில் கிராமங்களின் மீதுதான் தன் தாக்குதலை நிகழ்த்துகிறது. அந்த வகையில் உடையாம்பாளையம் தன் பழைய முகத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக இழந்துகொண்டே வருகிறது. படித்த அடுத்த தலைமுறை நகரங்களை நோக்கியே நகருகிறார்கள். நகரங்களுக்குக் குடிபெயர்ந்தவர்கள் ஓட்டல் ஆரம்பிக்கிறார்கள்; சாயப்பட்டறை வைக்கிறார்கள். அவர்களது தேவைக்குக் கிராமங்களில் இருக்கும் ஆட்களை நகரங்களை நோக்கி இழுக்கிறார்கள். இப்படியாக அந்த ஊரின் ஓவ்வொரு குடும்பமும் அருகிலுள்ள நகரங்களுக்கு இடம்பெயரத் தொடங்குகின்றன. விவசாயத்தைக் கைவிட்ட ஒரு சிலரும் ஆடு வளர்ப்பில் ஈடுபடு கிறார்கள். கோழிப்பண்ணைகளை வைக்கிறார்கள். உடையாம்பாளையத்தைச் சார்ந்தவர்கள் எளிதில் பணம் கிடைக்கும் தொழிலுக்குத் தங்களை மாற்றிக் கொள்கிறார்கள். இந்த மாற்றங்கள் குடிநாவிதர்களையும் பாதிக்கிறது. அவர்களது அடுத்த

தலைமுறையினர் நகரங்களில் சலூன் கடை வைக்கிறார்கள். சொந்தமாகக் கடை வைக்க முடியாதவர்கள் கூலிக்குச் செல்கிறார்கள். முத்தையன் வலசுப் பெரியப்பாவின் மகன் அம்பிகாபதி அப்படித் தான் தன் தொழிலை மாற்றிக் கொள்கிறான். கிராமங்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நகரங்களை நோக்கி நகரும்போது அதனை நம்பியிருந்த சேவைச் சமூகத்தினரும் தங்களை மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய நெருக்கடிக்கு உள்ளாகிறார்கள். காருமாமா, முத்தையன் வலசுப் பெரியப்பா போன்ற ஒரு சிலர் மட்டுமே யாருமற்ற அந்தக் கிராமங்களில் தங்களது கடந்தகால வாழ்க்கையை அசைபோட்டபடி படுத்துக் கிடக்கிறார்கள்.

தனிமை எவ்வளவு கொடுமானது என்பதையும் இந்நாவலை வாசிப்பவர்கள் உணர முடியும். அனைவராலும் கைவிடப்பட்ட உடையாம்பாளையத்தில் காருமாமாவும் முத்தையன் வலசுப் பெரியப்பாவுமே அவரவர் வீடுகளில் தங்கள் இறுதிக் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வானொலியில் ஒலிபரப்பப்படும் பாடல்கள் மட்டுமே அவர்களுக்குத் துணையாக இருக்கின்றன. வானொலியின் மின்கலம் தீர்ந்துவிடும்போது காருமாமா அடையும் பதற்றம் புனைவின் உச்சம். அந்தக் கோபத்தை முத்தையன் வலசுப் பெரியப்பாவிடம் காட்டுகிறார். ஒரு மின்கலம்கூட கிடைக்காத ஊர்தான் உடையாம்பாளையம். வெறுப்பின் உச்சத்தில் வெள்ளக்கோவில் வரை நடந்தே போகிறார். தனிமையும் அது ஏற்படுத்தும் மனப்பிறழ்வும் அவரை மூர்க்கம் கொள்ளச்

செய்கின்றன. தனிமை ஏற்றுக்கொள்ள இயலாத ஒரு வாதை. தன் இறுதிக் காலத்தை அப்படித் தான் கழிக்கிறார் காருமாமா. பிரதி உடையாம்பாளையத்துக்கும் காருமாமாவிிற்கும் ஓர் ஊழியை ஏற்படுத்துகிறது. ஏற்கெனவே தன் குடும்பத்தை இழந்து நிற்கும் காருவின்மீது ஊரின் அழிவு வெறுமையாகப் படிகிறது. இரண்டும் சேர்ந்து முதலில் அவர் நினைவுகளை அழிக்கிறது; பிறகு அவரையும்.

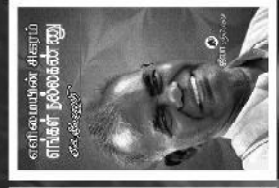
‘நீர்வழிப் படுஉம்’ நாவல், கைவிடப்பட்ட ஓர் ஊரை முன்னிறுத்தி ஒரு மனிதனின் வாழ்க்கையைப் பகிர்ந்துகொள்கிறது. கொங்கு மண்ணின் மொழி இப்புனைவில் முக்கியப் பங்காற்றுகிறது. உன்னதமான மனிதர்களின் களிம்பேறிய துயரங்கள்தான் காவியங்களாகியிருக்கின்றன. தேவிபாரதி, நாவலின் கடைசி அத்தியாயத்தை அப்படித்தான் அமைத்திருக்கிறார். உருளும் பகடைகள் மகாபாரதத்தை நினைவூட்டுகின்றன. அதுவரை இல்லாத பதற்றத்தை வாசிப்பவர்கள்மீது புனைவு உருவாக்கிவிடுகிறது. வாழ்க்கை அதன் போக்கில்தான் போகும்; நாம் அதனை ஏற்றுக் கொண்டு வேடிக்கைதான் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும். எங்கோ பெய்த மழைதான் ஆறாகப் பெருக்கெடுக்கிறது. கல்லையும் மண்ணையும் அடித்துக்கொண்டு ஓடும் ஆற்றை நாம் எப்படித் தடுக்க முடியும். காருமாமாவின் வாழ்க்கை அதனைத்தான் தெளிவுபடுத்துகிறது. ●

கட்டுரையாளர்: உதவிப் பேராசிரியர்,
இந்துக் கல்லூரி, சென்னை - 72

11.08.2023 அன்று BISHOP REMIGIUS SCHOOL (CBSE) NAGERCOIL மற்றும் நியூ செஞ்சுரி புத்தக நிறுவனம் நாகர்கோவில் இணைந்து நடத்திய புத்தகக் கண்காட்சியை பள்ளியின் தாளாளர் அருட்பணி குணபால் அவர்கள் திறந்து வைத்தார். விழாவை நாகர்கோவில் கிளை மேலாளர் இரா.மு.தனசேகரன் ஏற்பாடு செய்தார்.

சென்னை புத்தக காட்சி - 2024

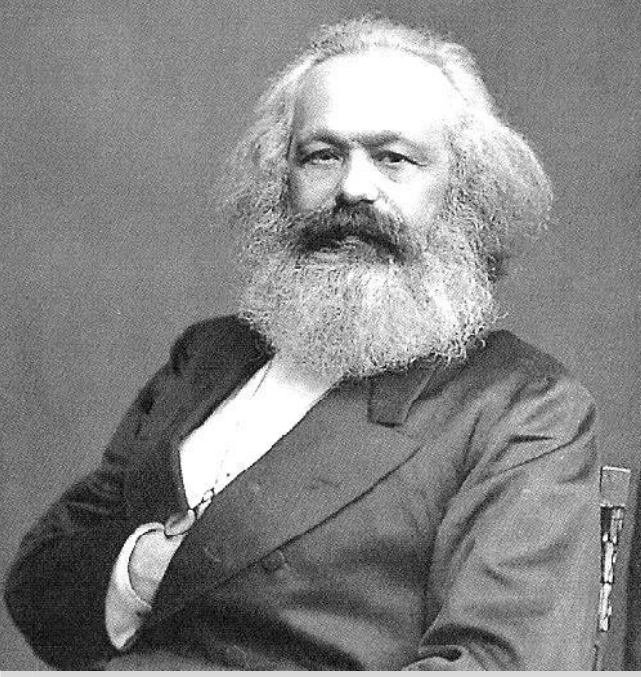
ஜீவா பதிப்பகம்

அரங்கு-எண்: **91** **9952079787**

03.01.2024 முதல்
21.01.2024 வரை

✉ jeevaapathippagam@gmail.com
✉ aksbooksworld@gmail.com
☎ 9 9 5 2 0 7 9 7 8 7

அனைவருக்கு வரகம்! வரகம்!

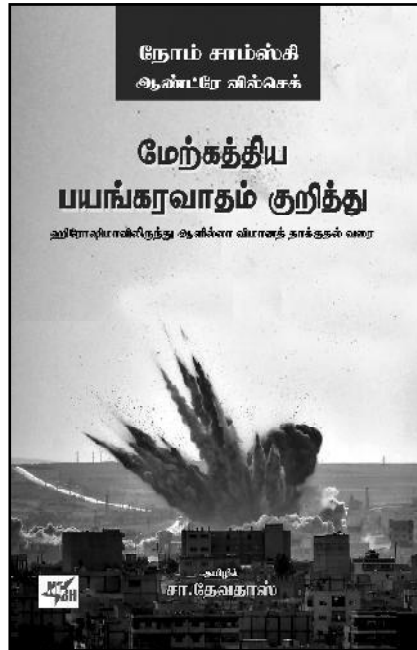

நியூ செஞ்சுரி வெளியீடாக தமிழில் சமகால மார்க்சிய அரசியல் நூல்கள்

தொகுத்தவர் : மா.சிவகுமார்

மேற்கத்திய பயங்கரவாதம் குறித்து

ஹிரோஷிமாவிலிருந்து ஆளில்லா விமானத் தாக்குதல் வரை - (சர்வதேச அரசியல்)

பொதுவாக, அரசுகளால் பயங்கரவாதம் என்று அடையாளப்படுத்தப்படும் தாக்குதல்களைவிட பல மடங்கு கொடூரமாக, பல மடங்கு உயிர்ப்பலிகளை ஏற்படுத்தும் போர்களை, தாக்குதல்களை மேற்கத்திய முதலாளித்துவ அரசுகளும் ஏகாதிபத்தியங்களும் நடத்தி வருகின்றன. அதற்கு மேற்கத்திய பயங்கர வாதம் என்று பொருத்தமான பெயரிட்டுள்ளனர் இந்நூலாசிரியர்கள் நோம் சோம்ஸ்கியும் ஆண்ட்ரே வில்செக்கும்.

மேற்கத்திய ஏகாதிபத்தியத்தின் தாக்குதல்களால், இரண்டாம் உலகப்போர் முடிந்த பிறகு நேரிடையாக, 5.5 கோடி பேர் கொல்லப்பட்டனர் என்று இந்நூலின் முன்னுரை தெரிவிக்கிறது. 20ஆம் நூற்றாண்டில் போர்கள், போர்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட ஆக்கிரமிப்புகள், படையெடுப்புகள், தாக்குதல்கள், ஊடுருவல்கள், போர் ஆதரவு நடவடிக்கைகள் ஆகியன போர்களுக்கு முன்னும் பின்னும் இடையூடாக மேற்கொள்ளப்படுவது இந்நூல் முழுவதும் நூலாசிரியர்கள் இருவரின் உரையாடல்களாக வழங்கப்பட்டுள்ளன.

கடந்த 100-200 ஆண்டுகளில் உலகின் பல பகுதிகளிலும் மிகக் கொடுமையான போர்கள் நடந்து வந்திருக்கின்றன. ஒரு முழு இனத்தையும் அழித்தொழிக்கக்கூடிய போர்கள் பெருகி வருகின்றன. ஐக்கிய நாடுகள் சபையிலும் பிற சர்வதேச அரங்கங்களிலும் இன அழிப்புகள் கண்டிக்கப்படுகின்றன. ஆயுதங்களை ஏந்தாத மக்கள் பகுதியினரும் அடியோடு அழித்தொழிக்கப்படுகின்றனர். இரவு நேரங்களிலும் மக்கள் அமைதியாகத் தூங்கும் வேளைகளிலும் வான் வழியாகக் குண்டு வீச்சுகள் மூலமும் ஆயுதம் ஏந்தாத மக்கள் குண்டு வீசிக் கொல்லப்படுகின்றனர். 'ஹிரோஷிமா நாகசாகி தொடங்கி ஆஸில்லா விமானத் தாக்குதல் வரை' என்று இந்த நூலுக்கு மிகச் சரியான துணைத் தலைப்பு தரப்பட்டுள்ளது.

தெருச்சண்டை ஆண்டுகள் - அறுபதாம் ஆண்டுகளின் தன்வரலாறு - (சர்வதேச அரசியல்)

தெற்காசியாவில் பிறந்து 1960-களில் இங்கிலாந்தில் மேற்படிப்புக்குப் போன பல

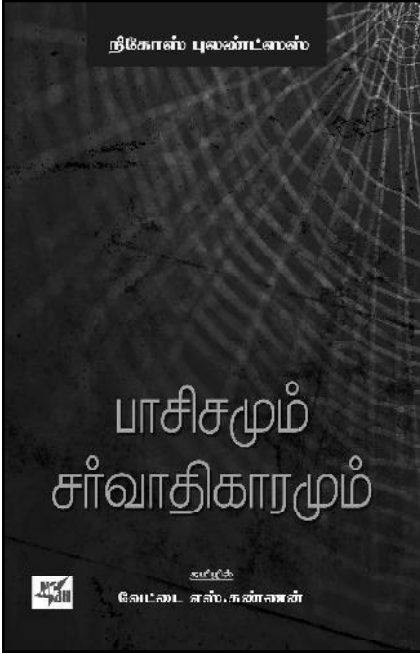
நேர்மையான மனசாட்சியுள்ள இளைஞர்கள் அந்தக் காலகட்டத்தின் கொந்தளிப்பான உலக அரசியல் நிகழ்வுகளுக்கு ஐரோப்பிய மக்கள் ஆற்றிய எதிர்வினையில் தீவிரமாக பங்கேற்றனர். ஐரோப்பிய நகரங்களில் தெருப் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டனர், பத்திரிகைகள் நடத்தினர், கொடுமான ஏகாதிபத்திய போர் முனைகளுக்கும் சர்வாதிகார ஆட்சி நடக்கும் நாடுகளுக்கும் நேரில் சென்று பாதிக்கப்பட்டோருக்கும் போராடும் மக்களுக்கும் ஆதரவு தெரிவித்தனர்.

அத்தகையவர்களில் ஒருவர் பாகிஸ்தானில் பிறந்த தாரிக் அலி. அவர் தனது 20ம் வயதில் 1963-ம் ஆண்டில் இங்கிலாந்து வந்தார். அவர் படித்த ஆக்ஸ்ஃபோர்டு பல்கலைக்கழகமே இடதுசாரி அரசியல் செயல்பாடு தொடர்ந்து நடந்த ஒரு மையமாக விளங்கியது. பிரிட்டனிலும் ஃபிரான்ஸிலும் பல ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் போர் மற்றும் அணு ஆயுத எதிர்ப்பு இயக்கங்கள் பரந்துபட்ட மக்கள் பங்கேற்புடன் நடந்து வந்தன. வியட்நாம் போருக்கு எதிரான போராட்டங்கள் அமெரிக்காவிலேயே கொழுந்துவிட்டு எரிந்தன. இது தவிர 1968-ம் ஆண்டு பாரிசில் நடந்த மாணவர் 'புரட்சி'. இந்தக் கால கட்டத்தில் நடந்த எல்லா மக்கள்திரள் இயக்கங்களிலும் தாரிக் அலி மிகுந்த முனைப்புடன் பணியாற்றியுள்ளார். களத்தில் மக்கள்திரளோடு நின்று போராடுவது, போராட்டங்களை ஒருங்கிணைப்பது, அதற்கான இடைவிடாத பிரச்சாரங்களை செய்வது, போர் எதிர்ப்பு இயக்கத்தை உருவாக்குவது எனச் செயல்பட்டு போலீஸ், இராணுவம், குண்டர் படைகள் என பல்வேறு தரப்பின் வன்முறைக்கும் இலக்காக இருந்துள்ளார்.

பிரிட்டனின் மைய நீரோட்ட இதழ்களில் ஆகச் சிறந்ததாகவும் சிலரால் நியூயார்க் டைம்ஸ், பிரான்ஸின் லெ மாண்டே போன்ற உலகின் சிறந்த இதழ்களில் ஒன்றாகவும்கருதப்படும் கார்டியன் இதழின் பத்தி எழுத்தாளராக, பல ஆண்டுகாலமாக லண்டனில் இருந்து வெளிவரும் சிறந்த இடதுசாரி இதழான நியூ லெஃப்ட் ரிவ்யூவின் ஆசிரியர் குழு உறுப்பினராக, வெர்லோ பதிப்பகத்தின் முக்கியமான எழுத்தாளராக, இன்னும் அதிகம் தெரியாத பல இடதுசாரி இதழ்களில் பத்தி எழுத்தாளராக, பத்திரிகையாளராகப் பணியாற்றியுள்ளார். செயற்கைக்கோள் தொலைக்காட்சி பிரபல்யம் அடைந்தபோது நிகழ்ந்த அமெரிக்காவின் ஹார்வர்டு பல்கலைக் கழகத்திற்கும் பிரிட்டனின் ஆக்ஸ்ஃபோர்டு பல்கலைக் கழகத்திற்கும் வியட்நாம் போர் குறித்து நடந்த விவாதம் குறிப்பிட்டுச் சொல்லக்கூடியது. இஸ்ரேல் ஆக்கிரமித்த பாலஸ்தீனிய பகுதிகளில் பணியாற்றும் இஸ்ரேலிய இராணுவ வீரர்களுடன் அவர் நடத்திய உரையாடலும் குறிப்பிடத் தக்கது.

இந்தப் பணிகளின் ஒரு பகுதியாக நடந்த அவரது பயணங்கள் முக்கியமானவை. வியட்நாமில் போர் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த போதே அங்கு சென்ற தூதுக்குழுவில் இருந்து பணியாற்றியது, சே குவேரா பொலிவியக் காட்டில் சிஐஏ-வால் சுட்டுகொல்லப்படவிருந்த நேரத்தில் அங்கு கைது செய்யப்பட்ட இடதுசாரி மாணவர் தலைவரும் பத்திரிகையாளருமான ரெஜிஸ் தெப்ரே விடுதலைக்காக, சே-யைச் சுவதற்கு துப்பாக்கிகள் சூழ்ந்திருந்த காலத்திலேயே பொலிவியாவுக்கு பயணம் செய்தது, பாகிஸ்தானில் இராணுவ ஆட்சியை எதிர்த்து நடந்த மாணவர் போராட்டங்களின் மத்தியில் அப்போதைய மேற்கு பாகிஸ்தானுக்கும் கிழக்கு பாகிஸ்தானுக்கும் சென்றது என பலவற்றைக் கூறலாம். பொலிவியாவில் இராணுவக் கும்பல்களின் காட்டாட்சி நடந்த பிரேதசத்தில் கிட்டத்தட்ட கொல்லப்படும் நிலையை எதிர்கொண்டு தப்பித்து வந்த அனுபவத்தையும் விவரிக்கிறார்.

ஃபாசிசமும் சர்வாதிகாரமும் - (மார்க்சியக்கோட்பாடு)

இளமையும் ஆற்றலும் கொண்ட பிரெஞ்சு மார்க்சிய சிந்தனையாளர் நிக்கோஸ் புலண்ட்ஸஸ் 1970களில் தெற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் அறியப்பட்ட அல்தூசரிய அமைப்பியல் மார்க்சியராக இருந்தவர். பின்னாட்களில் ஜனநாயக சோசலிசவாதியாகப் பாராட்டப்பட்டார். சட்டவியல் ஆய்வாளராகப் பயின்று, அரசு குறித்த சிந்தனையில் புதிய எல்லைகளை எட்டினார். குறிப்பாக, பாசிச அரசு குறித்த அவரது ஆய்வுகள் பாசிச சமூக அமைப்பினுள் வர்க்கங்களில் தொழில்பாடு, தெற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளான இத்தாலி, ஸ்பெயின், போர்த்துக்கல், கிரீஸ் ஆகிய

நாடுகளில் பாசிசம் பற்றிய ஆய்வு ஆகியவற்றில் கவனம் கொண்டவை.

அரசு பற்றிய பாசிசக் கொள்கையை நிக்கோஸ் புலண்ட்ஸஸ் மிக விரிவான ஆய்வுக்கு உட்படுத்துகிறார். பாசிசமும் சர்வாதிகாரமும் என்ற இந்நூல் பிரெஞ்சு மொழியில் எழுதப்பட்டு ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு இப்போது தமிழில் என்சிபிஎச் சிறப்புப் பதிப்பாக வெளியாகிறது. பாசிசம் குறித்த மார்க்சியக் கோட்பாட்டுப் பகுப்பாய்வை வழங்கியவர் என்ற ஒருமனதான பாராட்டினை புலண்ட்ஸஸ் பெறுகிறார். பாசிசம் பற்றிய இன்றைய புரிதலுக்கு அவரது ஆய்வு மிக அவசியமாகிறது.

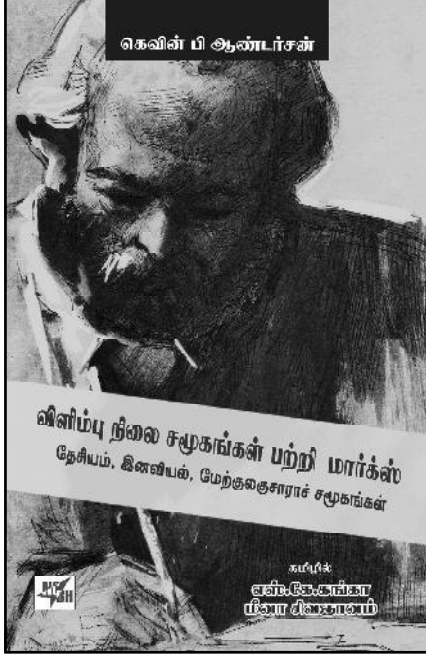
ஐரோப்பியப் பாசிசத்தின் இப்போக்கின் அனுபவ-அறிவின் அடிப்படையில் அண்மைக்கால முன்னேற்றங்களை இந்நூல் முழுமையாகக் கணக்கில் கொண்டுள்ளது. இப்போதைய தரப்படுத்தப்பட்ட அரசியல் அதிகாரம் மற்றும் சமூக வர்க்கங்கள் வகுத்துள்ள பல கருத்தாக்கங்களைப் பயன்படுத்தி ஒரு தனிவகை முதலாளித்துவ அரசாக கறாரான தேற்றத்தை வளர்த்தெடுக்க இது முயன்றுள்ளது. புலண்ட்ஸஸின் இந்த நூல் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்று வதற்கு முன் பாசிசம் ஒரு மக்கள் இயக்கமாகவும் அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றியதும் சர்வாதிகாரத்தின் வலிமையான எந்திரமாகவும் ஆனதை கவனமாகப் பிரித்துக் காட்டியுள்ளது. ஜெர்மனியிலும் இத்தாலியிலும் முறையே நாசிசத்தாலும் பாசிசத்தாலும் அணிதிரட்டப்பட்ட எதிர்ப்புரட்சி முகாம்களின் தனித்துவமான வர்க்கக் கூறுகளை இது ஒப்பிடுகிறது. அதன்மூலம் பாசிசத்தின் வெவ்வேறு வகை சாத்தியப்பாடுகளை தொட்டுக் காட்டுகிறது. பாசிசத்தின் உருவாக்கத்தில் குட்டி முதலாளித்துவத்திற்கும் பெருமூலதனத்திற்கும் இடையிலான மாறும் உறவுகளை இது ஆய்வு செய்கிறது.

மூலதனத்தைக் காப்பதற்கான அவசர ஆட்சியாக உருவான அரசுக்குள்ளேயே இருந்த உட்புறக் கட்டமைப்புகளைப் பற்றி விவாதிப்பதோடு, வெர்சைல்ஸ் ஒப்பந்தத்திற்குப் பிந்தைய விதிவயமான ஆண்டுகளில் மூன்றாம் அகிலத்தில் பாசிசத்தை நோக்கி மேற்கோள்ளப்பட்ட அதிகாரபூர்வ கொள்கைகளும் அணுகுமுறைகளும் பற்றி ஒரு விரிவான விமர்சனத்தை இந்நூல் தருகிறது. மேலும் மார்க்சியக் கோட்பாட்டு விவாதங்களில் பொதுவாக அரிதாக உள்ள உண்மையான ஆதாரங்கள் மற்றும் கருத்தாக்கங்களின் ஒரு சவாலான தொகுப்பாக்கத்தை பாசிசமும் சர்வாதிகாரமும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகிறது.

இன்றைய இந்தியாவின் உழைப்பாளி மக்களும் ஜனநாயக சக்திகளும் மத, இன, மொழி, தேசியினச் சிறுபான்மையினரும் எதிர்கொள்ளும் ஒரு பேராபத்தின்

உள்ளார்ந்த இயக்கத்தை கசடறக் கற்பதற்கு உதவும் ஒரு நூல் காலப்பொருத்தத்துடன் தமிழ் வாசகர்களுக்கு வந்து சேர்கிறது.

விளிம்புநிலை சமூகங்கள் பற்றி மார்க்ஸ் - தேசியம், இனவியல், மேற்குலகுசாராச் சமூகங்கள் - (மார்க்சியக் கோட்பாடு)

இந்தியா, இந்தோனேசியா, அல்ஜீரியா, சீனா, ரசியா, போலந்து, அயர்லாந்து ஆகிய நாடுகளின் சமூக அமைப்புகள், அந்நாடுகளில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியிலிருந்து எழுந்த காலனிய எதிர்ப்பு இயக்கங்கள், தேசிய, இன விடுதலை எழுச்சிகள் ஆகியவற்றைப் பற்றிய மார்க்ஸ்-எங்கெல்சின் எழுத்துக்கள் இந்நூலில் பேசப்படுகின்றன. 1860-களில் தொடங்கிய அமெரிக்க உள்நாட்டுப் போர் மற்றும் கருப்பின மக்களின் விடுதலைப் போராட்டங்கள் பற்றிய மார்க்சின் மதிப்பீடுகளும் இந்நூலில் பேசப்படுகின்றன. இவ்வாறாக மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளில் மையம் கொண்டிருந்த முதலாளிய சமூகம் பற்றிய மார்க்சின் முதன்மையான அரசியல் பொருளாதார எழுத்துக்களுக்கு வெளியே, ஆசியாவிலும் கிழக்கு ஐரோப்பாவிலும் அமெரிக்க நாட்டிலும் வேர் கொண்டிருந்த காலனிய எதிர்ப்பு, தேசிய எழுச்சிகள், கருப்பர்கள் போராட்டம் ஆகியவை குறித்த மார்க்சின் எழுத்துக்கள் இந்நூலில் கவனம் பெறுகின்றன. இப்பிரச்சினைகள்தாம் இந்நூலுக்கு விளிம்புநிலை மார்க்சியம் என்ற பெயரை வழங்குகின்றன.

அதாவது, அரசியல் பொருளாதாரம் மீதான விமர்சன பகுப்பாய்வுக்கு ஒரு பங்களிப்பு நூலுக்கு முன்னுரை, மூலதனம் போன்ற நூல்களின் வழியாக

அறியப்பட்ட மார்க்சியத்திலிருந்து சற்று மாறுபட்ட ஆசிய ஆப்பிரிக்க லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளின் சூழல்களுக்குப் பொருந்தக்கூடிய சில கருத்துருக்கள் மார்க்சிடம் அவரது காலத்திலேயே தோன்றியிருக்கின்றன என்பதை முன்வைத்து இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது. இந்திய சமூகத்தின் தனித்த பண்புகள், வர்க்க அரசியலும் அடையாள அரசியலும், பொருளாதார அரசியலும் பண்பாட்டு அரசியலும், வர்க்கமும் சாதியும் இவற்றை ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக உள்ளடக்குவதா, தொகுத்திணைப்பதா? எதற்கு முன்னிலை கொடுப்பது? என்றெல்லாம் விவாதங்கள் நடந்துவரும் காலத்தைச் சேர்ந்த நம் போன்றோருக்கு இந்நூலும் இந்நூல் சுட்டிக்காட்டும் மார்க்சின் எழுத்துக்களும் மிக முக்கியமானவை. இந்நூலைப் படிக்கும்போது, மார்க்ஸ் என்ற புரட்சியாளரின் மேதைமை, மார்க்சியத்தின் செழுமை ஆகியவை குறித்த மலைப்பு மீண்டும் ஒருமுறை மேலிகிறது. உலகமயமாக்கம், பின்னைக் காலனியம் ஆகிய சூழல்களில் உலக முதலாளியத்தின் தலைவிதி இனி ஆசிய ஆப்பிரிக்க லத்தீன் அமெரிக்க நாடுகளில்தான் முடிவாகும் என்ற கருதுகோள் கெவின் ஆண்டர்சனின் நூலில் இடம் பெற்றிருப்பதாகக் கூறலாம்.

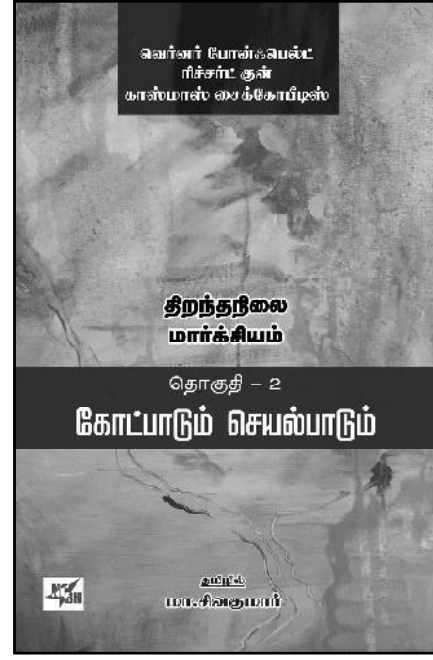
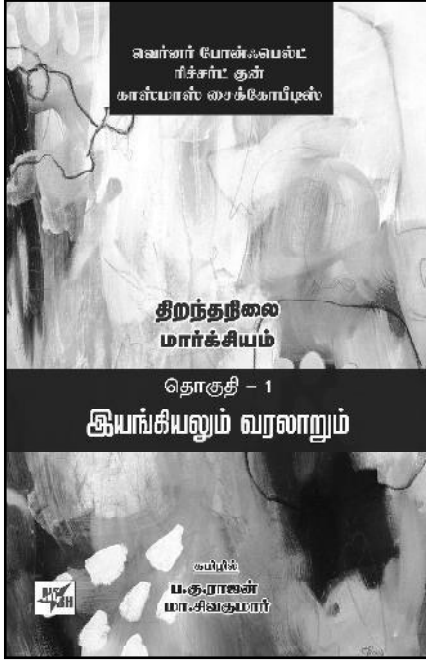
உலகின் எல்லாச் சூழல்களுக்கும் எல்லா நாடுகளுக்கும் பொருந்தக் கூடிய ஒற்றை மாதிரியை மார்க்ஸ் முன்வைத்தார் என்ற கருத்தை இந்நூல் மறுக்கிறது. மறுபுறம், உலக மூலதனத்திற்கு எதிரான போராட்டங்களில் பாட்டாளி வர்க்கத்தின் கூட்டாளிகளைப் பற்றிய தேடல் மார்க்சிடம் எப்போதுமே இருந்து வந்திருக்கிறது என்று இந்நூல் வாதிடுகிறது. முதலாளியம், காலனியம் ஆகியவற்றின் ஊடுருவலால் ரசியா, இந்தியா, சீனா போன்ற நாடுகளின் பழஞ்சமூக அமைப்புகள் சிதைவுறும் போது, அச்சிதைவுகளின் ஊடாகப் புரட்சிகர அரசியலுக்கான புதிய வாசல்கள் திறந்துகொள்ளும் என்பதை மார்க்சால் கண்டறிய முடிந்தது. ரசியா, இந்தியா, அயர்லாந்து போன்ற நாடுகளில் கிராமப்புற விவசாயிகளின் கூட்டு அடையாள வடிவங்கள் முதலாளிய எதிர்ப்பின் வேராக முடியும் என்று மார்க்ஸ் கருதியிருக்கிறார். நீக்ரோ மக்களின் நிறவெறி எதிர்ப்பியக்கங்களும் உலக முதலாளியத்தை மிக அடிப்படையாக அச்சுறுத்தும் என மார்க்ஸ் கணக்கிட்டுள்ளார். இதுபோன்ற கருத்துக்களுக்காகவே இந்நூல் நமக்கு முக்கியப்படுகிறது. இந்நூலாசிரியர் முன்வைக்கும் கருத்துக்கள் எல்லாவற்றையும் அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் கூட, இந்நூலின் கருத்துக்கள் நம் ஆர்வத்தைத் தூண்டுகின்றன. மார்க்சின் மூலநூல்களை மீண்டும் வாசிக்கத் தூண்டுகின்றன.

மார்க்சியம் என்பது எந்த வகையிலும் முடிந்த போன கதையல்ல. சார்த்தர் சொன்னதுபோல

மார்க்சியத்தை உருவாக்கிய வரலாற்றுச் சூழல்கள் (முதலாளியம்) இன்னும் கடக்கப்படாமல் இருக்கும் வரை மார்க்சியத்தைக் கடந்து போவதும் சாத்தியமல்ல. நமது காலத்தில் உருவாகியுள்ள பின்னை நவீனத்துவம், பின்னைக் காலனியம், பெண்ணியம், தலித்தியம் போன்ற சிந்தனைப் போக்குகள் மார்க்சியத்தின் உள்ளுறை ஆற்றல்களை மேலும் பளிச்செனத் தெளிவாக்குகின்றனவே அன்றி அவற்றை மங்கச் செய்வன அல்ல.

இந்த நூலின் ஆசிரியரான கெவின் ஆண்டர்சன் சமகாலச் சிந்தனைப் போக்குகளோடு அடிப்படையான மார்க்சியப் புலமையும் பெற்றவர். தொட்டனைத்தூறும் மணற்கேணி போல மார்க்சியத்தை அணுகியுள்ளார். கீழைச் சமூகங்களின் கடுமையான வர்க்க, சாதி, இன வகைப்பட்ட சிக்கல்களின் ஊடாக, சமூக மாற்றம் குறித்த பார்வையோடு, மார்க்சை மறுவாசிப்புக்கு உட்படுத்தும்போது நமக்கான ஆயுதங்களை அவரில் கண்டுகொள்ள முடியும் என்பதை கெவின் ஆண்டர்சன் இந்நூலில் நிரூபித்துக் காட்டியுள்ளார்.

திறந்தநிலை மார்க்சியம் - 4 தொகுதிகள் - (மார்க்சிய தத்துவம்/கோட்பாடு)

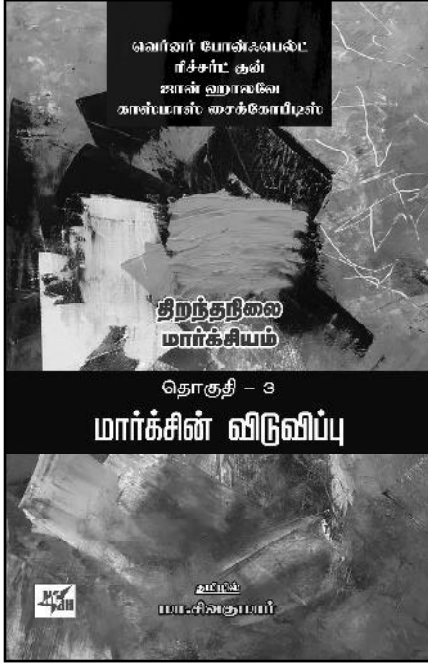
மகத்தான சக்தியுடன் கூடவே மகத்தான பொறுப்பும் வந்து சேர்கிறது என்பது புகழ்பெற்ற ஒரு கூற்று. மார்க்சியம் என்ற மகத்தான ஆயுதம் 1917-ம் ஆண்டில் ரசியாவில் சோவியத் சோசலிசப் புரட்சிக்கு இட்டுச் சென்றது. உலகிலேயே முதல் முறையாக உழைக்கும் கரங்கள், இந்த உலகை உருவாக்கும் கைகள் ஆட்சி அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றின.

கை விரல்களில் அழுக்குப் படாமல், அரண்மனைகளில் வளர்ந்த மேட்டுக்குடி அரச குலத்தவரும் பிரபுக்குலத்தவரும் பண்டிதர்களும் மட்டுமே ஆட்சி புரிய தகுதியும் திறமையும் படைத்தவர்கள் என்பதை உடைத்து இந்த உலகைப் படைக்கும் உழைக்கும் வர்க்கம் ஆட்சி அதிகாரத்தை கைப்பற்றி செலுத்த முடியும் எனபதை நிரூபித்தது சோவியத் ஒன்றியத்தின் தொழிலாளி வர்க்கம். அதற்கான ஆயுதமாக பயன்பட்டது மார்க்சியம்.

மார்க்சம் எங்கெல்லாம் 19-ம் நூற்றாண்டில் உருவாக்கிய அந்த ஆயுதத்தை, 20-ம் நூற்றாண்டின் ரசியாவில் காலத்துக்கும் இடத்துக்கும் ஏற்ப தகவமைத்து ரசிய தொழிலாளி வர்க்கத்துக்கு புரட்சிகர வலுவை அளித்த மகத்தான சேவையைச் செய்தவர் தோழர் லெனின்.

21-ம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் நாம் மார்க்சியத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்துகிறோம்? மார்க்சியம் என்ற அந்தச் சக்தி வாய்ந்த ஆயுதத்தை இடத்துக்கும் காலத்துக்கும் ஏற்ப வளர்த்தெடுக்கிறோமா? மார்க்சியம் பற்றிய ஆரம்பப் பாடங்களும், மாணவர்களுக்கான சூத்திரங்களும் புரட்சிகரப் பணிக்குப் போதுமானவையா?

மார்க்சின் மூலதனம் நூலும் மார்க்சின் இதர படைப்புகளும் முதலாளித்துவ பல்கலைக்கழக பேராசிரியர்களும் பல கோடி ஊதியம் பெறும் அறிவுஜீவிகளும் கற்றுக் கொடுக்க முடியாத, கற்றுக்

கொடுக்க விரும்பாத சமூகம் பற்றிய உண்மைகளையும் அவர்களிடம் இல்லாத தத்துவார்த்த ஆய்வு முறையையும் உழைக்கும் வர்க்கத்துக்கு வழங்குகின்றன.

நடைமுறையில் இருக்கும் கம்யூனிஸ்ட் புரட்சி யாளர்கள் மூலதனம் நூல் உள்ளிட்ட மார்க்சின் படைப்புகளை கற்க வேண்டும். அவற்றை 21-ம் நூற்றாண்டின் நடைமுறையுடன் பொருத்தி கற்பதற்கு தத்துவார்த்த அணுகுமுறையும் அவசியம். அந்த வகையில் மார்க்சியம் பற்றிய ஆரம்பக் கல்வி தந்த சட்டகங்களை தாண்டி, வறட்டுச் சூத்தரங்களை உடைத்து, இயக்கவியல் பொருள்முதல்வாத அணுகு முறையை கற்பதற்கான முக்கியமான நூல்களாக வெளிவருகின்றன திறந்தநிலை மார்க்சியத்தின் (Open Marxism) நான்கு தொகுதிகள்.

Open Marxism 1 - Dialectics and History (1992), Open Marxism 2 - Theory and Practice (1992), Open Marxism 3 - Emancipating Marx (1995), Open Marxism 4 - Against a Closing World (2020) என்ற தலைப்பில் ஆங்கிலத்தில் வெளியான 4 தொகுதிகளும் திறந்தநிலை மார்க்சியம் 1 - இயக்கவியலும் வரலாறும், திறந்தநிலை மார்க்சியம் 2 - கோட்பாடும் செயல்பாடும், திறந்தநிலை மார்க்சியம் 3 - மார்க்சின் விடுவிப்பு, திறந்தநிலை மார்க்சியம் 4 - மூடப்படும் உலகத்துக்கு எதிராக என தமிழில் மொழிபெயர்த்து என்.சி.பி.எச் வெளியிடுகிறது.

கடந்த காலத்தில், பிற நாடுகளில் மார்க்சிய வழியில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளையும் முடிவுகளையும் தொடர்ந்து இயங்கிக் கொண்டிருக்கும், மாறிக்கொண்டிருக்கும் புறநிலையோடு ஒப்பிட்டு விமர்சனபூர்வமாக பகுத்தாராய வேண்டும் என்பது திறந்தநிலை மார்க்சியத்தின் மையமான வாதம். திறந்தநிலை மார்க்சியம் தன்னையே விமர்சிக்கும் கட்டுரைகளையும் இந்தத் தொகுதிகளில் சேர்த்துள்ளதன் மூலம் விமர்சனபூர்வமான அணுகுமுறையை ஒவ்வொருவரும் தம்மை நோக்கியே திருப்பிக் கொள்வதற்கு முன்மாதிரியாக உள்ளது.

திறந்தநிலை மார்க்சியம் தொகுதிகளில் அடங்கிய சுமார் 30 கட்டுரைகள், கோட்பாட்டை புறநிலையுடன் பொருத்தி விமர்சனக் கண்ணோட்டத்தோடு விவாதிக்கவும், 21-ம் நூற்றாண்டில் இந்தியாவில் மார்க்சியத்தை புரட்சிகர ஆயுதமாக ஏந்துவதற்கான பாதையின் தத்துவார்த்த அடித்தளத்தை வலுப்படுத்தவும், இயக்கவியல் பொருள்முதல்வாதத்தை ஆதரித்து புரட்சிகரப் பாதையில் பயணிக்கவும், கோட்பாட்டில் தேக்கத்தை உடைத்து புரட்சிகர நடைமுறையை உயிரோட்டமானதாக்கவும், பின்நவீனத்துவத்தையும், வரலாற்றின் முடிவு என்ற முனைவையும் மார்க்சியத்தின் மீதான முதலாளித்துவ கொச்சை விமர்சனத்தையும் மார்க்சிய தத்துவரீதியாக எதிர்கொள்ளவும், மார்க்சியத்தை அறிவியலாகப் பயிலவும், பின்னை மார்க்சியம், ஃபிராங்க்ஃபர்ட் பள்ளி போன்ற மார்க்சிய பள்ளிகளை விமர்சன பூர்வமாக அணுகவும் வாசகர்களுக்கு வழிகாட்டுவதாக உள்ளன.

மதுரையில் நடைபெற்ற வெ.இறையன்பு நூல் அறிமுக விழா

இறையன்புவின் ஒப்பற்ற எழுத்தாற்றல், நயமிக்க சொல்லாற்றலில் சொக்கிக் கிடக்கும் மாநகர் மதுரைவாசிகள் அதிகம் என்பதால் மதுரை, தெப்பக்குளம் தியாகராசர் கல்லூரியின் புதிய எழில்மிகு அரங்கம் 17.12.2023 ஞாயிறன்று பிற்பகல் நிரம்பி வழிந்தது. தமிழாசிரியர், கவிஞர், எழுத்தாளர் எனப் பன்முக ஆற்றல் கொண்ட ஞா.சந்திரன் வரவேற்க, தீந்தமிழ்த் தியாகராசர் கல்லூரியின் செயலாளர் கருமுத்து ஹரி தியாகராசன் தலைமையேற்க, நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் மேலாண்மை இயக்குநர் தோழர் க.சந்தானம் முன்னிலை உரையாற்ற, இலக்கிய விமர்சகர் ந.முருகேச பாண்டியன் ஆய்வுரையாற்ற, பேராசிரியர் கு.ஞானசம்பந்தன் சிறப்புரையாற்ற, நூலாசிரியர் வெ.இறையன்பு அவர்களின் ஏற்புரையுடன் விழா நிறைவுற்றது.

தோழர் க.சந்தானம் அவர்களின் உரை...

நியூ செஞ்சரி புத்தக நிறுவனத்தின் வாயிலாக வெளிவரும் வெ.இறையன்பு அவர்களின் புத்தகங்கள் யாவுமே பிரமாண்டமானவை,

ஒவ்வொரு படைப்பும் தனித்துவம் மிக்கவை. அந்த வரிசையில் என்ன பேசுவது! எப்படிப் பேசுவது! என்ற தலைப்பிலான இந்தப் புத்தகமும் எங்கள் நிறுவன வரலாற்றில் மைல்கல் ஆகும். இவ்வளவு பக்கங்களிலான, நேர்த்தியான தாள், அச்ச முறைகளில் அமைந்த களிக்கோ அட்டை பைண்டிங் ஆன புத்தகப் பிரதிகள் மூவாயிரம் எனும் போது நாங்கள் பயந்தது உண்மைதான், ஆனால், மதுரை மாநகரில் கூடியுள்ள கூட்டத்தையும், புத்தகங்களை வாங்குவோர் பட்டியலையும் பார்த்தபோது எங்களது இயல்பான பயம் போன இடம் தெரியவில்லை. மதுரையை மையமிட்டே எங்களுக்கு மிகப் பெரிய வரவேற்பைப் பெற்றுள்ளது மகிழ்ச்சியளிக்கிறது. அதற்காக பெருமளவு உழைத்த எங்களது மண்டல மேலாளர், மேலாளர் மற்றும் எமது பணியாளர்கள் பெரிதும் பாராட்டுக்கு உரியவர்கள்.

நூலாசிரியர் வெ.இறையன்பு அவர்களின் ஏற்புரை

தமிழகத்தைப் பொருத்தவரை தற்போது மேடைப்பேச்சு அரிதாகிவருகிறது. சிறு வயதில் நான் பள்ளியில் படித்தபோது தேசியத் தலைவர்களின்

நினைவாக பல்வேறு பேச்சுப் போட்டிகளை நடத்தி மாணவர்களின் திறனை பேச்சுப் போட்டிக் கலையின்பால் ஈர்ப்பார்கள். ஆனால், தற்போது மதிப்பெண் முறையிலான கல்வி ஆழப் பதிந்துவிட்டதால், பேச்சுப் போட்டிக்கு மாணவர்கள் தயாராவதும் இல்லை, பெற்றோர்கள் அதனை வரவேற்பதும் இல்லை.

குடும்பத்து உறுப்பினர்களுக்கு இடையேயும், நண்பர்கள் சந்திப்பின்போதும், கலந்து உரையாடும் கலாச்சாரம் அரிதாகி வருகிறது. மேற்படி நிலைகளைக் கருத்தில் கொண்டுதான் இந்தப் புத்தகம் உருவாக்கப்பட்டது.

தகவல் பரிமாற்றத்திற்கு முக்கிய சாதனம் மொழி, மனிதன் மட்டுமே தகவல் பரிமாற்றத்திற்கு மொழியைப் பயன்படுத்துவதில்லை. விலங்குகளும் பயன்படுத்துகின்றன. மேடைப் பேச்சுக்குத் தயாராகும் நபர்கள் முதலில் தான் எது பற்றி பேச உள்ளோம் என்பது பற்றியான தயாரிப்புகளுடன் பேச வேண்டும். பேச்சில் இலக்கியம், அறிவியல்,

நகைச்சுவை அனைத்தும் அடங்கியிருத்தல் அவசியம். இதற்கு வாசிப்புத்திறன் மட்டுமின்றி ஆழமான சிந்தனைப் போக்கையும் வளர்த்துக் கொள்வது அவசியம். அத்தகைய தேவையின் அடிப்படையில் இந்நூல் எழுதப்பட்டுள்ளது.

குறுகிய கால அவகாசத்தில் இப்புத்தகத்தை நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் சிறப்பாகத் தயாரித்து வெளியிட்டுள்ளதைப் பாராட்டுகிறேன். அதற்கான இசைவினைத் தந்து சிறந்த பங்களித்துள்ள என்.சி.பி.எச் மேலாண்மை இயக்குநர் க.சந்தானம், அடுத்தடுத்த நிலைகளில் உள்ள நிர்வாகிகளையும், எப்போதும் போல இப்புத்தக விழாவை சிறந்த முறையில் ஏற்பாடு செய்திருக்கும் மண்டல மேலாளர் நண்பர் அ.கிருஷ்ணமூர்த்தி, மேலாளர் மகேந்திரன், கவிஞர் ஞா.சந்திரன் மற்றும்முள்ள என்.சி.பி.எச் தோழமைகள் ஒவ்வொருவருக்கும் நன்றி என்று நெகிழ்ச்சியுடன் குறிப்பிட்டார்.

எழுத்தாக்கம்
கவிஞர் மு.செல்லா

47^{வது} சென்னைப் புத்தகக் கண்காட்சியில் எமது நிறுவனத்தின் அரங்கு எண்கள்

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் - F 49

அறிவுப் பதிப்பகம் - F 23

தாமரை பப்ளிகேஷன்ஸ் - E1 129, 130

நெஸ்லிங் புக்ஸ் - E2 407

பாவை பப்ளிகேஷன்ஸ் - E2 485, 486

People Publishing House - E2 404

டாக்டர் அம்பேத்கர் பவுண்டேஷன் - E2 463

புலவர் மரபில் பூதநெறி

முனைவர் வி.சிவகுமார்

வட இந்தியச் சமூகத்தில் இனக்குழு நிலையில் இருந்து அரசு தோன்றியபொழுது அரசுக்கு ஆதரவாகப் பெளத்த சைன சமயங்கள் எழுச்சி பெற்றன. பிராமணர்களின் எழுச்சி வேள்விகளையும் சமயச் சடங்குகளையும் அதிகரிக்கச் செய்தன. வேள்விகளில் பசு முதலான விலங்குகள் அழிக்கப்பட்டன. இவ் விலங்குகளின் அழிவு வேளாண்மை நடவடிக்கைகளுக்குச் சிக்கல்களை விளைவித்தன. எனவே கொல்லாமையை வலியுறுத்திய சைனம், பெளத்தம் முதலான சமயங்கள் வடஇந்தியாவில் எழுச்சியுற்றன. கி.மு. ஆறு, ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் வட இந்தியாவில் நிலவிய இந்நிலை தமிழகத்தில் காணப்படவில்லை. பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் வேந்தர்கள் எழுச்சிபெற்ற காலத்தில் வேந்தர்களுக்குத் துணையாகப் புலவர் மரபும் புலவர் மரபோடு இணைந்து பூதநெறியும் எழுச்சிபெற்றது. இவ்வளர்ச்சி நிலையைப் பற்றி இக்கட்டுரை விரிவாக ஆராய்கின்றது.

வேந்தர்களும் புலவர் மரபின் எழுச்சியும்

பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தின் சமயம், மெய்யியல் பற்றிய சான்றுகள் மிகக் குறைவாகக் கிடைக்கின்றன. ஆனால் அரசு தோன்றும்பொழுது அரசுக்கு ஆதரவாகத் தோன்றும் கருத்துநிலை உருவாக்கத்தை விளக்க வேண்டியுள்ளது. இச்சிக்கலை உணர்ந்து தமிழக வரலாற்றின் தொடக்கத்தை கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி (1973:110-131), கே.என். சிவராஜப் பிள்ளை (1998:196), சண்பகலட்சுமி (2010:120) முதலான அறிஞர்கள் வைதீகத்தின் எழுச்சியோடும் க.கைலாசபதி (1991: 89-91) பெளத்த, சைனத்தின் எழுச்சியோடும் இணைத்து ஆராய்ந்துள்ளனர். ஆனால் தொல்லியல் ஆய்வுகள் இச்சிந்தனைகளை மறுக்கின்றன. 'சமயத் தலைவர்களின் ஆதிக்கமின்மையே தமிழில் எழுத்து மொழி பரவலாக்கத்திற்குக் காரணம்' என்று ஐராவதம் மகாதேவன் குறிப்பிடுகின்றார். எனவே தமிழில் எழுத்துமொழி பரவலாக்கத்தோடு தோன்றும் புலவர்

மரபு பற்றிய சிந்தனைகள் முன்னுக்கு வருகின்றன. தமிழகத்தில் சமயத் தலைவர்களின் வேலையைப் புலவர்கள் பூதநெறிப் பின்புலத்தில் செய்துள்ளனர்.

வேந்தர்கள் புலவர்களை ஆதரிப்பது என்பது வேந்தர்களுக்கு ஆதரவான இலக்கிய உருவாக்கத்தை வெளிப்படுத்துகின்றது. “வர்க்க உருவாக்கத்திற்கும் அரசு உருவாக்கத்திற்கும் இலக்கிய உருவாக்கத்திற்கும் பேணுகைக்கும் தொடர்புண்டு. அதிகார பலமுடைய வர்க்கம் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொள்ள இலக்கியத்தைப் பயன்படுத்துவது வழக்கம்” (கா. சிவத்தம்பி 2010:63). இது புலவர்களின் இலக்கியப் புலமையை வேந்தர்கள் தம் அதிகாரத்தை நிலை நிறுத்திக் கொள்ள பயன்படுத்துவதைக் காட்டுகின்றது. புலவர் மரபின் வளர்ச்சியால் வேந்தர்களுக்கு இணையாகப் புலவர்களும் போற்றப்படுகின்றனர். வேந்தர்கள் புலவர்களின் நண்பர்களாகின்றனர். புலவர்களின் சொல்லைக் கேட்டு நடப்பது வேந்தர்களின் கடமையாகின்றது. இப்பின்னணியில் புலவர் மரபிற்கும் பூதநெறிக்கும் இடையே உள்ள தொடர்புகள் ஆராயப்படுகின்றன.

வேந்தர்களும் இனக்குழுக்களும்

வேந்தர்கள் கிளைக் குடிகளாக எழுச்சி பெற்றனர். சேரர்கள் பொறையர், குட்டுவர் முதலான கிளைக் குடிகளாகவும் சோழர்கள் ஒன்பது கிளைக் குடிகளாகவும் (அகம். 125:119, பதிற்.பதி.18,19, சிலப். 27:119, 28:116) பாண்டியர்கள் ஐந்து கிளைக் குடிகளாகவும் (புறம். 58:8, பரி. 24:46, சிலப். 29:184) பிரிந்து ஆட்சி செலுத்தினர். வேந்தர்களுக்கு அடுத்த நிலையில் வேளிர்கள் உடைமைச் சமூகத்தோடு தொடர்புடையவர்களாக இருந்தனர். அவர்களுக்குக் கீழ் இருந்த எண்ணற்ற இனக்குழுக்களை அழித்து வலிமையான அரசை நிறுவக் கூடியநிலையில் கிளைக் குடிகளான வேந்தர்கள் இல்லை. எனவே தமிழகத்தில் தோன்றிய மூவேந்தர்களுக்கு வேளிர்களையும் எண்ணற்ற குடிகளையும் (இனக்குழுக்களையும்) இணைப்பதற்கான தேவை ஏற்பட்டது.

அயல்நாட்டு வாணிகம் செய்வதற்குப் பல்வேறு பகுதிகளில் கிடைக்கும் பண்டங்களை ஓரிடத்தில் தொகுக்க வேண்டியதாக இருந்தது. அதனால் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழ்ந்த இனக்குழுக்களின் உதவி வேந்தர்களுக்குத் தேவைப்பட்டது. மேலும் வெளியிலிருந்து வரும் படையெடுப்பை எதிர் கொள்ளவும் தம் தலைமையை நிறுவிக்கொள்ளவும் வேந்தர்களுக்கு இனக்குழுக்களின் உதவி தேவைப்பட்டது. அதனால் இனக்குழுக்களோடு தொடர்புடைய பூதநெறி உடைமைச் சமூகத்தின் கருத்தியலாகப் புலவர் மரபோடு இணைந்து வளர்ச்சிபெற்றது. இந்நெறி தமிழ்ச் சமூகத்தின் உற்பத்திச் சக்தி, உற்பத்தி உறவுகளின் வளர்ச்சியாலும் சைன, பௌத்த, வைதீக

நெறிகளின் தாக்கத்தாலும் பின்னடைவைச் சந்தித்தது. எனவே வேந்தர் எழுச்சிபெற்ற தொடக்க கட்டத்தில் இந்நெறி தமிழ்ச் சமூகத்தின் புகழ்பெற்ற நெறியாக விளங்கியது.

புலவர் மரபின் தோற்றமும் பூதநெறியும்

பூதநெறி இனக்குழுச் சமூகத்தோடு தொடர்புடைய நெறி. இந்நெறி இயற்கைக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள தொடர்புகளைப் பற்றி மட்டும் பேசுகின்றது; இயற்கையைவிட மேலான ஒன்றை மறுக்கின்றது. எனவே மறு உலகம், மறு பிறப்பு முதலான சிக்கலான கருத்துகளையும் இச்சிக்கலான கருத்துகளை நிறுவப் பயன்படுத்தப்படும் வினை, ஊழ், கடவுள், வேள்வி முதலான இயற்கை மீறிய சக்திகளையும் மறுத்துரைக்கின்றது. பூதநெறி உலகை அடிப்படையாகக் கொள்கின்றது. உலகின் இயல்பையும் பூதங்களின் சேர்க்கையால் தோன்றும் உலகத் தோற்றத்தையும் விளக்குகின்றது. பழந்தமிழ்ச் சமூகத்தில் புலவர்கள் எழுச்சிபெறும் பொழுது புலவர் மரபோடு இணைந்து பூதநெறியும் வளர்ச்சி பெறுகின்றது. இதனைப் புலவன் என்ற சொல் காட்டிநிற்கின்றது.

புலம் என்ற சொல்லிற்கு ‘வயல், இடம், திக்கு, மேட்டுநிலம், இந்திரியம், இந்திரியவுணர்வு, அறிவு, கூர்மதி, துப்பு, நூல், வேதம்’ ஆகிய பதினோரு பொருள் இருப்பதைச் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் லெக்சிகன் (ப. 2784) எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இப்பதினோரு பொருளும் நிலம், அறிவு என்ற இரு வகைமைக்குள் அடங்குவதாக இருப்பது சுட்டத் தக்கது. திராவிட சொற்பிறப்பியல் அகராதி (A Dravidian Etymological Dictionary) புலம் என்ற சொல்லில் இருந்து ‘புலமை, புலவன் ஆகிய சொற்கள் தோன்றுவதைச்’ சுட்டிக்காட்டுகின்றது (4344(b), p. 384). இச்சொல் உருவாக்கம் புலம் என்ற நிலத்திற்கும் புலமையையுடைய புலவனுக்கும் இடையேயுள்ள தொடர்புகளைக் காட்டுகின்றது. பூதநெறி கண்ணுக்குப் புலனாகும் உலகை (நிலத்தை) முதலாகக் கொள்வதைப் போன்று புலவர் மரபும் கொள்கின்றது.

புலவர் மரபு தொடக்க காலத்தில் பூதநெறியின் அறிதல்கொள்கையை ஏற்றிருந்தது. புலம் என்பதிலிருந்து தோன்றும் புலன் என்ற சொல் கண்ணால் வண்ணங்களைப் பார்ப்பதையும் காதால் ஓசையைக் கேட்பதையும் மூக்கால் மணத்தை நுகர்வதையும் நாக்கால் உணவைச் சுவைப்பதையும் மெய்யால் உறுவதை உணர்தலையும் குறிக்கின்றது. இவ்வாறு ஐந்து பொறிகளுக்குப் புலனாவதை அறிவின் அடிப்படைகளாகப் (வாயிலாகப்) பூதநெறி கொள்கின்றது (மணி. 27:14-18). இப்புலனறிவு மிக்கவர்களாக உலக இயல்புக்கு மாறானவற்றை மறுப்பவர்களாகத் தொடக்ககாலப் புலவர்கள் விளங்கினர்.

சமூக மாற்றமும் பூதநெறியும்

பூதநெறி இனக்குழுச் சமூகத்தையும் உடைமைச் சமூகத்தையும் இணைக்கும் கருவியாகப் பயன்பட்டது. எனவே பூதநெறியைத் தமிழக உடைமைச் சமூகம் முதலில் ஏற்றுக் கொண்டது. வணிகப் பெருக்கத்தின் காரணமாக, சைன, பௌத்த, வைதீக சமயங்களின் செல்வாக்கு அதிகரிக்கத் தொடங்கியது. இதனால் பூதநெறி பின்னடைவைச் சந்தித்தது. இம்மாற்றம் சைன, பௌத்த, வைதீக சமயப் புலவர்களை உருவாக்கியது; கிளைக் குடிகளாக இருந்த பழந்தமிழ் வேந்தரை ஒற்றை வேந்தன் என்ற நிலைக்கு நகர்த்தியது; பழந்தமிழ் சமூகத்தின் புகழ், கொடை முதலான விழுமியங்கள் பற்றிய பார்வையையும் மாற்றியது. இச்சமூக மாற்றம் பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் வழி பதிவு செய்யப் படுகின்றன.

இளமையும் மகிழ்ச்சியான வாழ்வும்

மகிழ்ச்சியான வாழ்வு இளமையை நீட்டிக்கின்றது. முதுமையை நீக்குகின்றது. பிசிராந்தையார் என்ற பழந்தமிழ்ப் புலவர் முதிய வயதிலும் இளமையான தோற்றத்தைக் கொண்டிருந்தார். இவ் இளமைக்கான காரணத்தைப் பிசிராந்தையார், “குணம் நிரம்பிய என் மனைவியும் குழந்தைகளும் அறிவு நிரம்பியவர்கள். என் ஏவலாளர்கள் நான் கருதியதையே செய்கின்றனர். என் அரசன் முறையானவற்றைச் செய்பவனாகத் திகழ்கிறான். என் ஊரில் நற்குணங்களும் பணிவும் நிரம்பிய கொள்கையுடைய சான்றோர்கள் பலர் வாழ்கின்றனர்” (புறம். 191) என்று குறிப்பிடுகின்றனர். இவ் இன்ப வாழ்வு பிசிராந்தையாரை இளமையாக வைத்திருக்கின்றது. இவ்வாழ்வையே பூதநெறி வலியுறுத்துகின்றது. பூதநெறி உடலை வளப்படுத்தும் தேகவாதத்தோடு பூதநெறி தொடர்புடையதாக இருப்பது இணைத்து எண்ணித்தக்கது (சோ.ந.க. 2016:37).

காட்சி அளவை

பூதநெறியின் உரைவகையாகிய உலகாயதம் 4 காட்சி அளவையை மட்டும் ஏற்கின்றது. காட்சி அளவை பொருட்களின் இயல்பைக் குற்றமற்ற முறையில் ஐம்பொறிகளின் வாயிலாக அறிவதைக் குறிக்கின்றது. பழந்தமிழ்க் காலத்தில் நிலவிய பூதநெறியின் காட்சித் திறத்தை,

ஐயம் அறாஅர் கசடெண்டு காட்சி
நீங்கா நெஞ்சத்துத் துணிவுஇல் லோரே
(புறம். 214:2-3)

என்ற அடிகள் காட்டுகின்றன. இப்பாடலடிகள் பூதநெறிக்கு மாறாவர்களை ஐயம் நீங்காது குற்றமுடைய காட்சியைக் காணும் மனத் தெளிவில்லாதவர்களே என்று விளித்துப் பேசுகின்றது. எனவே பூதநெறியினர் ஐயம் நீங்கி குற்றமற்ற காட்சி காணும் மனத் தெளிவு உடையவர்களாக விளங்குகின்றனர். இது 1. ஐயம், 2. குற்றமற்ற காட்சி, 3. மனத் தெளிவு ஆகிய

மூன்றையும் வெளிப்படுத்துகின்றது. மணிமேகலைக் காலத்திலும் காட்சி அளவை இம்மூன்று பகுதிகளாக விளக்கப்பட்டுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஐயம்

ஒரு பொருளைக் காணும்பொழுது அப்பொருள் பற்றி வரும் ஐயங்களை உடனே தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இது மனத்தினில் அப்பொருள் பற்றிய தவறான கருத்துகள் வளர்வதைத் தடுக்கின்றது. இது காட்சிக் குற்றமாக (மணி. 27:65-66) அமைகின்றது. சான்றாக, கீழே கிடக்கும் பொருள் பாம்பா அல்லது கயிறா என்று ஐயம் தோன்றுகிறது. இந்த ஐயத்தைத் தீர்க்க வேண்டும். கீழே இருக்கும் பொருள் பாம்பாக இருக்கின்றது. இக்காட்சியைத் தேர்ந்து தெளியாமல் (மணி. 27:67-68) கண்டு உணராமல் (மணி. 27:69-70) கயிறு எனத் தவறாகக் கொண்டால் (மணி. 27:63-64) பாம்பு தீண்டிவிடும். எனவே காட்சி ஐயம் நீங்கியதாக இருக்க வேண்டும்.

காட்சியில் ஐயம் நீங்குவதற்குப் பொருள் இருக்கின்ற இடமும் (நிலம்) பொருளைப் பார்ப்பதற்குரிய ஒளியும் (பொழுது) தெளிவாக இருக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது (மணி. 27:21). எனவே காட்சிக்குரிய அடிப்படையாக நிலமும் பொழுதும் அமைகின்றது. இதனைத் தொல்காப்பியம் முதற்பொருளாக விளக்குவது சுட்டத்தக்கது.

குற்றமற்ற காட்சி

பொருளை ஐம்பொறிகளால் உணர்ந்து பார்க்க வேண்டும். கண்ணால் பொருளின் வண்ணங்களையும் காதால் பொருளிலிருந்து வரும் ஓசையையும் மூக்கால் பொருளிலிருந்து வரும் மணத்தையும் நாக்கால் சுவைக்க முடிந்த பொருளின் சுவையையும் மெய்யால் உறுவதை உணர்ந்தும் பார்க்க வேண்டியது காட்சியின் அடிப்படையாக அமைகின்றது. ஐம்பொறிகளுக்குப் புலனாவதை வலியுறுத்தும் நெறியாகப் பூதநெறி இருப்பதால் காட்சி அளவையின் முதல் அடிப்படையாக இது விளக்குகின்றது. இதனைக் காட்சியின் வகைகளாக மணிமேகலை (27:14-18) எடுத்துரைக்கின்றது.

பொருள் தோன்றிய இடம் (தேசம்), பொருளின் பெயர் (நாமம்), பொருள் பிறந்தகாலம் (சாதி), பொருளின் பண்பு (குணம்), பொருளின் செயல்கள் (கிரியை) ஆகியன காட்சியின் குற்றத்தை நீக்க உதவுகின்றது. பொருள் பற்றிய அடிப்படைகளை விளக்குவதால் இது காட்சியின் இரண்டாவது அடிப்படையாக பூதநெறி விளக்குகின்றது. இதனைச் சுட்டுணர்வு என மணிமேகலை (27:23-24) எடுத்துரைக்கின்றது.

மனத்தெளிவு

மனம் காட்சியைக் காணும்பொழுது துக்கம், சுகம் என்ற உணர்வு நீங்கி இருக்க வேண்டும் (மணி. 27:19). உணர்விற்கு ஆட்படாமல் பார்க்கும்

காட்சியின் வாயிலாகவே பொருளைப் பற்றிய தெளிவு தோன்றுகின்றது. இம்மனத் தெளிவு அறிவு வளர்ச்சிக்குரிய அடிப்படையாக அமைகின்றது.

நிறுவன சமயங்களின் வளர்ச்சியும் பூதநெறியும்

சைன, பௌத்த, வைதீக சமயங்களின் எழுச்சி பூதநெறிக்கு எதிரான சிந்தனைகளை உருவாக்கியது. இச்சிந்தனைகளும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. இம்மறுப்புகளின்வழி பழந்தமிழ்க் காலத்தில் பூதநெறியினர் வினை, மறுபிறப்பு, வேதம் ஆகியவற்றை மறுத்துள்ளது புலப்படுகின்றது.

வினை மறுப்பு

சைன, பௌத்த சமயங்கள் வினையைத் தங்கள் சமயக் கோட்பாடாகக் கொள்கின்றது. இவ்வினைக் கோட்பாடு நல்வினை செய்தால் நன்மையும் தீவினை செய்தால் தீமையும் கிடைக்கும் என்று வலியுறுத்து கின்றது. இதனைப் பூதநெறியினர் மறுத்தனர். எனவே பூதநெறியினர் பக்கம் சேரக்கூடாது என்று சோழன் நலங்கிள்ளிக்கு முதுகண்ணன் சாத்தனார் என்ற புலவர் அறிவுரை கூறுகின்றார். இதனை,

**நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும்
இல்லை என்போர்க்கு இனனா கிலியர்**

(புறம். 29: 11-12)

என்ற பாடலடிகள் காட்டுகின்றன. இப்பாடலடியில் வரும் இல்லை என்போர் என்ற சொல்லுக்கு, “நாஸ்திகர்” என்று உ.வே. சாமிநாதையர் (2014:93) விளக்கம் தருகிறார். பூதநெறியினர் கடவுளையும் மறுப்பதால் நாத்திகர் (நாஸ்திகர்) என்றும் அழைக்கப் பட்டனர். இப்பகுதிக்கு, “உலக வாழ்க்கையில் தீமை புரிபவர் மகிழ்ச்சியாக இருத்தலும் நன்மை புரிபவர் துன்பப்படுதலும் காட்சிப் பிரமாணமாக அறியப் படுதலே இவர்கள் (பூதநெறியினர்) வினைக் கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை கொள்ளாமைக்குக் காரணம்” என்று சோ.ந. கந்தசாமி (2016:51) விளக்கம் அளிப்பது ஏற்கத்தக்கதாகும்.

திருக்குறளுக்கு உரை வரைந்த பரிமேலழகர் சிற்றினம் சேரமை என்ற அதிகாரத்திற்கு விளக்கம் அளிக்கிறார். அப்பகுதியில், “சிற்றினம் சேரமை அஃதாவது சிறிய இனத்தைப் பொருந்தாமை சிறிய இனமாவது, ‘நல்லதன் நலமும் தீயதன் தீமையும் இல் என்போரும்’ (புறம். 29) விடரும் தார்த்தரும் நடரும் உள்ளிட்ட குழு” (1998:218) என்று குறிப்பிடுகிறார். இதன் வழி பரிமேலழகர் பூதநெறியினரைச் சிற்றினத்தார் என்று இழிவுபடுத்துவது தெளிவாகின்றது. நச்சினார்க்கினியர் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் பொருளியல் 53ஆம் நூற்பாவின் உரையில், “அறிவாவது நல்லதன் நலனும் தீயதன் தீமையும் உள்ளவாறு உணர்தல்” (சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை 1885:471-472) என்று குறிப்பிடுகின்றார். நச்சினார்க்கினியர் வினையை ஏற்று உரை வரைந்திருக்கின்றார். இது வைதீக உரைகாரர்களால் பூதநெறி கடுமையாகக் கடிந்துரைக்கப்பட்டதைக் காட்டுகின்றது.

பரிபாடலின் ஐந்தாம் பாடல் முருகனைப் பாடுகின்றது. இப்பாடல் முருகனின் அடியைச் சேராதவர்களைப் பட்டியலிடுகின்றது. இப்பட்டியலில் வினையின் காரணமாகத் தோன்றும் மறுபிறப்பை மறுக்கும் பூதநெறியினர் மடவோர் என்று சுட்டப் படுகின்றனர். இதனை,

மறுபிறப்பு இல்லெனும் மடவோருஞ் சேரார்
(பரி. 5:76)

என்ற அடி வெளிப்படுத்துகின்றது. இப்பாடலின்,

சேரா அறத்துச் சீரி லோரும் (பரி. 5:74)

என்ற அடி சுட்டும் சேராத அறத்துச் சீர் இல்லாதவர் பூதநெறியினர் என்று குறிப்பிடும் சோ.ந. கந்தசாமி (2016:52), “அறக்கோட்பாட்டில் நம்பிக்கை இல்லாதவர் அவரே” (2016:52) என்று விளக்குகின்றார். இப்பரிபாடல் அடிகள் முருகன் குணத்தை ஏற்றுக் கொண்ட அறத்திற்கு மாறானவர்களைச் சுட்டுகின்றது. இதனைப் பற்றிய குறிப்பு இப்பரிபாடலின் 71ஆம் பாடலடியில் காணப்படுகின்றது. எனவே இவ்வடி பூதநெறியினரை மட்டும் குறிக்கவில்லை. முருகனை ஏற்காத அனைத்து நெறியினரையும் குறிக்கின்றது.

வேதமறுப்பும் பொருள் மரபும்

பூதநெறியின் அளவைநெறியான உலகாயத நெறிக்குப் பொருள்நெறி என்ற பெயரும் காணப் படுகின்றது. இதனைப் பற்றிய சான்றுகள் சமற்கிருத நூல்களில் காணப்படுகின்றன. கௌடில்யரின் அர்த்தசாத்திரத்திற்கு முற்பட்டதாக உலகாயதத்தின் பிருகற்பதி அர்த்தசாத்திரம் கருதப்படுகின்றது. இப்பிருகற்பதி அர்த்தசாத்திரம் வேதத்தைக் கடுமையாக மறுத்துரைக்கின்றது. இதனைப் பற்றிய குறிப்புகள் கௌடில்யரின் அர்த்தசாத்திரத்திலும் (ராமகிருஷ்ண பட்டாச்சார்யா (இனி ரா.ப.) 2011:25) அரிவம்சத்திலுள்ள ராஜேயர் கதையிலும் (ரா.ப. 2018:153) காணப் படுகின்றன. பொருள் நெறியாகிய உலகாயதத்திற்கும் வேதத்திற்கும் உள்ள முரண்பாட்டைத் துச்சி என்ற அறிஞர் அர்த்தத்திற்கும் (அரசியலுக்கும்) தர்மத்திற்கும் (கடவுள் மற்றும் கர்மா) இடையிலான போராட்டமாக விரிவுசெய்கின்றார் (தேவிபிரசாத் சட்டோபாத்யாயா & மிருணாள்காந்தி கங்கோபாத்யாயா 2006:391). இப்பொருளுக்கும் அறத்திற்கும் உள்ள முரண்பாட்டை,

**தாக்குரல் கேண்மின் அந்த ணாளிர்
நான்மறைக் குறித்தன்று அருளா காமையின்
அறங்குறித் தன்று பொருள்ஆ குதலின்**
(புறம். 362:8-10)

என்ற புறப்பாடல் விளக்குகின்றது. இப்பாடல் வேந்தன் பொருள்நெறிப்படி ஈட்டிய பொருளை அந்தணர்களுக்கு வழங்குவதைக் காட்டுகின்றது. அருளுக்கும் அறத்திற்கும் மீறியதாகப் பொருள் (செல்வம்) இருக்கின்றது. எனவே வேதத்திற்கும் தர்ம சாத்திரத்திற்கும் அடங்காததாகப் பொருள் (செல்வம்) விளங்குகின்றது. இந்தப் பொருள் தமிழ்

இலக்கியங்கள் சுட்டும் புறப்பொருள் என்று ஓளவை ச. துரைசாமிப்பிள்ளை (2010:546) குறிப்பிடுகின்றார். இவ்விளக்கத்தைப் பூதநெறிக்கு விரிவு செய்தால் புறப்பொருளாகிய பொருள் நெறியும் அகப் பொருளாகிய இன்பநெறியும் பூதநெறியின் இரு பிரிவுகளாக இருப்பது தெளிவாகும். தீகநிகாயம் என்ற பௌத்த நூல் உலகாயதம் பொருளையும் இன்பத்தையும் உறுதிப் பொருள்களாகக் கொள்கின்றது (தே.ச.&மி.கா. 2006:390) எனக் குறிப்பிடுவது இணைத்து எண்ணத்தக்கது.

தொகுப்புரை

பழந்தமிழகத்தில் இனக்குழுக்களில் இருந்து வேந்தர் தோன்றியபொழுது புலவர்மரபும் தோற்றம் கொண்டது. இப்புலவர் மரபு பூதநெறியை அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது. சைன, பௌத்த, வைதீக சமயங்கள் எழுச்சி பெற்ற காலத்தில் தமிழகத்தின் தொன்மை நெறியாகிய பூதநெறி பின்னுக்குச் சென்றது. எனினும் பிறநெறிகளை மறுத்துத் தம் பூதநெறிக் கருத்துகளை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அவற்றுள் பூதநெறியின் இன்ப வாழ்வுக் கோட்பாடு, இயல்புக் கோட்பாடு, காட்சி அளவைக் கோட்பாடு ஆகியன வெளிப்படுகின்றன. பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் பூதநெறியைச் சார்ந்த பாடல்களும் பூதநெறியை மறுத்தவர்களின் பாடல்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. அவற்றுள் பூதநெறியைச் சார்ந்தவர்களின் பாடல்களில் பழமையைப் பற்றிய ஏக்கம் காணப்படுகின்றது. இவ் ஏக்கம் கலைந்து போன இனக்குழு வாழ்வு பற்றியதாக இருக்கின்றது.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்கள் அகம், புறம் என்று இரண்டாகப் பகுக்கப்படுகின்றது. அவற்றுள் அக இலக்கியங்கள் பூதநெறியின் இன்பக் கோட்பாட்டைச் சார்ந்ததாக விளங்குகின்றது. சைன, பௌத்த, வைதீக சமயங்கள் இவ் இன்பக் கோட்பாட்டிற்கு எதிரானவையாக உள்ளன. புற இலக்கியங்களில் காணப்படும் பொருள்நெறி அல்லது பொருள் கோட்பாடு பற்றிய சான்றுகள் சமற்கிருதத்தில் விரிவாகக் காணப்படுகின்றன. இச்சான்றுகளை விரிவாக ஆராய்ந்து தமிழுக்கும் பூதநெறிக் கோட்பாட்டிற்கும் இடையே உள்ள தொடர்புகள் விளக்கப்பட வேண்டும். இக்கட்டுரை அதற்கான தொடக்கத்தை வழங்கியுள்ளது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. அருணன். 2010. தமிழரின் தத்துவ மரபு (முதல் பகுதி), மதுரை: வசந்தம் வெளியீட்டகம்.
2. அறவாணன் ச.ப. 2002. அற்றைநாட் காதலும் வீரமும், சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்.
3. கந்தசாமி சோ.ந. 2016. இந்தியத் தத்துவக் களஞ்சியம், தொகுதி - 1, சிதம்பரம்: மெய்யப்பன் பதிப்பகம்.
4. கைலாசபதி க. 1991. பண்டைத் தமிழர் வாழ்வு வழிபாடும், சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.

5. சாமிநாதையர் உ.வே. 2014. புறநானூறு மூலமும் உரையும், சென்னை: டாக்டர் உ.வே. சாமிநாதையர் நூல்நிலையம்.
6. சிவகுமார் வி. (க.ஆ.). 2022. வேந்தர் எழுச்சியும் பூதநெறியும், இனம் பன்னாட்டு இணையத் தமிழாய்விதழ், மலர் 8, இதழ் 32, நவம்பர் 2022, கோவை: இனம் பதிப்பகம்.
7. சிவத்தம்பி கா. 2010. தமிழ் இலக்கியத்தில் மதமும் மானுடமும் (இலக்கிய வரலாற்றாய்வு), சென்னை: நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்.
8. தத்துவப் பிரகாச சுவாமிகள். (ஆ.இ). தத்துவப் பிரகாசம் மூலமும் உரையும், யாழ்ப்பாணம்: சோதிடப் பிரகாசயந்திர சாலை.
9. தத்துவப் பிரகாசர் திருவொற்றியூர். 1955. ஸ்ரீ அருணத்தி தேவ நாயனார் அருளிச் செய்த சிவஞானசித்தியார் பரபக்கம் மூலமும் உரையும், திருச்சிராப்பள்ளி: திருவாவடுதுறை ஆதீனம்.
10. தாமோதரம் பிள்ளை சி.வை. 1885. தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் நச்சினார்க்கினியர் இயற்றிய உரையுடன், சென்னை: ஸ்காட்டிஷ் பிரஸ்.
11. துரைசாமிப் பிள்ளை ஓளவை (உ.ஆ.). 2010. புறநானூறு, இரண்டாம் பாகம் (201 ரூ 400 பாட்டுகள்) , மூலமும் உரையும், சென்னை: பூம்புகார் பதிப்பகம்.
12. நீலகண்ட சாஸ்திரி கே.ஏ. 1973. தென்னிந்திய வரலாறு, முரா. பெருமாள் முதலியார் (மொ.ஆ.), சென்னை: தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் கழகம்.
13. பரிமேலழகர் (உ.ஆ.). 1998. திருக்குறள் பரிமேலழகர் உரை, சென்னை: திருமகள் நிலையம்.
14. மறைமலையடிகள். 2015. மறைமலையம் 30 - பழந்தமிழ்க் கொள்கையே சைவ சமயம், கோ. இளவழகன் (ப.ஆ.), சென்னை: தமிழ்மண் பதிப்பகம்.
15. மாணிக்கனார் வ.சுப. 2012. தமிழ்க்காதல், சென்னை: சாரதா பதிப்பகம்.
16. ராஜ் கௌதமன். 2009. ஆகோள் பூசலும் பெருங்கற்கால நாகரிகமும், சென்னை: தமிழினி.
17. ----- தமிழ் லெக்சிகன், (த. லெ.) (சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி), சென்னை : சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், <https://dsal.uchicago.edu/dictionaries/tamil_lex/>
18. Burrow T. and Emeneau M.B. 1984. A Dravidian Etymological Dictionary, Oxford: Clarendon Press, <https://dsal.uchicago.edu/dictionaries/burrow/>
19. Champakalakshmi R. 2003. A Magnum opus on Tamil – Brahmi inscription, Frontline, Vol. 20, Issue 7, March 29 – April 11, 2003 (பார்த்த நாள் 12.02.2023 <https://www.google.com/amp/s/frontline.thehindu.com/other/article30217581.ece/amp/>).
20. Champakalakshmi R. 2010. The Chronology of the Sangam Texts: A Historical Approach, International Classical Tamil Conference Special Issue, Kovai.
21. Deviprasad Chattopadhyaya & Mrinal kanti Gangopadhyaya. 2006. Carvaka / Lokayata – An anthology of source materials and some recent studies, New Delhi: Indian council of Philosophical research.
22. Macdonell Arthur Anthony. 1929. The Practical Sanskrit dictionary with transliteration, accentuation, and etymological analysis throughout, London: Oxford University Press (<https://dsal.uchicago.edu/dictionaries/macdonell/>).
23. Ramakrishna Bhattacharya. 2011. Studies on the Carvaka / Lokayata, Newyork: Anthem Press.
24. Ramakrishna Bhattacharya. 2018. Bhaspati and the Barhaspatyas, Annali di ca's Foscari. Serie Orientale, June 2018, Vol. 54.
25. Srinivasa Iyengar P.T. 1989. History of Tamils – From earliest times to 600 A.D., New Delhi: Asian Educational Service.
26. Sivaraja Pillai. 1998. The Chronology of the early Tamils, New Delhi: Asian Educational Service.

கட்டுரையாளர், உதவிப் பேராசிரியர், தமிழாய்வுத்துறை, பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி, திருச்சி

கீழைக்காற்று நூல் வெளியீட்டகம், விற்பனையகம்

16, அருமலை சாவடி, கண்டோன்மென்ட் பல்லாவரம், சென்னை - 600043

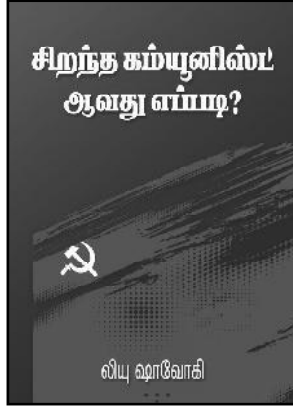
கடை எண் : 86, 87

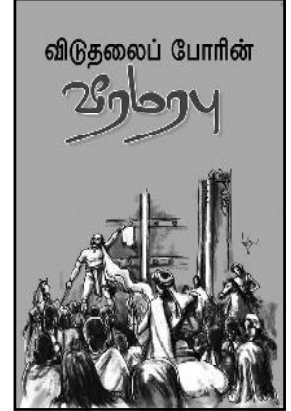
₹ 80.00

₹ 200.00

₹ 120.00

₹ 130.00

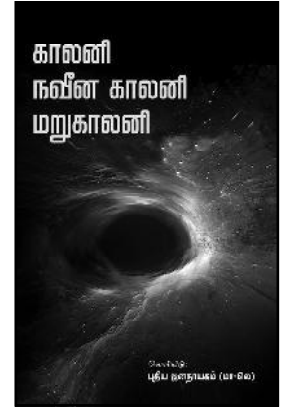
₹ 50.00

₹ 30.00

₹ 30.00

₹ 50.00

பழங்குடி

முனைவர் சி.மகேசுவரன்

பழங்குடி மக்களைக் குறிக்கும் அண்மைக்காலச் சொல்லாடல்கள் பயன்பாடு பழங்குடியினர் தொன்மையையும் திணைசார் பண்பையும் நீர்த்துப்போகச் செய்யும் முயற்சியா?

தொல்குடி, முதுகுடி, பழங்குடி என்னும் சொல்லாடல்களால் பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்கள் இம்மண்ணிற்குச் சொந்தமான மக்களைக் குறித்திடக் காண்கிறோம். “மண்ணின் மைந்தர்” எனப் பொருள்பட Autothones/Auhothonous People எனவும் ‘பூர்வீகக் குடிகள்’ எனப் பொருள்படும் வகையில் Aborigines/Aboriginal People எனவும் குறிக்கப்பட்ட முந்தைய சொல்லாட்சிகளுக்கு மாற்றாக, அண்மைக் காலமாகத் ‘திணைக் குடிகள்’ என்று பொருள்படும் Indigenous People என்கிற சொல்லாடலை யுனெஸ்கோ (UNESCO) அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. இருப்பினும், Indigenous People என்னும் சொல்லாடலானது மிகுந்த நெகிழ்வுத்தன்மை கொண்டுள்ளமையால், சில நூற்றாண்டுகளாக அல்லது பல தலைமுறைகளாக ஒரே வாழிடத்தில் (Habitat) தொடர்ந்து வாழ்ந்து

வரும் மக்கள் குழுக்களையும் இச்சொல்லாடலானது குறித்திடுவதனால், முந்தைய சொல்லாடல்களான ஆதிவாசி (Adivasi), பழங்குடி (Tribe) என்பவை காட்டிடும் தொன்மையை (Antiquity) இது கொண்டிருக்கவில்லை என்று உறுதியாகக் கூறலாம்.

பழங்குடி பற்றி நிலவிடும் பல்வேறு சொல்லாடல்கள்

‘மலை மக்கள்’ என்று பொருள்படும் வகையில் உருவாக்கப்பட்ட அந்நாளைய சொல்லாடலான ‘கிரிஜன்’ (Girijan) தொடங்கி, அண்மையில் ஒன்றிய அரசு உருவாக்கியுள்ள (“மக்கள் ஜாதி” எனப் பொருள்படும்) ‘ஜன்ஜாதி’ (Janjati) வரை பல்வேறு சொல்லாடல்கள் பழங்குடி மக்களைக் குறிப்பிட இந்தியா முழுமையும் வழக்கத்தில் உள்ளன. இவற்றை வெறும் சொல்லாடல்கள் மட்டுமே என்று எளிதில் புறம் தள்ள நம்மால் இயலவில்லை; ஏனெனில், ‘பழங்குடி’ பற்றிய அண்மைக் காலச் சொல்லாடல்கள் ஒவ்வொன்றுக்குள்ளும் ஒரு வகையான அரசியல் தெளிவாக உள்ளமையே இதற்குக் காரணம் ஆகும்.

சான்றாக, 'கிரிஜன்', 'மலை ஜாதி', 'மலை மக்கள்' என்னும் சொல்லாடல்கள் மலைவாழ் மக்களை மட்டுமே 'பழங்குடி' எனக் கணக்கில் கொள்கின்றன. இவ்வகைச் சொல்லாடல்கள் மலை அடிவாரம், சமவெளி, உப்பங்கழி, கடற்கரை உள்ளிட்ட பிற நிலவியல் பரப்புகளில் வாழ்ந்துவரும் பழங்குடி மக்களைக் கருதுவதும் இல்லை - கணக்கில் எடுத்துக் கொள்வதும் இல்லை. இவற்றிற்கு எல்லாம் மேலாகப் பழங்குடி மக்களுடைய தொன்மையும் இம்மக்கள் மண்ணின் மைந்தரே என்பதும் இத்தகைய சொல்லாடல்களால் அடிபட்டுப் போய்விடுகின்றன. இதனாலேயே, 'இந்துத்துவ'த்தை (Hindutva) தனது அடிப்படைக் கருத்தியலாகக்கொண்ட ஆர்.எஸ்.எஸ். அமைப்பானது 'வனவாசி கேந்திரம்' (Vanavasi Kendra) என்கிற பெயரில் தனது அமைப்பின் கிளைகளைத் தமிழ்நாட்டின் பழங்குடி வாழ்விடப் பகுதிகளில் பழங்குடியினர்க்கான அமைப்பு எனும் பெயரில் நிறுவிச் செயல்பட்டு வருவதை நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை.

'பழங்குடி'யைக் குறிக்கும் Tribe என்கிற சொல்லாடலானது ஆங்கிலேயக் காலனிய அரசு உருவாக்கியது - அதை ஏற்பதற்கில்லை என்று வாதிடும் இந்துத்துவவாதிகளுக்கு, அதே ஆங்கிலேயக் காலனிய அரசு உருவாக்கிக் கொடுத்த 'இந்து' (Hindu) என்னும் சொல்லாடல் மட்டும் ஏற்புடையதாக விளங்கும் இரட்டை மனப்பாங்கை இங்கே நாம் கருதிப் பார்க்க வேண்டும்.

"பழங்குடியினர் பெருமையைப் பறை சாற்றுகிறோம்" என்கிற பொய்யான முன்னெடுப்புடன் கடந்த சில ஆண்டுகளாக ஒன்றிய அரசு பழங்குடிப் போராளி பிரச்சா முண்டா நினைவு நாளில் கொண்டாடும் 'ஜன்ஜாதிய கௌரவ் திவாஸ்' (Janjatiya Gaurav Diwas) என்பதில் தொன்மை சான்ற பழங்குடி மக்களை "மக்கள் ஜாதி" எனும் பெயரில் அவர்களுடைய தொன்மைச் சிறப்பை நீர்த்துப் போகச் செய்து உள்ளமையை எவ்வாறு நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலும்.

கடந்த 2006-ஆம் ஆண்டில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட 'வன உரிமைகள் (அறிந்தேற்புச்) சட்டத்'தில், 'வனம் வாழ் பட்டியல் பழங்குடிகள்' (Forest Dwelling Scheduled Tribes) மற்றும் 'பிற மரபார்ந்த வனம் வாழ்நர்' (Other Traditional Forest Dwellers) என்று காலம் காலமாக வனத்தில் வாழ்ந்து வரும் 'உரிமைப் பங்காளர்களை' (Stakholders) இனங்கண்டுள்ள நிலையில், ஒட்டுமொத்தமாக 'வனவாசி' என்னும் சொல்லாடலுக்குள் இவ்விரு வகைமையினரையும் ஒரு சேர உள்ளே இணைப்பதனால் பழங்குடி மக்களுடைய தொன்மைச் சிறப்பானது பறிபோய் விடும் என்கிற நமது நியாயமான அச்சம் இன்றைய ஒன்றிய அரசால் கருத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும் என உறுதிபட உரைக்கலாம்.

தமிழ்நாட்டில் மிக அண்மைக் காலமாகப் 'பட்டியல் சாதி மற்றும் பட்டியல் பழங்குடி' (Scheduled Caste & Schedule Tribe) எனும் பொதுச் சொல்லாடலைக் குறிக்கப் புதுச் சொல்லாட்சியை உருவாக்குகிறோம் என்கிற சாக்கில், 'சான்றோர் / ஆன்றோர்' என்னும் சொல் வழக்கை உருவாக்கியுள்ள ஒரு சாரார், 'பழங்குடி' எனும் சொல்லாடலை 'ஆன்றோர்' என வசதியாகப் பயன்படுத்தி வருகின்றனர்; இதன் விளைவாகப் 'பழங்குடிக்குடியிருப்பு' என்பன போன்ற புதுச் சொல்லாடல்களை 'ஆன்றோர் குடியிருப்பு' எழுதியும் பேசியும் வரும் தவறானதொரு முன்னெடுப்பைக் கையில் எடுத்துள்ளனர்; இது மிகவும் கண்டிக்கத் தக்கது ஆகும்.

நிறைவுரை

'பழங்குடி மக்களை'க் குறிக்கப் பயன்படும் 'ஆதிவாசி' என்கிற சொல்லாடலை மாற்றி, 'வனவாசி' என்று இந்துத்துவ அமைப்புகள் குறிப்பிடத் தொடங்கியுள்ளமைக்குத் தக்க எதிர்வினையாக "Original Inhabitants" என்று பொருள்படும் "மூல் நிவாஸ்" (Moolnivas) என்கிற சொல்லாடலை நடு இந்தியப் பழங்குடிச் செயல்பாட்டாளர்கள் பயன்படுத்தத் தொடங்கியுள்ளனர்; இந்நிலையில், தற்போது ஒன்றிய அரசானது 'மக்கள் ஜாதி' எனப் பொருள்பட 'ஜன்ஜாதி' என்கிற சொல்லாடலை முன்னெடுத்துள்ளமை அதிர்ச்சி அளிக்கிறது. சர்ச்சைக்கு உரிய 'ஜன்ஜாதி' எனும் இப்புதுச் சொல்லாடலுக்கு இதுவரை எந்தவொரு பழங்குடிச் செயல்பாட்டாளரோ மானிடவியலாளரோ எவ்வகையான எதிர்வினையும் ஆற்றாமல் இருப்பது மேலும் கூடுதல் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்துகிறது.

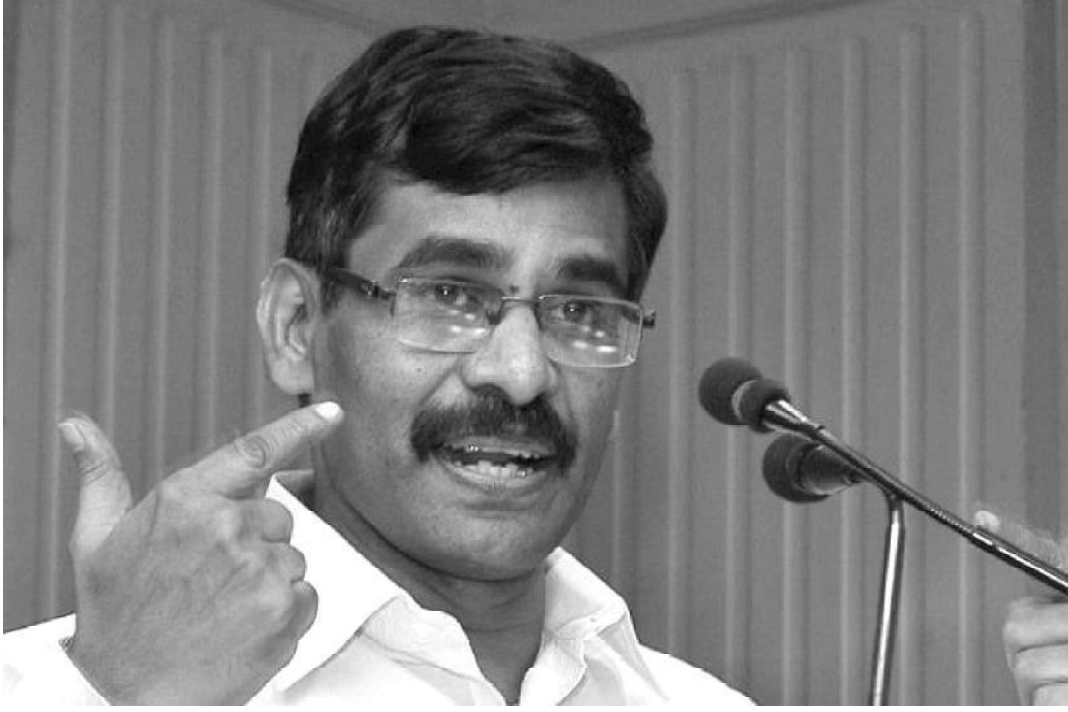
ஓரிடத்திலேயே நிலையாகப் பன்னெடுங்காலம் வாழ்ந்து வரும் படிநிலைச் சமுதாய மக்கள் குழுவைக் குறிக்க 'நிலைக்குடி' என்கிற சொல்லாடலையும் ஓரிடத்திலிருந்து மற்றோரிடத்திற்கு இடம் பெயரும் 'வாழ்க்கைப்பாங்கிணைக்' (Lifestyle) கடைப்பிடிக்கும் படிநிலைச் சமுதாய மக்கள் குழுவைக் குறித்திட 'அலைகுடி' எனும் சொல்லாடலையும் பயன்படுத்துவது போல, தொன்று தொட்டு ஒரே வாழிடத்தில் வாழ்ந்து வரும் படிநிலைகள் அற்ற ஒருபடித்தான சமூகத்தைக் கொண்ட தொன்மை சான்ற திணைக் குடிகளைக் குறிக்கப் 'பழங்குடி' என்கிற சொல்லாடலையே தொடர்ந்து பயன்படுத்த வேண்டும் என்பதே மானிடவியலாளர்களுடைய முடிந்த முடிபாகும். ●

கட்டுரையாளர், முதுநிலை ஆய்வுத் தகைஞர்,
இந்தியச் சமூக அறிவியல்கள் ஆய்வுக் குழு,
மொழியியல் துறை, பாரதியார் பல்கலைக் கழகம்,
கோயம்புத்தூர் - 641046

எனக்கு சுய முன்னேற்றத்தில் நம்பிக்கை இல்லை

இறையன்பு

சந்திப்பு: ந.முருகேசபாண்டியன்

எழுத்தாளர் இறையன்பு அவர்களை 2005ஆம் ஆண்டு மதுரையில் தற்செயலாகச் சந்திக்க நேர்ந்த போது ஏற்பட்ட அறிமுகம், பின்னர் நட்பாக மலர்ந்தது. தமிழ்நாடு அரசில் பல்வேறு உயர் பதவிகளில் பணியாற்றியபோது அவரை நேரில் சந்தித்துப் பேசியிருக்கிறேன். சமகாலப் பிரச்சினைகள் முதலாக இலக்கியம், பண்பாடு, அரசியல் எனப் பல்வேறு தளங்களில் எங்களுடைய பேச்சுகள் நீளும். அறம் என்ற சொல்லின் முழுமையான பொருண்மையை அவருடைய செயல்பாடுகளிலும் எழுத்துகளிலும் கண்டு விடப்படைந்திருக்கிறேன். தமிழர் வாழ்க்கையும் மனித சமூகமும் மேம்பாடு அடைவது குறித்து தொடர்ந்து பேசியும் எழுதியும் யோசித்தும் வருகின்ற நண்பர் இறையன்புவை 'உங்கள் நூலகம்' இதழுக்காக மாலைப்பொழுதில் சந்தித்துப் பேசினேன். தலைமைச் செயலர் பணியில் காத்திரமாகச் செயலாற்றி, இன்று விட்டு விடுதலையாகிச் சுதந்திரப் பறவையாகச் சிறகடிக்கிற இறையன்பு எவ்விதமான மனத்தடைகளும் இல்லாமல் என்னுடன் பேசிய பேச்சுகள், அவருடைய காத்திரமான மறுபக்கத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன. அவை, வாசிப்பில் உங்களுக்குள் ஏற்படுத்துகின்ற மாற்றங்கள் முக்கியமானவை.

கடந்த 36 ஆண்டுகளாகத் தமிழ்நாடு அரசுப் பணியில் காத்திரமாகப் பணியாற்றி, ஓய்விற்குப் பின்னர் அண்மைக் காலமாகப் பல்வேறு அரங்குகளில் உரையாற்றி வருகிறீர்கள். எப்பொழுதும் பரபரவெனச் செயலாற்றிய நீங்கள் தற்சமயம் கிடைத்துள்ள ஓய்வை எப்படிப் பார்க்கிறீர்கள்?

ஓய்வைப் பற்றி எப்போதுமே எனக்கு ஒரு பார்வை உண்டு. சாய்வு நாற்காலியில் ஓய்ந்தவராகச் சாய்ந்து கொண்டு பத்திரிகை ஆசிரியருக்கு அத்தனையும் தவறாக நடப்பதைப்போல கடிதம் எழுதி அனுப்புவதே பணி என்று என்னால் கருத முடியவில்லை. 'எங்கள் காலத்தில்...' என்று தொடங்கி அனைவரையும் பயமுறுத்தும் சுய புராணங்களில் காலத்தைக் கடத்த விரும்பவில்லை.

ஓய்வொரு நொடியும் நமக்குக் கிடைத்த ஊக்கப் பரிசு. என்னைப் பொருத்தவரை செய்ததிலிருந்து விலகி வேறொன்றைச் செய்வதுதான் ஓய்வு. அதுவே இனிமையான இளைப்பாறுதல். எதுவுமே செய்யாமல் இருப்பதை ஓய்வு என்று ஒரு போதும் எண்ண முடியாது. அது ஓய்ந்து போவது. அரசுப் பணியில் நான் அடைந்த அனுபவங்களை என் கடைவாயில் தேக்கி வைத்திருந்தேன். இப்போது அவற்றை உரைகளாக இளைஞர்களிடம் ஓயாமல் ஆற்றிக்கொண்டிருக்கிறேன். நண்பர்களைச் சந்திக்கிறேன். அவர்களோடு பலவற்றையும் கலந்துரையாடுகிறேன். அந்த வகையில் இது பணியின் இன்னொரு பரிமாணமாகப் பரிமளிக்கிறது. எனக்குப் பரிச்சயமான சில பகுதிகளில்

இளைஞர்களுடன் களத்தில் இறங்கி சில விழிப்புணர்வுப் பணிகளையும் செய்து கொண்டிருக்கிறேன். செல்கிற கல்விக்கூடங்களிலெல்லாம் போதை மருந்தின் தீமைகள் குறித்தும், மின்னணு சாதனங்களை அளவாகப் பயன்படுத்துவது குறித்தும் பேசி வருகிறேன். பணிக் காலத்திற்கும், ஓய்வு காலத்திற்கும் இடையே தொய்வு ஏதுமின்றி இயங்கி வருகிறேன். பணி ஓய்வு எனக்கு காற்புள்ளியே தவிர, முற்றுப் புள்ளி அல்ல.

தமிழ்நாடு அரசு இயந்திரத்தில் நீங்கள் தலைமைச் செயலர் உள்ளிட்ட உயர்பதவிகள் வகித்தபோது, பல்வேறு மக்கள் நலத்திட்டங்களை அமல்படுத்து வதற்கான வாய்ப்பாகக் கருதிச் செயல்பட்டீர்கள். இடைவிடாமல் செயல்பட்ட மனநிலை, எப்படி உங்களுக்குள் உருவானது? அந்த அனுபவங்களைச் சொல்லுங்கள்.

அரசுப் பணி என்பது ஒருவகை சேவை. சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டு சேவை ஆற்றுகின்ற வாய்ப்பு மகத்தானது. அது ஒருவித வழிபாடும் கூட. அதில் ஒரு நொடியைக்கூட வீணாக்க முடியாது. ஒரு நிமிடம் விரயம் செய்தால் ஓர் உயிரை இழக்க நேரிடலாம். விழிப்புணர்வும், அக்கறையும், அர்ப்பணிப்பும் இணைந்தால்தான் அரசுப் பணி முழுமையானதாக மகிழ்ச்சியை அளிக்கும். அரசுப் பணியில் நாம் செய்த செயல் நிறைவுறுகிறபோது நெஞ்சு பூரிக்கின்றது. அந்த சுகத்தை அனுபவித்தவர்களுக்கே அதன் அருமை புரியும். பதவி என்கிற பதம் வசீகரிக்கக்கூடியதாகத் தொனித்தாலும், அது நுண்ணிய பொறுப்புகளும், முதுகை அழுத்துகிற சுமைகளும் கொண்ட, பலரும் கேள்விக்குட் படுத்தி ஒரு வட்டத்திற்குள் முன்னிறுத்துகிற இக்கட்டுகள் கொண்ட பணிதான். நாம் தூர் வாரிய கால்வாயில் நீர் வழிந்தோடும்போது நாமே வழிந்தோடுவதைப் போன்ற பரவசம் ஏற்படும். நாம் அனுமதி அளித்த பள்ளிக் கட்டடத்தில் குழந்தைகள் படிப்பதைப் பார்க்கும்போது மனத்திற்குச் சிறகுகள் முளைக்கும். கல்லும் முள்ளுமாக இருந்த சாலை கான்கிரீட்டாக மாறும்போது பதக்கம் பெற்ற திருப்தி தென்படும். அரசுப் பணி அயர்ச்சி அளிக்காத அற்புதப் பணி. ஓய்வு பெற்றபிறகு ஒரு கோப்பில்கூட நாம் ஆணை பிறப்பிக்க முடியாது. இந்திய ஆட்சிப் பணியில் பல்வேறு துறைகளில் பணியாற்றும் வாய்ப்புகள் இருப்பதால் தொடர்ந்து உற்சாகத்துடன் பணியாற்ற முடியும். எனவே, இருக்கும்வரை சுழன்று பணியாற்றுவதும், பணி நிறைவு பெற்றதும் திரும்பிப் பார்த்து தித்திக்கும் நினைவுகளை அசைபோடுவதும் ஆனந்த அனுபவம்.

நாகப்பட்டினத்தில் சாராட்சியராகப் பணியாற்றிய போது அது தனி மாவட்டமாக உதயமானது. அப்போது ஆற்றிய பணிகளையும், அங்கிருக்கும் மீனவப் பெரு மக்களோடு நெருங்கிப் பழகியதையும் நினைக்கும்போது மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது. கடலூரில் பணியாற்றியபோது சிறைச்சாலையைச் சுற்றி நட்ட தேக்குக் கன்றுகள் நெடிய மரங்களாக வளர்ந்திருப்பதை அண்மையில் சென்று பார்த்த போது அகம் நிறைந்தது. அங்கே கைதிகளுக்கு முப்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தொழிற்பயிற்சி அளித்ததை நினைத்தால் இப்போதும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது. கடலூர் நகரில் ஏழைப் பெண்களுக்கு முதல்முறையாக ஆட்டோ ஓட்ட கற்றுக்கொடுத்ததும் நினைவுக்கு வந்தது. வெள்ளிக் கடற்கரையை அழகுபடுத்திய காட்சிகள் நெஞ்சில் நிழலோடின. காஞ்சியில் நிலவொளிப் பள்ளியில்

படித்த மாணவர்கள் நெஞ்சம் நிறைய அரசுப் பணியில் இணைந்தது குறித்துப் பெருமிதம் கொள்ள முடிகிறது. இப்படிப் பணியாற்றிய துறைகளிலெல்லாம் அசை போடுவதற்கு ஆயிரம் நிகழ்வுகள் இருக்கின்றன. இடை விடாமல் செயல்பட்டதற்குக் காலம் தந்த பரிசுகள் அவை.

பொதுவாகத் தலைமைச் செயலாளராகப் பணியாற்றி யவர்கள் களத்திற்கு வந்தது குறித்து நான் கேள்விப் பட்டதில்லை. நீங்கள் ஒவ்வொரு வாரமும், அதுவும் குறிப்பாக ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் கள ஆய்வு மேற்கொண்டதை நாளிதழில் வாசித்தும் தொலைக் காட்சியில் பார்த்தும் வியப்பாக இருந்தது. நீங்கள் மரபை மீறி களத்திற்குச் சென்றதற்குக் காரணம் என்ன?

களப்பணி செய்யக்கூடாது என்று எந்த மரபும் இல்லை. பெரும்பாலும் தலைமைச் செயலாளராக இருப்பவர்களுக்கு அதற்கு நேரம் இருக்காது. மேலும் ஒவ்வொரு துறையிலும் திட்டங்கள் முறையாக நடக்கின்றனவா என்பதை முழுமையாக உறுதி செய்பவர்கள் இயக்குநர், ஆணையர் போன்ற பதவிகளில் இருப்பவர்கள் தாம். அவற்றைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பு துறைச் செயலர் களுடையது. ஏதேனும் தவறு நடந்தால் துறைச் செயலர்களும், துறைத் தலைவர்களும் தான் பொறுப்பு. துறைகளுக்கிடையே பணிகளை ஒருங்கிணைப்பதும், ஆய்வு செய்வதும், இரண்டு துறைகளுக்கு இடையே சிக்கல்கள் இருந்தால் தீர்த்துவைப்பதும் தலைமைச் செயலாளருடைய பணி. ஏனென்றால், மொத்தம் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட அரசுத் துறைகள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொன்றின் கீழும் பல துறைத் தலைவர்கள். அனைத்தையும் கண்காணிக்க தலைமைச் செயலாளருக்கு சாத்தியம் இல்லை. களத்தில் என்ன நடக்கிறது என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டால்தான் கொள்கை முடிவுகளை எடுக்க ஆலோசனைகளை வழங்க முடியும் என்பதில் எனக்கு முழு நம்பிக்கையும் அனுபவமும் உண்டு. நான் அதனால் ஓய்வாக இருக்கும் ஞாயிற்றுக்கிழமை யைத் தேர்ந் தெடுத்துக் கொண்டேன். செல், ஒலிம்பியாட் போன்ற சர்வதேச நிகழ்வுகளைப் பிசிறில்லாமல் ஒருங்கிணைக்க தொடர்ந்து மேற்கொண்ட கள ஆய்வுகளை காரணம். அதைப் போலவே, பல துறைகளில் நடக்கும் பணிகளை நான் வாரந்தோறும் ஆய்வு செய்து சில ஆலோசனைகள் நடத்திப் புதிய திட்டங்களையும், ஏற்கெனவே இருக்கிற திட்டங்களில் சில மாற்றங் களையும் செய்ய முடிந்தது. ஞாயிற்றுக்கிழமை மட்டும்தான் எனக்குத் தோதாக அகப்பட்டதால் சென்னை, காஞ்சி, செங்கல்பட்டு, திருவள்ளூர் போன்ற அருகிலிருக்கிற மாவட்டங்களில் மட்டுமே வார ஆய்வு நடந்தது. ஆனால், முதலமைச்சர் நடத்துகிற ஆய்வுக் கூட்டங்களுக்குச் செல்கிறபோது மாவட்டங்களிலும் ஆய்வு நடத்தினேன்.

அதிகார போதையில் விடுபட்டுச் சுயமாக இருப்பது எளிதானது அல்ல. கடந்த பதினெட்டு ஆண்டுகளாக நீங்கள் பல்வேறு அலுவலகங்களில் உயர்பதவிகளில் இருந்தபோது உங்களை நேரில் சந்தித்ததுக்கும் இப்பொழுது சந்திப்பதற்கும் வேறுபாடு எதுவுமில்லை. இந்த எளிய மனம் உங்களுக்கு எப்படி வாய்த்தது?

திபெத்திய புத்தக் கோட்பாட்டில், சீடர்களிடம் குரு தினமும் 'நம் மரணம் உறுதியானது' என்று நினைவுபடுத்திக் கொண்டே இருப்பார். நான் ஒவ்வொரு நாளும் 'ஓய்வு பெறுவது நிச்சயம்' என்று எண்ணிக்கொண்டுதான் என் பணியைத் தொடங்கினேன். எதுவும் நிரந்தரம் இல்லை

என்பதை நான் முழுமையாக அறிவேன். நாம் யாராகவோ முயற்சி செய்து தோற்றுப்போவதைவிட எதுவுமற்றவராக ஆகி தொலைந்துபோவது நல்லது. எனவே, பணி எனக்கு ஒருபோதும் பதக்கமாகவும் தெரியவில்லை, பாரமாகவும் தெரியவில்லை. மாறாகத் துலாபாரமாகத் தெரிந்தது. எளிமையாக இருப்பதுகூட ஒருவிதத் தந்திரம் என்றே நான் நினைக்கிறேன். அது பிரயத்தனங்களால் ஏற்படுவது. நான் இயல்பாக இருப்பதாகவே கருதுகிறேன்.

நான் காரில் பயணிக்கிறபோதும் சின்ன வயதிலே நடந்து பள்ளிக்குச் சென்ற நினைவுகளை அசைபோடுவேன். எங்கள் வீட்டுக்கு அருகே இருந்த மாட்டு வண்டி ஓட்டும் தோழர்கள் என்னைப் பள்ளியில் இறக்கிவிட்டுச் செல்வார்கள். ராயக் கோட்டையில் வேளாண் அலுவலராகப் பணியாற்றும் போது ஓசூரில் நடக்கும் ஆய்வுக் கூட்டங்கள் முடிந்ததும் திரும்பப் பேருந்து இல்லாததால் சரக்குந்துகளில் நின்று பயணித்திருக்கிறேன். தொடர் பேருந்து இல்லாததால் கிருஷ்ணகிரியில் வாணியம்பாடி உணவகத்தின் மரப் பலகையில் நள்ளிரவு முதல் விடியல்வரை படுத்திருந்த அனுபவம் உண்டு. எனவே, அவற்றை நினைக்கும்போது இயல்பாக வாழ்வதே உன்னதம் என்கிற எண்ணம் ஆழமாகிறது.

வாழ்க்கை எப்போதும் வசந்தமாக வாய்ப்பதில்லை. சில நேரங்களில் ஒதுக்கப்பட்ட பணிகளிலும் நான் பணியாற்றியிருக்கிறேன். அப்போதும் நான் அதற்காக அங்கலாய்த்ததில்லை. அந்தக் காலகட்டத்தில்தான் அன்புமயமான நண்பர்களைப் பெற்றேன்.

எதிர்பார்ப்பு இல்லாத வாழ்க்கையில் இயல்பாக இருப்பதே இனிமையான வழிமுறை. துறவு மனப்பான்மை என்பது வசதிகளை வழித்தெடுத்து விட்டு வாழ்வதில் இல்லை. அவை நிலையானவை அல்ல என்பதை உணர்வதும், வசதிகளற்ற சூழலில் மன மகிழ்ச்சியோடு இருப்பதும்தான். அதுதான் உண்மையான இயல்புடன் இருப்பது.

அரசாங்கத்தில் உயரிய பதவிகள் வகித்தபோது, நீங்கள் சிறப்பாகப் பணியாற்றி உங்களுடைய முத்திரையைப் பதித்து இருப்பதைத் தமிழ்நாட்டு மக்கள் அறிவார்கள். அரசாங்கத்தின் இறுக்கமான கட்டமைப்பும் விதிகளும் பணி நெருக்கடிகளும் உங்களுக்குள் உருவாகியிருந்த நாளைப் பாதிக்கவில்லையா?

பொதுப் புத்தியில் அரசு பற்றியும், அரசு விதிகள் பற்றியும் இருக்கிற கருத்துகள் பல நேரங்களில் தவறாக இருக்கின்றன. விதிகள் மக்களுக்கு விரைவாகச் செல்ல வேண்டும், முறையாகச் செல்ல வேண்டும் என்கிற அடிப்படையிலேயே கட்டமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. உன்னதமான நோக்கமே அவற்றின் அடிநாதமாக இருக்கின்றது. செயல்படுத்துபவர்களின் விருப்பு வெறுப்புகளாலும், மறைமுக எதிர்பார்ப்புகளாலும் அவை மக்களின் வெறுப்புக்கு உள்ளாகின்றன. இதை மையமாக வைத்து நர்மதை நதிக்கரையில் எனக்கு ஏற்பட்ட நேரடி அனுபவங்களின் அடிப்படையில் 'ஆத்தங்கரை ஓரம்' என்கிற நாவலைக்கூட எழுதினேன். எல்லாவற்றையுமே ஒரு சாட்சியாக நின்று பார்க்கக் கற்றுக்கொண்டதால் எந்த நேரத்திலும் என் சுயத்தை அவை பாதிக்கவில்லை.

அச்ச ஊடகம், மேடைப் பேச்சு என்று ஆழமாக கருத்துகளை முன்வைத்துச் செயற்படும் நீங்கள் 90களுக்குப் பிந்திய உலகமயமாக்கல் காலகட்டத்தில் தமிழர் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்டுள்ள முக்கியமான சமூக மாற்றங்களை எப்படி மதிப்பிடுகிறீர்கள்?

சமூகரீதியாகவும், அரசியல்ரீதியாகவும் மாணவர்களிடமும், இளைஞர்களிடமும், விவாதங்களோ கலந்துரையாடல்களோ பெருமளவில் நடப்பதில்லை. அவர்கள் மிகுந்த சுயநலத்தோடு தங்கள் எதிர் காலத்தை மட்டுமே மனத்தில் வைத்துச் செயல்படுகிறார்கள். பணம் குறித்த அக்கறையும், வசதிகள் குறித்த ஈடுபாடும் அதிகரித்திருப்பதால் பொது அக்கறை வெகுவாகக் குறைந்திருக்கிறது. அது மட்டுமல்லாமல் நிறுவனத்திற்கான விசுவாசம் என்பது பொருளாதார அடிப்படையில் தேவையில்லாத உபரி பாகமாகக் கருதப்படுகிறது. அதனால் அவர்கள் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் தூக்கி எறிகிற கலாச்சாரத்திற்குப் பழக்கப்பட்டுவிட்டார்கள். எந்தப் பொருளை வேண்டுமானால் வாங்கிக் கொள்ளலாம் என்கிற எண்ணமும், எதையும் தவணை முறையில் பெற்றுக் கொள்ளலாம் என்கிற மோகமும் அதிகரித்திருக்கின்றன. பெருமளவில் நுகர்வு வெறி தலைதூக்கி இருக்கிறது. நாளைக்கு என்கிற சிந்தனை குறைந்து வருகிறது. இதன் ஓட்டுமொத்தத் தாக்கம் எளிய மக்களையும், நடுத்தரக் குடும்பங்களையும் பெருமளவில் பாதித்திருக்கிறது. நம் ஊரில் ஏழை மக்கள் செய்து விற்ற பொருட்களெல்லாம் முத்திரை பதித்த அந்நியப் பொருட்களால் காணாமல் போய்விட்டன. கைமுறுக்கு செய்து வயிறறைக் கழுவி வந்த அபலைகள் இன்று நிர்க்கதியாக நிற்கிறார்கள். விளக்குமாற்றுக்குக்கூட வர்த்தக நிறுவனங்களின் முத்திரை விழுந்துவிட்டது. 'தண்ணீரோடு போட்டி போடுகிறோம்' என்று அறை கூவிய அயல்நாட்டு குளிர்பானங்களால் உள்ளூர்க் குளிர்பானங்கள் விழிபிதுங்கி உயிரை விட்டு விட்டன. அந்நியப் பொருட்கள் உள்ளூர்ப் பொருட்களின் கழுத்தை நெரித்து காலாவதியாக்கிவிட்டன.

அந்நியப் பொருட்களுக்கு எப்போதுமே ஆக்கிரமிக்கும் தன்மை உண்டு. நம் ஊரில் உள்ள பெரும்பாலான மரங்கள் வெளிநாட்டு மரங்களே. அவை வேகமாய் வளர்ந்து வேகமாய் விழுந்து விடுகின்றன. அந்நியப் பசுக்கள் நம் நாட்டுக் கால்நடைகளை வெளியே தள்ளிவிட்டன. கேவன்டிஷ் என்கிற வாழை இன்று உலகம் முழுவதும் கோலோச்சுகிறது. நூற்றுக்கணக்கில் இருக்கும் நம் ரகங்கள் இதனால் நலிந்துபோய்விட்டன. நாங்கள் தீவுத் திடலில் வாழைத் திருவிழா நடத்தியபோது வியாபாரிகள் கொண்டு வந்த எண்ணற்ற ரகங்கள் எங்களுக்கு வியப்பைத் தந்தன. அமெரிக்க மக்காச் சோளம் இப்போது சந்தையில் வழிந்து நிற்கிறது. நம்மூர்ச் சந்தைகளில் வெளிநாட்டுப் பொருட்கள் உள்ளூர் மக்களின் உழைப்பை உதாசீனம் செய்து உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.

விரைவில் காலாவதி ஆகின்ற பொருட்களும், குறிப்பிட்ட காலத்துடன் காலாவதி ஆவதைப் போன்ற மயக்கத்தை இளைஞர்களுக்கு அளிக்கிற பொருட்களும் ஊதியத்தில் பெரும் பகுதியை உறிஞ்சிக்கொள்கின்றன. தொடக்கத்தில் நிறைய வேலைவாய்ப்பு இருப்பதைப்போல பூச்சாண்டி காட்டிவிட்டு இப்போது பொறியியல் படித்த

இளைஞர்களை பொட்டல உணவை எடுத்துக் கொண்டு வீடு வீடாகச் செல்ல வைத்திருக்கின்றன. எதிர்காலத்தில் மிகப் பெரிய வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஏற்படுவதற்கான அத்தனை சாத்தியக் கூறுகளையும் நாம் பார்க்கிறோம். இதில் தொழில் நுட்பத்தின் தாக்கமும் வெகுவாக இருக்கும். செயற்கை நுண்ணறிவு போன்றவற்றால் மருத்துவத் துறையில் கூட பல மாற்றங்கள் ஏற்பட உள்ளன. நமக்கான சாதகமான தொழில்களில் நாம் அக்கறை செலுத்த வில்லையோ என்கிற வருத்தமும் இருக்கிறது. சமூகம் சார்ந்த தனிப்பட்ட முன்னேற்றமே ஒட்டுமொத்த நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருக்க முடியும். பன்னாட்டுத் தொழில் நிறுவனங்களுக்கு அனுமதி அளிப்பதில் மாநிலங்கள் போட்டி போட்டுக்கொண்டு சலுகைகளை அறிவித்து வருகின்றன. இவற்றின் தாக்கம் அனைத்து வகைகளிலும் ஊடுருவும் என்பது இப்போதைய கணிப்பு. இனிப்பு மிட்டாயைக் கொடுத்துவிட்டு கழுத்து நகையைக் கபளீகரம் செய்வதைப்போல இவை தோன்றுகின்றன.

குறிப்பாக மின்னணு ஊடகம் பரவலான பின்னர் எல்லோர் கையிலும் ஸ்மார்ட் மொபைல் போன் இருக்கிற சூழலில், சமூக வலைதளங்கள், முகநூல், இன்ஸ்டாகிராம் போன்றவை ஏற்படுத்தியுள்ள தாக்கங்கள் என்னவாக இருக்கின்றன? அவை முக்கியமானவையா?

அறிவியலும் தொழில்நுட்பமும் கிட்டத்தட்ட மாயா ஜாலங்களோ என்று தோன்றும் அளவிற்கு கிளர்ச்சியூட்டும் வளர்ச்சியை அடைந்துவிட்டன. நாங்கள் குடிமைப் பணித் தேர்விற்குப் படிக்கும் போது முந்தைய ஆண்டு வினாத்தாள்களைத் தேடி ஒரு வாரத்துக்கு மேல் அலைந்தது உண்டு. இப்போது விரலைச் சொடுக்கி விவரங்களைப் பெறலாம் என்கிற நிலை. தேர்வு முடிவைப் பார்க்க அல்லாட வேண்டிய அவசியமெல்லாம் இல்லை. அனைத்தும் விரைவாகிவிட்டன. வேகமே விவேகம் என்கிற முன்னேற்ற கதியில் ஒட்டுமொத்த மனித இனமும் இயங்கினால்தான் இருக்கிற இடத்திலேயே நீடிக்க முடியும் என்பது யதார்த்தம்.

எந்தவொரு சாதனமும் இரண்டு விதமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தும். ஆக்கப்பூர்வமான தாக்கங்கள் என்று பார்த்தால் அவை ஏற்படுத்தியிருக்கும் தகவல் புரட்சி. தகவல் என்பது சக்தி வாய்ந்த ஒன்றாக மாறிக் கொண்டிருக்கும் சூழலில் இந்த மிடுக்குப்பேசிகள் பரவலாகத் தகவலைப் பரப்பியிருக்கின்றன. ஒரு காலத்தில் தொலைபேசி இணைப்பு பெறுவது காட்டில் தவமிருந்து வரம் பெறுவதைப்போல அரிதாக இருந்தது. நாடாளுமன்ற உறுப்பினரின் பரிந்துரை இருந்தால்தான் விரைவில் கிடைக்கும். இப்போது காசு இருந்தால் கைப்பேசி வாங்கி உலகின் எந்த மூலைக்கு வேண்டுமானாலும் பேசலாம். சாமானியரும் தகவலை அறிந்துகொள்ளவும், விழிப்புணர்வு பெறவும் இவை பேருதவி. உலகத்தின் எந்தக் கோடியிலிருந்தாலும் தொடர்புகொள்ள முடியும் என்கின்ற வசதி இவற்றால் சாத்தியமாகியிருக்கின்றது. அதிகம் கற்றுக்கொள்ளவும், விரல் சொடுக்கில் விவரங்களைப் பெறவும் இச் சாதனங்களின் மூலம் முடியும் என்பது மிகப் பெரிய அதிகாரப் பரவலாக்கம். இது தவிர, எங்கோ ஒரு மூலையில் ஓர் அரசதிகாரி முறைகேடாக நடப்பதை

உலகத்திற்கே வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டும் ஆற்றலை இன்று இவை வழங்கியிருக்கின்றன. எந்த ஒரு பொருண்மை குறித்தும் நாம் தகவலை உடனடியாகப் பெற முடியும். நிறைய வாசிக்கலாம். நிறையத் தெரிந்துகொள்ளலாம். யார் சொன்னதையும் உண்மையா என்று சரிபார்க்கலாம். ஒரு வகையில் இது மிகப் பெரிய மனித உரிமைப் பங்களிப்பு. இனி தகவலால் மக்களை இரு பிரிவுகளாகப் பாகுபடுத்திப் பார்க்க முடியாது.

அதேநேரத்தில் அவை ஏற்படுத்தியிருக்கிற எதிர் மறையான பாதிப்புகளையும் அலச வேண்டும். மிகப் பெரிய அளவில் அவை நேரத்தை உறிஞ்சிக் கொள்கின்றன. காரணம், அவற்றை தேவையில்லாத வற்றிற்கு மக்கள் அதிகம் பயன்படுத்துகிறார்கள். கேளிக்கைகளுக்கும் பொழுதுபோக்குகளுக்கும் அவற்றில் அதிக நேரத்தைச் செலவிடுகிறார்கள். சிலர் நல்லவர்கள் மீது அவதூறுகள் பரப்பவும், அவற்றைச் சாதூர்யமாகக் கையாளுகிறார்கள். உயர்ந்த மனிதர்கள் மீது சேற்றை வாரி இறைப்பதற்கு அவை பயன்படுத்தப் படுகின்றன. யாருடன் வேண்டுமானாலும், எந்த நேரத்தில் வேண்டுமானாலும் பேசலாம் என்பதும், யாருக்கு வேண்டுமானாலும், எந்தச் செய்தியை வேண்டுமானாலும் அனுப்பலாம் என்பதும் மிகப் பெரிய அத்து மீறல்கள். சில நேரங்களில் அவை தனிமனித சுதந்தரத்தில் எச்சமிடுபவையாக அமைந்திருக்கின்றன. சமூக ஊடகங்கள் போலியான மாய பிம்பத்தைக் கட்டமைக்கவே அதிகம் உபயோகப் படுகின்றன. இளைஞர்கள் அவற்றில் மோகம் கொண்டு விலை மதிப்பற்ற நேரத்தை வீணடிக்கிறார்கள்.

மின்னணு சாதனங்களால் ஏற்படும் வாசிப்பு மேம்போக்காக இருக்கிறது. நுனிப்புல் மேய்ந்து விட்டுத் தேர்ச்சி பெற்றுவிடுகிறார்கள். நன்னூல் கூறும் கடை மாணாக்கர்களே இவர்கள். உயர்தர வாசிப்பு அண்மைக் காலமாக வெகுவாகக் குறைந்து வருகிறது. விமர்சனத்தோடு வாசித்தல், விரிவாக வாசித்தல், ஆழமாக வாசித்தல், அமிழ்ந்து வாசித்தல், ஓய்வுக்காக வாசித்தல், நீளமான வற்றை வாசித்தல், மெதுவாக வாசித்தல், ஆராய்ந்து வாசித்தல் போன்றவை முற்றிலுமாகக் குறைந்து போய்விட்டன.

உறவுகளிலும் சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. ரகசியமாகச் செய்திகள் அனுப்புவது, அதனால் உறவுகளுக்குள் விரிசல் போன்றவை சகஜமாகி விட்டன. உறவினர்கள் ஒன்று சேர்ந்து குழுவை ஆரம்பிக்கிறார்கள். விரைவிலேயே மனக்கசப்பு ஏற்பட்டு முறிந்துபோகிறார்கள்.

உளவியல்ரீதியாகவும் சிக்கல்கள் ஏற்படுகின்றன. சமூக ஊடகங்களைப் பயன்படுத்துகிற பலர் தங்களைத் தவிர மற்றவர்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதாக எண்ணி மன அழுத்தத்திற்கு ஆளாகிறார்கள்.

பொருளாதாரரீதியாகவும் பகட்டு அதிகரித்திருக்கிறது. தங்களை வளமானவர்களாகக் காட்டிக்கொள்ள போட்டி போடும் நிலை.

மிடுக்குப்பேசிகளை இந்தியர்களைப்போல மற்றவர்கள் அதிகம் பயன்படுத்துவதில்லை. எல்லா இடங்களிலும், எல்லா நேரங்களிலும் பயன்படுத்துவது என்பது ஆபத்தானது. வெளி நாடுகளில் யாரும் வீதியில் பேசிக்கொண்டு போவதைப் பார்க்க முடியாது.

வரையறைகளுடன் அவற்றைப் பயன்படுத்தினால் நம்மை மேம்படுத்திக்கொள்ள உதவும். ஏனென்றால் தொழில்நுட்ப முன்னேற்றத்தைத் தடுத்து நிறுத்த இனி ஒருபோதும் நம் கதவுகளை மூட முடியாது.

மின்னணு வலைதளங்களில் வெளியாகின்ற மின்னணுப் பத்திரிகைகள், மீம்ஸ், யூ-டியூப் சேனல்கள், வாட்ஸ் அப் போன்றவைதான் எதிர்காலத்தில் சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தீர்மானிக்கின்ற சக்தியாக வடிவெடுக்க வாய்ப்புள்ளதா?

இத்தகைய தகவல்களை எந்த அளவிற்கு மக்கள் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்கிறார்கள் என்பது ஆராய வேண்டிய ஒன்று. அனைத்தையும் நகைப் புள்ளாக்கும் மனப்பான்மையை இவை ஏற்படுத்துகின்றன. இவற்றைச் சிரித்துவிட்டு மறந்துவிடுகிறவர்களே அதிகம் என்று தோன்றுகிறது. இன்னும் முதிர்ச்சியான வடிவத்தை இவை அடையும் போது ஒரு வேளை தாக்கத்தை ஏற்படுத்தலாம். யார் விமர்சனம் செய்கிறார்களோ அவர்களுடைய தனிப்பட்ட நடத்தையும் முக்கியமானதாக இருக்கிறது. நடுநிலைமையுடன் செய்யப்படுகிற நியாயமான விமர்சனங்கள், நேர்மையாக வைக்கப்படும் வாதங்கள் அவசியம் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும். சில நேரங்களில் பொய்யைப் பரப்புவதற்கு இவை பயன்படுவதால் ஒரு காலத்தில் புலனாய்வுப் பத்திரிகைகள் பெற்றிருந்த செல்வாக்கு இன்று இல்லாமல் போனதைப்போல இவையும் புறந்தள்ளப் படலாம். செய்யப்படுகிற விமர்சனங்கள் வன்மத் தோடும், பாரபட்சத்தோடும் செய்யப்படுகின்றன என்பதை வாசகர்கள் உணர்ந்தால் அதற்குப் பிறகு அத்தகைய முன்மொழிபவர்களை அசட்டை செய்ய ஆரம்பித்து விடுவார்கள். தவறான செய்திகளைப் பரப்பி சமூகப் பிரச்சினைகளை எளிதில் ஏற்படுத்திவிடும் வல்லமை இவற்றிற்கு உண்டு. வட இந்தியத் தொழிலாளர்கள் தமிழ்நாட்டில் தாக்கப்படுவதாகச் சமூக ஊடகத்தில் பரவிய செய்தி இத்தன்மையதே.

சமூகப் பிரச்சினையை முன்வைத்து, இலக்கியத்தில் மேலாண்மை, போன்ற பெரிய அளவிலான கட்டுரை நூல்கள் எழுதுவதற்கான திட்டம், உங்களுக்குள் முதன்முதலாகத் தோன்றியது எப்படி?

பெரும்பாலும் இதழ்களுக்கு எழுதுகிற நெருக்கடியில் தான் என்னுடைய தொடக்க கால நூல்கள் எழுதப்பட்டன. அப்போது ஒதுக்கப்படும் வாரங்களுக்கேற்ப புத்தகத்தின் வடிவமும் அமைந்து விட்டது. இதழ்களைத் தாண்டி எழுத வேண்டும் என்கிற அடிப்படையில் 'இலக்கியத்தில் மேலாண்மை' எழுதினேன். அதற்குப் பிறகு அதை வார இதழிலும் வெளியிட்டேன். நூலாக எழுதுவது என்று முடிவு செய்த போது பக்க வரையறை இல்லை. எடுத்துக் கொண்ட பொருண்மை சார்ந்த, எனக்குத் தெரிந்த அனைத்து தகவல்களையும் எழுதுவதற்கு அது வாசல்களை அகலத்திறந்து வைத்தது. அவ்வாறு எழுதுவது மிகப் பெரிய சுதந்தரமாகவும் இருந்தது. இலக்கியத்தில் மேலாண்மை வாசகர்களிடையே பெற்ற வரவேற்பும், விற்ற நூல்களின் எண்ணிக்கையும் பதிப்பாளருக்கு வர்த்தக ரீதியான திருப்தியைத் தந்தது. அப்போது அதைப்போன்ற முயற்சிகளைத் தொடரலாம் என்கிற நம்பிக்கை ஏற்பட்டது. அதன் விளைவாக 'உலகை உலுக்கும் வாசகங்கள்', 'தென்கிழக்குத் தென்றல்', 'நட்பெனும் நந்தவனம்',

மூளைக்குள் சுற்றுலா போன்ற பெரிய நூல்களை எழுத முடிந்தது. இவற்றில் உலகை உலுக்கிய வாசகங்கள் தினத்தந்தியில் நூறு வாரங்கள் தொடர்ந்து வந்த தொடராகும். அண்மையில் வந்த 'என்ன பேசுவது, எப்படிப் பேசுவது' என்கிற நூலும் அந்த வகையைச் சார்ந்தது.

நீங்கள் எழுதுகின்ற கட்டுரை நூல்கள் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் என்ன வகையான மாற்றங்களை ஏற்படுத்தும் என்று நம்புகிறீர்கள்?

சில கட்டுரை நூல்களை இளைஞர்களுக்காக எழுதியிருக்கிறேன். என்னைச் சந்திக்கின்ற இளைஞர்கள் அவற்றை வாசித்ததாகவும், அவை மிகப் பெரிய உந்து சக்தியாக இருந்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறார்கள். மாணவர் களுக்குத் தேர்வு குறித்து எழுதிய நூல்கள் பயனுள்ளதாக இருந்ததாகவும் பல மாணவர்கள் எனக்குக் கடிதம் எழுதியிருக்கிறார்கள். 1995ஆம் ஆண்டு நான் எழுதிய 'ஐ.ஏ.எஸ். தேர்வும் அணுகுமுறையும்' என்கிற நூல் குடிமைப் பணிகள் பற்றிய மிகப் பெரிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தியது. அதுவரை சிற்றூர் இளைஞர்களுக்கு அந்தத் தேர்வைப் பற்றி அதிகம் தெரியாது. ஆனால், அதற்குப் பிறகு நமக்கும் இது சாத்தியம் எனப் பலர் முயன்று வெற்றி பெற்றதை என்னிடம் நேரடியாகப் பகிர்ந்திருக்கிறார்கள். இலக்கியத்தில் மேலாண்மை பலருக்கு ஆய்வுப் பட்டங்கள் பெற உதவியிருப்பதாகத் தொடர்புடையவர்கள் கூறி யிருக்கிறார்கள். மிகப் பெரிய திருப்பத்தைத் தங்கள் வாழ்வில் 'போர்த்தொழில் பழகு', 'வையத் தலைமைகொள்' போன்ற நூல்கள் ஏற்படுத்தியதாக அவர்கள் கூறுகிறார்கள். வாசகர்களைச் சந்திக்கும்போது அவர்கள் விழிகளில் தோன்றும் மகிழ்ச்சி அதற்கு அத்தாட்சியாக இருந்திருக்கிறது. மற்றபடி என்ன தாக்கம் என்று ஆய்வு எதுவும் நான் மேற்கொள்ளவில்லை. நிறைய இளைஞர்கள் என்னுடைய நூல்களில் முனைவர் பட்டத்திற்கு ஆய்வு செய்வதன் மூலம் நூல்கள் சோடைபோகவில்லை என்பதும், இன்னும் எழுதலாம் என்பதும் பிடிபடுகின்றன.

தனிப்பட்ட முறையில் 'இறையன்புவின் நூல்களும் வாசகர்களும்' என்கிற சந்திப்பை ஏற்பாடு செய்தால் வாசகர்களிடமிருந்து பலவித பின்னூட்டங்கள் கிடைக்கப் பெறலாம். எனவே, என்னால் இதைப் பற்றி தோராயமாகத் தான் கூற முடியும். ஆனால், அவை அதிக எண்ணிக்கையில் விற்பனையாவதாலும், படிக்கப்படுவதாலும் அவற்றால் ஏதேனும் பலன் இருக்கக்கூடும் என்று யூகிக்கவே தோன்றுகிறது.

இலக்கியத்தில் மேலாண்மை, மூளைக்குள் சுற்றுலா, என்ன பேசுவது! எப்படிப் பேசுவது! போன்ற பெரிய நூல்களை அடுத்தடுத்து எழுதுவதற்கான பின்புலம் என்ன?

மேலாண்மை என்பது தனித்து காணப்படும் தொங்கும் தோட்டம் அல்ல. அது தொடர்ந்து வந்த தொன்மையின் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட கோட்பாடே என்பதை என்னுடைய முனைவர் பட்டங்கள் மூலம் நான் உணர்ந்தேன். அதனால் அதைப் பற்றி தமிழில் எழுதி பலருக்கும் சென்று சேர்க்க வேண்டும் எனக் கருதினேன். எழுதத் தொடங்கும்போது அவ்வளவு பெரிய புத்தகமாக அது வடிவெடுக்கும் என்று நான் அனுமானிக்கவில்லை.

மூளையைப் பற்றி மூன்று நான்கு ஆண்டுகளாக நான் வாசித்துக்கொண்டிருந்தேன். ஒவ்வொரு தகவலும்

அதுவரை நான் வைத்திருந்த அபிப்பிராயங்களைத் தகர்த்து எறிந்தது. மூளைக்கும் பயிற்சி தேவை, கவனிப்பு தேவை என்பதை உணர்ந்தேன். இன்றைய இளைஞர்கள் தூக்கத்தைத் துண்டித்து விட்டுப் பல்வேறு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடுகிறார்கள். பலர் பணம் சம்பாதிக்கும் மும்முரத்தில் உடற்பயிற்சி செய்வதில்லை. இவற்றையெல்லாம் உள்ளடக்கி மூளையைப் பற்றி எழுதத் தொடங்கினேன். முதல் வரைவு அறிவியல் படித்தவர்கள் மட்டுமே அறிந்து கொள்ள முடியும் என்கின்ற அளவிற்கு இறுக்கமாக இருந்தது. அதில் சில அனுபவங்களைக் கலந்து வாசிப்பை எளிமையாக்க தளர்த்தினேன். அதனால் சற்று விரிவாகி விட்டது. அதே நேரத்தில் ஒரு கட்டுரை நான்கு பக்கங்களுக்கு மிகாமல் பார்த்துக்கொண்டேன். வண்ணப் படங்களையும் இணைத்து வசீகரிக்கும்படி அச்சிடச் செய்தேன்.

உரையாடல் கலையை முன்னிட்டுப் பல நூல்கள் எழுதப்பட்டிருக்கின்றன. பேச்சு என்பது எத்தனை லட்சம் ஆண்டுகளாகப் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றது என்பதை அறிந்தால்தான் ஒவ்வொரு சொல்லையும் விழிப்புணர்வோடு பயன்படுத்த முடியும் என்பதை வலியுறுத்தும்பொருட்டு பறவைகள், விலங்குகள் போன்றவை தகவல் தொடர்பு செய்யும் விதத்தைக் கோட்டுக் காட்டினேன். ஏறத்தாழ ஐம்பது ஆண்டுகளாக மேடைகளில் பேசி வருகிறேன். இந்தக் காலகட்டத்தில் மேடைப் பேச்சு அடைந்த மாற்றங்கள் வியப்புக்குரியவை. அவற்றையும் விளக்க நினைத்தேன். மின்னணு சாதன பயன்பாட்டால் தனிமனித உரையாடல் மிகவும் சுருங்கி விட்டது. எப்படிப் பேசுவது, எத்தகைய உடல்மொழியைக் கையாளுவது போன்றவற்றையும் குறிப்பிட நினைத்தேன். அதனால் அது சற்று நீண்டுவிட்டது. ஊடக உரையாடல் குறித்து எழுதிச் சேர்க்கவேண்டிய பொறுப்பும் இப்போது இருக்கிறது. இன்னும் இரண்டு பதிப்புகளுக்குப் பிறகு அதுவும் இடம்பிடிக்கும். எந்த நூலையும் திட்டமிட்டு பெரிதாக வடிவமைப்பதில்லை. உள்ளடக்கத்திற்கேற்ப அவை வடிவு பெறுகின்றன.

கிரேக்கம், சீனம், தமிழ், ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளில் வெளியான இலக்கியப் படைப்புகள், சமூக அரசியல் நூல்கள், அறிவியல் தொழில்நுட்பம் கண்டு பிடிப்புகள், கலைகள் என்று விரிந்திடும் பன்முகப் பார்வையைத் தொகுத்து வகுத்து விரித்து எழுதுகின்ற உங்களுடைய எழுத்துத் தொழில்நுட்பம் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

தமிழ் இலக்கியத்தில் சின்ன வயதிலிருந்து ஈடுபாடு அதிகம். தத்துவம், உளவியல் போன்றவற்றை மேலோட்டமாக நான் வாசிப்பதுண்டு. என்னுடைய அலுவலர்தியான நண்பர் திரு. அசோக் வர்தன் ஷெட்டி அடிக்கடி ஷேக்ஸ்பியரைப் பற்றி கூறுவார். எனக்கு அப்போது மேகப்பத்தும் தெரியாது, ஹேம்லட்டும் தெரியாது. எனவே, ஷேக்ஸ்பியரைப் படிக்க வேண்டும் எனத் தோன்றியது. அதற்காகவே, ஆங்கில நிறைகலைப் பட்டத்தில் இணைந்து அம்மொழி இலக்கியங்களில் சிலவற்றைக் கற்றுக் கொண்டேன். அப்போது ஷேக்ஸ்பியருடைய நாடகங்களை முனைவர் பட்டத்திற்கு ஆய்வு செய்தேன். என்னை வசீகரித்த இன்னொரு ஆளுமை கிறிஸ்டோபர் மார்லோ. அவரை ஷேக்ஸ்பியரே 'போட்டிக் கவிஞர்' என்று

சிலாகித்தார். அற்ப ஆயுளில் செல்லாமல் இருந்திருந்தால் நமக்கு இன்னொரு மகத்தான இலக்கியவாதி கிடைத்திருப்பார். இவர்கள் படைப்புகளிலெல்லாம் நிறையக் குறியீடுகள் வரும். புனைவுகள் வரும். அவையெல்லாம் கிரேக்க மூலத்தையும், லத்தீன் மூலத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டவை. டி.எஸ். எலியட்கூட தன்னுடைய 'காக்டெய்ல் பார்ட்டி' என்கிற நாடகத்தில் கிரேக்க நாடகமான அல்சஸ்டிஸ் என்ற யூரிப்பிடசின் படைப்பையே குறியீடாகப் பயன்படுத்தியிருப்பார்.

ஆங்கில இலக்கியத்தில் வரும் குறியீடுகளை நன்றாக அறிந்துகொள்ள கிரேக்கப் புனைவுகளையும், கிரேக்க இலக்கியங்களையும் வாசித்தே தீர வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் அவற்றை நிறையப் படித்தேன்.

சீன இலக்கியத்தில் முதலில் எனக்கு அறிமுகமானது தாவோ ட்ச்சிங். சீனத்திற்குச் சென்றபோது நான் எந்த சீனப் பொருளையும் வாங்கவில்லை. யாங்செளவில் இருக்கும் புத்தகக் கடையில் நுழைந்து ஒரு பக்கம் சீனத்திலும், மறுபக்கம் ஆங்கிலத்திலும் அச்சிடப்பட்ட சீன ஞானம் தொடர்பான நூல்களையே வாங்கி வந்தேன்.

இந்த அனைத்தையும் நான் கூற வருகிற செய்திக்கு வாகாகப் பயன்படுத்தினால் வாசகர்களுக்குப் புது அனுபவமாக இருக்கும் என்று எண்ணினேன். அந்த வகையில் சற்று வழக்கமான பாதையிலிருந்து விலகிச் சென்று சுவைகூட்டும் முயற்சியை மேற்கொண்டேன். வாலாயமான கதைகளை விட்டுவிட்டுச் சற்று மாறுபட்ட கோணத்தில் செய்திகளைச் சேர்த்தால் அலுக்காமல் வாசகர்கள் பக்கங்களைப் புரட்டு வார்கள். இதைத் தவிர வேறு தொழில்நுட்பம் எதுவும் கிடையாது. நான் பேசுகிறபோதும், எழுதுகிறபோதும் சொல்ல வருகிற தகவலுக்கு ஏற்ப அந்த இலக்கியங்களிலிருந்து சம்பவங்கள் என் முன்னால் வந்து நிற்கின்றன. அவற்றை நான் கையாளுகிறேன். மற்றபடி பிரத்தியேகமாகத் தேடி அலைவதில்லை.

நீங்கள் எழுதுவதற்குத் தேர்ந்தெடுத்த நூலுக்கான தகவல்களைத் திரட்டுவதில் நீங்கள் எதிர்கொண்ட சிறப்பான அனுபவங்கள் என்ன?

'போர்த்தொழில் பழகு' என்று நூலை எழுத சன் பின்னுடைய புத்தகத்தையும், 36 போர் உத்திகள் என்ற புத்தகத்தையும் சீனத்தில் நேரடியாக வாங்கினேன். அதற்குப் பிறகு 'இந்திய ராணுவ கலைக் களஞ்சியம்' என்கிற பத்துத் தொகுதிக்கு மேல் உள்ள நூல்களை தலைமைச் செயலக நூலகத்தில் கண்டெடுத்தேன். கிளாஸ்விட்ஸ் எழுதிய புத்தகம் தருவிக்கப்பட்டது. இஸ்லாமியப் போர்கள் குறித்து பலரிடமும் தகவல்களையும் நூல்களையும் சேகரித்தேன். ராஜேந்திர சோழனின் கிழக்காசிய விஜயத்தைக் குறித்து கருத்தரங்கங்களில் வாசிக்கப்பட்ட 'நாகப்பட்டனத்திலிருந்து சொர்ணதீபம் வரை' என்கிற நூலை நான்காயிரம் ரூபாய்க்கு வாங்கினேன். இப்படி நூல்களைத் திரட்டுவது பேரனுபவமாகத் திகழ்ந்தது. ஷேக்ஸ்பியரைப் பற்றி எழுத பேராசிரியர் செல்லப்பன் அவர்களைப் பல முறை நேரில் சந்தித்து நூல்களைப் பெற்று வந்திருக்கிறேன்.

வெளிநாட்டு நூல்கள் பலவற்றை ஆஸ்திரேலிய தேசிய பல்கலைக்கழகத்தின் நூலகம் மூலம் மின் பிரதிகளாக

என் சகோதரர் திருப்புகழ் பெற்றுத் தந்திருக்கிறார். சில நேரங்களில் ஒரே ஒரு பத்திக்காக புத்தகங்களைத் தேடி அலைந்ததுண்டு. நாம் எழுதுகிற தகவல் அபூர்வமானதாக இருந்தால்தான் வாசகர்கள் மகிழ்ச்சி அடைவார்கள் என்பதை நான் அறிவேன். சில நூல்கள் தற்செயலாகக் கண்ணுக்குப் படும். அவற்றைப் பல இடங்களில் தேடியிருப்போம். தேடாதபோது அவை கிடைக்கும். 'தேடுவதை நிறுத்து, தேடியது கிடைக்கும்' என்கிற சூஃபி வாசகம் நினைவுக்கு வரும். அரேபிய நாடுகளுக்குச் சென்றபோதும் புத்தகங்களையே நான் தேடுவேன். குவைத்தில் 'மகிழ்ச்சித் தோட்டம்' என்கிற அற்புதமான நூல் கிடைத்தது. அது குறுங்கதைகளை மேற்கோள் காட்ட மிகவும் பயன்பட்டது. சில நேரங்களில் உங்களிடமே நான் சில விவரங்களையும், சில நூல்களையும் கேட்டுப் பெற்றிருக்கிறேன். யாரெல்லாம் உங்களைப்போல அகண்ட வாசிப்பு உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அவர்களெல்லாம் எனக்கு அறிவின் அமுதசுரபிகளாகவே இருந்து வருகிறார்கள். புத்தகங்களைத் தேடுகிற பயணமே புனித யாத்திரையாகிவிடுவது உண்டு.

போர்த் தொழில் பழகு, வையத் தலைமை கொள், பத்தாயிரம் மைல் பயணம் என்று தமிழ்ச் சமூகத்தில் எப்படியாவது மாற்றத்தை உருவாக்கிட முயலுகின்ற உங்களுடைய எண்ணம் புலனாகிறது. சமூக மாற்றத்திற்காக எழுதுகின்ற அக்கறை உங்களுக்கு உருவானது எப்படி?

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது சமூக அமைப்பு மிகவும் பின்தங்கியதாக இருந்தது. அப்பட்டமாக பல்லைத் துருத்திக்கொண்டிருக்கும் வறுமையை நான் கண்டிருக்கிறேன். அரசின் உதவி பெறும் பள்ளியில் படித்ததால் சாதாரணக் குடும்பங்களிலிருந்து பல மாணவர்கள் உடன் படிப்பார்கள். அவர்கள் உடைகளில்கூட கிழிசல்கள் இருக்கும். அந்தக் காட்சிகள் எல்லாம் என் ஆழ்மனத்தில் அபரிமிதமான தாக்கங்களை ஏற்படுத்தின. பணப் புழக்கம் குறைவாக இருந்த அந்தக் காலத்தில் பெரும்பாலானவர்கள் வீடுகளில் காலை உணவு பழைய சாதம் மட்டுமே.

உங்களுக்கே தெரியும், 1980-களில் படைப்பாக்கத்தில் நிகழ்ந்த மிகப் பெரிய மாற்றம். அப்போது புதுக்கவிதைகள் சமூக மாற்றத்தையும், பொதுவுடைமைக் கருத்துகளையும் முன்வைத்து எழுதப்பட்டன. இளைஞர்கள் அவற்றைப் பெருவாரியாக வாசித்தார்கள். சமூகத்தில் ஒரு புரட்சி நிச்சயம் ஏற்பட்டுவிடும் என்கிற நம்பிக்கை எங்களுக்கு அரும்புவிடத் தொடங்கியது. பொதுவுடைமை நூல்களைக் கல்லூரிக் காலங்களில் விடியவிடிய நான் வாசிப்பேன். அந்த நூல்கள் ஏற்படுத்திய சமூக மாற்றம் எனக்குள் வேர்விட ஆரம்பித்தது. நான் பணிக்குச் சென்றபோது நேரில் கண்ட பல நிகழ்வுகள் செயலிலும் எழுத்திலும் நம்மால் இயன்ற மாற்றங்களைச் செய்ய வேண்டும் எனத் தூண்டின. நான் பள்ளியில் படித்தபோது வறுமை சார்ந்த சூழலுக்கு நடுவே எங்கள் குடும்பம் நடுத்தர வசதி உள்ள ஒன்றாகத் திகழ்ந்தது. நான் ஏற்கெனவே சொல்லியபடி, ஏழ்மையின் காரணமாக மக்கள் படும் இன்னல்களை நான் கண்கூடாகக் கண்டிருக்கிறேன். தமிழ்நாட்டு இளைஞர்கள் போர்க்குணம் உடையவர்களாகவும், தொடர்ந்து முயலும் ஆற்றல் கொண்டவர்களாகவும் திகழ வேண்டும் என்று நான் எப்போதும் கருதி வந்திருக்கிறேன். சமூக மாற்றத்திற்கு எழுத்தில் மட்டும் அல்ல, என் பணியிலும் பல

முன்னெடுப்புகளைச் செய்திருக்கிறேன். ஒரே கடிதத்தில் தண்டோராவைத் தடை செய்தது, தூய்மைப் பணியாளர் களுக்கு அலுவலகங்களில் தனி அறை ஒதுக்கியது போன்றவை அத்தகைய தாக்கங்களால்தான். இடைத் தரர்கள் இல்லாமல் பயனாளிகளே வீடு கட்டும் பல முயற்சிகளை நான் மேற்கொண்டு அவை வெற்றி பெற்றிருக்கின்றன. அந்த முயற்சியை அங்கீகரித்து அதற்கான அரசாணையை அரசே வெளியிட்டது. சேதாரம் இல்லாமல் பயன்கள் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்று களப்பணியாற்றும் காலங்களிலெல்லாம் நான் அதீத அக்கறை செலுத்தினேன். அந்த அக்கறையின் கசிவே என் எழுத்தாக ஓய்வு நேரத்தில் உருமாறியது. எனவே தொடக்கத் திலிருந்தே நான் கண்ட வியக்கத்தக்க சமூக மாற்றங்களை என் நூல்களில் பதிவுசெய்யத் தொடங்கினேன். என்னுடைய பயணங்களும் அதற்கொரு காரணமாக இருந்தன.

நீங்கள் எழுதிய இலக்கியத்தில் விருந்தோம்பல், நட்பெனும் நந்தவனம், தென்கிழக்குத் தென்றல் போன்ற நூல்களிலும் சமூகப் பிரச்சினைகளை முன்வைத்திடும் புத்தகங்களிலும் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு முன்னுரிமை தரப்பட்டுள்ளது. சமூகத்தில் இலக்கியத்தின் இடத்தை எப்படி அவதானிக்கிறீர்கள்?

இலக்கியமே சமூகத்தின் பிரதிபலிப்பாகத்தான் எனக்குத் தோன்றுகிறது. சிறிது மிகைப்படுத்தல் இருக்கலாம். ஆனால், முற்றிலும் புனைவு என்று புறந்தள்ளிவிட முடியாது. விருந்தோம்பல் அண்மைக் காலமாக மறைந்து வருகிறது. திருமணங்கள் மண்டபங்களோடு முடிந்து விடுகின்றன. அவை கடமைகளாகி விட்டன. ஒரு பூங்கொத்தோடும், புன்னகையோடும், புகைப்படத்தோடும் அவை விடைபெற்றுவிடுகின்றன. அதனால் விருந்தோம்பலைத் தொன்மையிலிருந்து தொட்டு அதன் மாண்பை எடுத்துச்சொல்ல வேண்டும் என்று எண்ணினேன். இன்று பல வீடுகளுக்குச் சென்றால் விருந்தோம்பவும் தெரியவில்லை, பரிமாறவும் தெரியவில்லை. தயிர் சாதத்தை முதலில் வைக்கிறார்கள். வாழை இலையை எப்படிப் போடுவது என அவர்களுக்குத் தெரியாது. விருந்தோம்புவது சமுதாயத்தின் சான்றாண்மையைக் குறிப்பதாக நான் நினைக்கிறேன். நம் இலக்கியங்கள் விருந்தோம்பலைப் பண்பாட்டின் பதாகையாக உயர்த்திப் பிடிக்கின்றன. அவற்றையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்வதன் மூலம் மீண்டும் விருந்தோம்பும் பண்பு துளிர்ந்தெழும் என்கிற அவாவில்தான் அவற்றையெல்லாம் பதிவுசெய்ய முனைந்தேன்.

நட்பைப் பொறுத்தவரை, இனி வரும் காலங்களில் அது மிக முக்கியத்துவம் வாய்ந்த ஒரு பரப்பாக நான் கருதுகிறேன். உறவு உதட்டோடு நின்றுவிடுகிறது. ஒப்புக்கு உறவு, உப்புக்கு நட்பு என்பதே உண்மை. அந்த நட்பு எவ்வளவு செறிவடைய வேண்டும் என்பதை உலக இலக்கியங்களிலிருந்து தேடிப்பிடித்து யதார்த்தத்தோடு கலந்து எழுதினேன்.

நல்ல நோக்கத்துடன் எழுதப்படுகிற இலக்கியம் நிச்சயம் சமூகத்தில் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும் என்பதை எனக்கு நேர்ந்த அனுபவங்களின் அடிப்படையிலும், மாற்றங்களின் அடிப்படையிலும் நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். சமூகம் இலக்கியத்தில் பிரதிபலிப்பதைப்

போல இலக்கியமும் சமூகத்தில் பிரதிபலிக்கவே செய்யும். ஆனால், அதற்குச் சற்று நாள் பிடிக்கும்.

கல்லூரியில் வேளாண்மையைப் பாடமாகப் படித்த உங்களுக்கு இலக்கிய ஈடுபாடு எப்படி ஏற்பட்டது? ஆசான்கள் யாராவது இருக்கிறார்களா?

பள்ளிப் பருவத்திலிருந்தே பேச்சுப் போட்டிகளில் நானும், என் உடன்பிறந்தோரும் கலந்துகொள்வோம். பரிசுகள் பெற்று வருவோம். எங்கள் தந்தைதான் எப்படிப் பேச வேண்டும் என்றும், எந்த உடல்மொழியோடு பேச வேண்டும் என்றும் எங்களைப் பயிற்றுவித்தார். போட்டிகளில் பரிசுகளாகப் புத்தகங்களையே அப்போது தருவார்கள். காலாண்டு, அரையாண்டு விடுமுறைகளில் சக மாணவர்கள் சொந்தக்காரர்கள் வீடுகளுக்குச் சென்று விடுவார்கள். வீதிகள் வெறிச்சோடிக் கிடக்கும். பொழுது போக்க பரிசு பெற்ற புத்தகங்களையே வாசிப்போம். இரவு அரிக்கன் விளக்கின் வெளிச்சத்தில் என் மூத்த அக்காள் பைங்கிளி, உரக்க சிவகாமியின் சபதத்தை வாசிக்க, நாங்கள் வட்டமாக அமர்ந்து கேட்போம். கல்லூரிக்குச் சென்றபோது சுயமாக எழுதிப் பேசும் கட்டாயம். எனவே, வாசிப்பு அகலமானது. வேளாண்மைப் பல்கலைக்கழகத்தில் கவிதைப் போட்டிகள், பேச்சுப் போட்டிகள் அடிக்கடி நடக்கும். அதில் கலந்துகொண்டு பரிசுகள் பெறுவோம். எனவே, வாசித்தால்தான் பேச்சுப் போட்டிகளில் நன்றாகப் பேச முடியும் என்பதால் கிடைத்த நூல்களையெல்லாம் வாசிப்பேன். அது எனக்கான இடத்தைப் பெற்றுத்தர பேருதவியாக இருந்தது. கோவை மாநகரம் கல்விக் கூடங்களின் கூடாரமாக இருந்தது. அதனால் அங்கு அடிக்கடி கல்லூரிகளுக்கிடையே இலக்கியம் தொடர்பான போட்டிகள் நடக்கும். சிதம்பரம் பூங்காவில் மாதம் ஒரு முறை எழிலண்ணல் என்பவரால் கவியரங்கம் நடத்தப்படும். மாணவர்களெல்லாம் அதில் கலந்துகொண்டு கவிதை வாசிப்போம். எங்களுக்குள் கவிதைப் புத்தகங்கள் வாசிப்பதற்காகக் கை மாறும். பரிசு வாங்கிய இரவே இயேசு காவியத்தைப் படித்து முடிக்கும் அளவிற்கு கல்லூரியில் இருந்த ஆர்வம் இப்போதும் நெஞ்சில் மிச்சமிருக்கிறது. இலக்கியமே அப்போது எங்களை இணைத்த இழையாக இருந்தது.

என் கல்லூரியைத் தாண்டி எனக்கு இலக்கிய நண்பர்கள் வாய்த்தார்கள். இன்று அவர்கள் பல துறைகளில் மின்னுவதையும் பார்க்க முடிகிறது. இலக்கியத்தை வாழ்வின் அங்கமாகக் கருதியதால்தான் நான் 'இலக்கியத்தில் வேளாண்மையும், விரிவாக்கத்தில் அதன் பங்களிப்பும்' என்கிற தலைப்பில் முனைவர் ஆய்வு மேற்கொண்டேன். படிப்போடு இலக்கியத்தை நேசித்த எங்கள் சமகால நண்பர்கள் யாரும் காணாமல் போகவில்லை.

அவ்வூலகம், சாகாவரம், ஆத்தங்கரை ஓரம் போன்ற நாவல்களையும் சிறுகதைகளையும் கவிதைகளையும் எழுதி, நூல்களாக வெளியிட்டு இருக்கிறீர்கள். அண்மைக் காலமாகக் கட்டுரை நூல்களைத் தொடர்ந்து எழுதுவதுபோல கவிதை, சிறுகதை, நாவல் போன்ற இலக்கியப் படைப்பாக்கத்தில் ஏன் அதிக அக்கறை காட்டவில்லை?

உங்கள் கேள்வி மிகவும் நியாயமானது. சில நேரங்களில் தொடர்ந்து கட்டுரைகளாகவே எழுதுகிறோமே

என்கிற குற்ற உணர்வு எனக்கு ஏற்படுவதுண்டு. ஆழ்ந்தும், பொறுமையாகவும் ஈடுபட்டால்தான் நாவலை எழுத முடியும். அதற்கு நிறைய மனத் தயாரிப்பும் தேவை. இரண்டு, மூன்று வரைவுகள் எழுத வேண்டும். அப்போதுதான் அது முழு வடிவம் பெறும். எனவே, மற்ற எல்லாவற்றையும் ஒதுக்கிவிட்டுதான் நான் அதில் ஈடுபட வேண்டும். என் பணி அனுபவங்களை வைத்து நாவல் ஒன்றுக்கான கதைக் கரு உள்ளது. விரைவில் அதை எழுதி முடிக்க வேண்டும்.

கம்பராமாயணம், திருப்பாவை, திருவெம்பாவை போன்ற சமயம் சார்ந்த நூல்கள் குறித்து, தோம்ஷடன் எழுதியிருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய இறை நம்பிக்கை எந்த வகைப்பட்டது?

என்னுடைய இறை நம்பிக்கை ஆன்மிகம் சார்ந்ததாக உள்ளது. நான் திருக்கோயில்களுக்கும் செல்வதுண்டு, புத்த மடாலயங்களுக்கும் செல்வதுண்டு. மசூரியின் புத்த மடாலயத்தில் அமர்ந்து தியானித்தது உண்டு. வேளாங்கண்ணிக்கும் நாகூருக்கும், துபாயில் உள்ள பெரும் மசூதிக்கும் சென்றதுண்டு. கம்ப ராமாயணத்தை சமூகக் கண்ணோட்டத்தோடும், மேலாண்மை கண்ணோட்டத்தோடும் அணுகியிருக்கிறேன். அதைப்போலவே திருப்பாவையையும், திருவெம்பாவையையும் உச்சபட்ச ஆன்மிகத் தேடலாகவே நான் அவதானிக்கிறேன். ஜென் குறித்தும், சூஃபி குறித்தும் நான் நிறைய எழுதியிருக்கிறேன். இவற்றைத் தவிர, வாழ்வின் ஒவ்வொரு செயலையும் விழிப்புணர்வோடு செய்தால் அது வழிபாட்டுக்கு இணையானது என்பதை உணர்ந்தும் 'வாழ்க்கையே ஒரு வழிபாடு' என்கிற நூலையும் எழுதியிருக்கிறேன். குருவுக்கும் சீடனுக்கும் இடையில் நடக்கும் உரையாடலைப் போல ஆன்மிகத் தேடலைக் குறித்த 'சத்சங்கம்' என்கிற ஒரு புத்தகத்தையும் எழுதியிருக்கிறேன். அதில் ஆத்திகத்திற்கும் நாத்திகத்திற்கும் இடையில் இருக்கும் தொடர்பு குறித்துகூட குறிப்பிட்டிருக்கிறேன். தரிசனம் என்கிற குறிப்பிட்ட நம்பிக்கை சாராத ஆன்மிகத் தீற்றலையும் முன்வைத்திருக்கிறேன். மதம் தாண்டிய மனிதநேயத்தையே என்னுடைய நூல்கள் தூக்கிப்பிடிக்கின்றன. 'தென்கிழக்குத் தென்றல்' என்பது ஜென், சூஃபியிசம், தாவோ ஆகியவற்றைப் பற்றிய விளக்கங்களைக் கொண்ட நூல். எந்தக் கரையிலிருந்து சுவைத்தாலும் நதி இனிக்கவே செய்கிறது.

இறைமையை நம்புவதிலிருந்து உணர்கிற இடத்திற்குச் செல்ல வேண்டும் என்பதே என்னுடைய தேடலாக இருக்கிறது. சுவர்களில்லாத பரப்பு வெளியாகவே என்னுடைய நம்பிக்கை விரிகிறது.

நீங்கள் எழுதியுள்ள நூல்கள் அரபியல், அறிவியல், மேலாண்மை, சமூகவியல், தகவல் தொடர்பு, சமயம், இலக்கியம், கலைகள், மெய்யியல் போன்ற பல்துறை சார்ந்ததாக இருக்கின்றன. இத்தகைய பன்முகப் பார்வை உங்களுக்குள் எப்படி உருவானது?

என் கல்விப் பின்புலம் ஒரு முக்கிய காரணம். அடிப்படையில் நான் அறிவியல் மாணவன். வேளாண்மை இளம் அறிவியல் படிப்பில் உளவியல், தகவல் பரிமாற்றம், தாவரவியல், விலங்கியல், வேதியியல் போன்ற பல பிரிவுகள் கற்றுத்தரப்படுகின்றன. எனவே, எல்லா வற்றையும் புரிந்துகொள்ளும் அடிப்படை ஆற்றலை அது வழங்கி வருகிறது. அந்த ஈடுபாட்டின் தொடர்ச்சியாகவே மேலாண்மை, இலக்கியம், உளவியல் ஆகியவற்றை

முறையாகப் படித்தேன். முறையாகப் படிக்கும்போது சில கூடுதலான தகவல்களை நாம் பெற முடியும். உதாரணமாக, மேகப்பத்தில் வருகிற போர்ட்டர் காட்சி எவ்வளவு முக்கியம் என்பதை முறையாகப் படிக்கும்போது அதிகம் உணர முடியும். சில நுட்பமான தகவல்கள் மேற்கோள் புத்தகங்களின் மூலம் நமக்குக் கிடைக்கின்றன. நான் இலக்கியங்களை வாசிக்கும்போது ஒப்பிட்டு வாசிப்பேன். திருவள்ளுவரையும் ஷேக்ஸ்பியரையும் ஒப்பிடுகிறேன். டார்வினையும் கம்பரையும் ஒப்பிடுகிறேன். சன்குவின் போர்க்கலையையும் ராமாயணத்தின் யுத்த காண்டத்தையும் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்கிறேன். குறுந்தொகையில் சுற்றுச்சூழல் மேலாண்மை குறித்த பார்வையைப் பட்டியலிடுகிறேன். புறநானூற்றில் போர் முறைகள் பற்றி ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதியும் இருக்கிறேன். திருக்குறளில் மனிதவள மேலாண்மை குறித்த கட்டுரையை அமெரிக்காவில் நடந்த கருத்தரங்கத்திற்கு அனுப்பி வைத்திருக்கிறேன். எனவே, இலக்கியத்தை அறிவியல் பார்வையுடன் அணுகும் மனம் எனக்கு உண்டு. அது நான் கற்பதைச் செறிவாக்கியது என்பதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

கலைகளைப் பொறுத்தவரை அவற்றில் எனக்குப் பெரும் நாட்டம் உண்டு. ஆன்மிகத்தை அதிகம் துழாவுவது அக்கறை கிருஷ்ணமூர்த்தி, ஓஷோ, ருமி, இத்ரிஷ் ஷா, திச் நாட் ஹான், லாவோட்சு, சங்கு போன்றவர்களை வாசிக்கும்போது ஏற்பட்டது. கல்லூரிக் காலங்களில் அதிகம் வாசித்தவை சோவியத் ரஷிய அரசு வெளியிட்ட முன்னேற்றப் பதிப்பகத்தின் வெளியீடுகளைத்தான். போட்டித் தேர்வுகளின்போது அரசியலமைப்பு, வரலாறு போன்றவற்றை அறிந்துகொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. ஒரு தலைப்பில் எழுதும்போது அது தொடர்பான ஆதியிலிருந்து தொடங்க வேண்டும் என்கின்ற ஒரு போக்கு எனக்குப் பிடித்திருந்தது. அதனால் பரிணாம வளர்ச்சியிலிருந்து எதையும் அணுகும் பக்குவம் ஏற்பட்டது. இவற்றிலெல்லாம் நிபுணத்துவம் இல்லையென்றாலும் ஆர்வமும் அக்கறையும் இருக்கின்றன என்பது உண்மை.

ஒவ்வொரு முறையும் ஒவ்வொரு பொருண்மையில் எழுதுகிறபோது சுவாரசியம் ஏற்படுகிறது. அது தொடர்பான தகவல்களைத் துழாவுவது பரவசம் நிகழ்கிறது. மறுபடியும் மாணவனான மகிழ்ச்சி கூடுகிறது. அந்த சுகத்திற்காகவே பல வேறுபட்ட முயற்சிகளை மேற்கொள்கிறேன்.

ஏறக்குறைய 165-க்கும் கூடுதலான புத்தகங்களை எழுதியிருக்கிறீர்கள். அவை தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் எந்த அளவுத் தாக்கம் ஏற்படுத்தியிருக்கின்றன?

என்னுடைய அத்தனை நூல்களையுமே ஆதியிலிருந்து அந்தம்வரை ஒன்றுவிடாமல் வாசித்திருக்கின்ற நீங்கள்தான் அந்தத் தாக்கத்தைச் சொல்ல வேண்டும். எழுதுவதோடு என் பணி முடிந்துவிடுகிறது.

நீங்கள் எழுதியுள்ள பெரும்பாலான நூல்கள் இளைஞர்களுக்குத் தன்னம்பிக்கையையும் செல்லவேண்டிய திசைவழியையும் சுட்டுவதாகவும் உள்ளன. இன்று சுயமுன்னேற்ற நூல்கள் என்று எழுதி விற்பனை யாகின்ற நூல்களை எப்படி மதிப்பிடுகிறீர்கள்?

எனக்கு சுய முன்னேற்றத்தில் நம்பிக்கை இல்லை. அடுத்தவர்களை மேற்கோள் காட்டி அவரைப் பார், இவரைப் பார் என்று எழுதுவதில் எந்தப் பயனும் இல்லை. அவற்றிலிருந்து கற்றுக்கொள்ளும் கோட்பாடுகளையும்

தத்துவங்களையும் முன்னிறுத்தி நாம் மேற்கொள்ள வேண்டிய உத்திகளைக் குறிப்பிடுவது மட்டுமே நெடுநாள் எடுபடும். பலர் எந்த சொந்த அனுபவமும் இல்லாமல் கடன் வாங்கிய கருத்துகளையும் சம்பவங்களையும் வைத்து எழுதித் தள்ளுகிறார்கள். அதுபோல ஒரு நூலைக்கூட நான் எழுதியதில்லை. நான் தேர்வை அணுகும் முறையைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறேன். அது நான் வெற்றிபெற்ற அனுபவங்களைச் சலித்துச் சலித்து சாட்சியாக நின்று பார்த்து எழுதியது. 'படிப்பது சுகமே' என்கிற நூலைப் பாராட்டி நீங்களே விமர்சனம் எழுதியிருக்கிறீர்கள். ஏனென்றால், அது அனுபவப் பிழிவு. வெற்றிபெற்ற அனைவரும் அதோடு தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க முடியும்.

அனுபவமில்லாத வழிகாட்டி நூல்கள் சலிப்பையே அளிப்பவை.

நான் எழுதுபவையெல்லாம் என்னுடைய அனுபவங்களையும், நான் நேரில் கண்டு அதிசயித்த சம்பவங்களைப் பற்றியும் தாம். அறிவுரைகளை நான் அடுக்குவது இல்லை. நாம் அடையாத ஒன்றைப் பற்றி எழுதினால் அது தக்கையாகத்தான் இருக்கும். நான் சில வழிகாட்டி நூல்களை எழுதியிருக்கிறேன். உதாரணமாக, குடிமைப் பணித் தேர்வுகளைப் பற்றி நான் எழுதிய நூல்கள் அந்தத் தேர்வுகளை எழுதி நான் வெற்றி பெற்றதால்தான். எழுதாமலேயே அப்படியொரு நூலை என்னால் கற்பனை செய்துகூட பார்க்க முடியாது. என்னை யாராவது கோடல்வரராவது எப்படி என்று எழுதச் சொன்னால் தொலைதூரம் ஓடி விடுவேன். தெரியாததைப் பற்றி எழுத என் மனம் ஒருபோதும் சம்மதியாது. ஜெயகாந்தன் கூறியதைப்போல கண்டதைச் சொல்கிறேன். ஆனால், கண்டதையெல்லாம் சொல்லவில்லை. நான் எழுதுவதோடு நின்றுவிடாமல் இளைஞர்களிடம் பேசியும், பயிற்சி அளித்தும் வருகிறேன். அது மகிழ்ச்சிக்குரிய அனுபவமாகவே இருக்கிறது.

எல்லாவற்றுக்கும் ஆசைப்படு, கனவு காணுங்கள் போன்ற முழுக்கங்களை முன்வைத்திடும் கார்ப்பேர்ட் சாமியார்களின் போதனைகள், ஒருவருக்கு வழிகாட்டுமா?

வெற்றுக் கனவுகளை விற்றுக்கொண்டிருப்பதால் பலனில்லை. ஒருவருடைய சாத்தியக்கூறுகள் என்ன, ஆற்றல் என்ன, தகுதி என்ன என்பவற்றை அறிந்து அதற்கேற்றவாறு வழிகாட்டுவதே பொருத்தமாக இருக்கும். வண்ண வண்ணக் கனவுகளைக் காண்பதால் மட்டும் பயனிருக்காது. கடின உழைப்புக்கு நம்மைத் தயாரிப்பதும், வெற்றி அடைவதற்கான படிகளைக் கற்றுத்தருவதும் முக்கியம். அத்துல் கலாம் அறிவுறுத்தினால் அது அனுபவத்தின் அடிப்படை. ஆனால், எல்லோரும் அதையே திருப்பிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்க முடியாது. ஏனென்றால் கனவுக்காகவே சிலர் தூங்க ஆரம்பித்துவிடுவார்கள்.

உங்களுடைய எழுத்துகளை வாசிக்கும்போது இடைவிடாமல் எழுதுவதற்கான மனநிலையை எப்படித் தக்க வைத்துக் கொள்கிறீர்கள் என்று கேள்வி தோன்றுகின்றது. அது எப்படி சாத்தியம்?

எழுதுவது எனக்கு மிகவும் பிடித்திருக்கிறது. நான் தொடக்கப் பள்ளியில் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது என் ஆசிரியர்கள் வீட்டுப் பாடம் இரண்டு முறை எழுதச்

சொன்னால், நான் நான்கு முறை எழுதிக்கொண்டுபோய்க் காட்டுவேன். எழுதுவது எனக்கு சலிப்பாக இருந்ததில்லை. எழுதுவதன் மூலம் படிப்பது ஆழப்படும் என்பதை அனுபவத்தின் மூலம் நான் அறிந்திருக்கிறேன்.

தினமும் ஏதேனும் ஒன்றை எழுதவோ, பேசவோ செய்யாவிட்டால் திருப்தி அடைவதில்லை. ஒருவகையில் அது உண்பதைப்போல ஓர் அங்கமாக ஆகிவிட்டது என்றே தோன்றுகிறது. அதேநேரத்தில், என் ஓட்டுமொத்த நேரத்தையும் உறிஞ்சிக்கொள்கிற பணிகளில் நான் இருக்கும்போது எதையும் எழுதுவதில்லை. சாராட்சியராக இருந்தபோதோ, கூடுதல் ஆட்சியராக இருந்தபோதோ, மாவட்ட ஆட்சியராக இருந்தபோதோ தலைமைச் செயலாளராகவோ ஒரு துணுக்கைக்கூட நான் எழுதவில்லை. ஓய்வு நேரமே இல்லாத அளவிற்கு களப்பணிகளிலேயே காலம் செல்லும். நம் கண்முன்னே தரமான சாலை அமைக்கப்படும்போதும், அழகாக பூங்கா உருவாகும் போதும், வெகு நாட்கள் மனை இல்லாமல் இருந்தவர்களுக்குப் பட்டா வழங்கும்போதும் அழகான கவிதையை எழுதி முடித்த திருப்தி தென்படும். தலைமைச் செயலாளராக இருக்கும்போது மாவட்ட ஆட்சியர்களுக்கு ஞாயிற்றுக் கிழமை மாலையில் கைப்பட கடிதம் எழுதினேன். சில நேரங்களில் செய்கிற பணி நமக்கு மிகப் பெரிய மகிழ்ச்சியைத் தந்துவிடுகிறது. நல்ல விளைவுகளையே நோக்கமாகக் கொண்டு செயல்படுவதற்குப் பல வழிகள் இருக்கின்றன என்றே தோன்றுகிறது. அவற்றில் எழுத்தும் ஒன்று. நேரடியாகக் களத்தில் பணியாற்றுவது இயலாதபோதெல்லாம் எழுத்தின் மடியிலேயே இளைப்பாற வேண்டியிருக்கிறது.

எழுத்தின் வழியாக நீங்கள் தனிமனிதர்களிடம் ஏற்படுத்தியுள்ள பாதிப்புகளை நேரடியாகக் கேட்டிருப்பீர்கள். அந்த அனுபவங்கள் பற்றி...

நான் ஏற்கெனவே உங்களிடம் கூறியதைப்போல எண்ணற்றோர் பயன் பெற்றதாகப் பின்னூட்டம் அளித்திருக்கிறார்கள். தனலட்சுமி என்கிற ஒரு வாசகி. அவர் பத்தாம் வகுப்பு மட்டுமே படித்திருந்தார். 'ஐ.ஏ.எஸ். தேர்வும் அணுகுமுறையும்' நூலைப் படித்த பிறகு ஏற்பட்ட உந்துதலால் பல பட்டங்கள் பெற்றதோடு சட்டமும் படித்து இப்போது வழக்கறிஞராகத் தன்னைப் பதிவுசெய்து கொண்டிருக்கிறார். இன்னொரு வாசகர், 'சாகாவரம்' படித்து மரண பயம் போனதாகத் தெரி வித்தபோது மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இன்னும் சிலர் பல்வேறு தலைப்புகளைக் கொடுத்து எழுதச் சொல்வதும் உண்டு. எழுத்தின் மூலமாக மட்டும் அல்லாமல் கல்லூரிக் காலங்கள் என்று தொலைக் காட்சியில் நான் பேசிய உரைகள் பல இளைஞர்களிடம் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியதாக அவர்கள் நேரடியாகச் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அந்தப் பின்னூட்டங்களின்போது என் எழுத்துகள் வியர்த்தமாகி விடவில்லை என்கின்ற பெருமிதம் ஏற்படுவதுண்டு.

சிறந்த படைப்பு என்று ஒரு நூலை நீங்கள் எந்தக் கோணத்தில் மதிப்பிடுகிறீர்கள்?

சிறந்த படைப்பை எழுத்தாளர் தீர்மானிக்க முடியாது. வாசகர்கள்தாம் தீர்மானிக்கிறார்கள். நாம் வெகுவாக எதிர்பார்த்த நூல் அதிகம் படிக்கப்படாமலும் போவது உண்டு. என்னைப் பொறுத்தவரை எழுதி முடித்த பத்து

ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வாசித்தால் நமக்கு அலுப்புத் தட்டாத வகையில் நாம் எழுதியிருந்தால் அதை நல்ல படைப்பு என்று கூறலாம். ஆகச்சிறந்த படைப்பை எப்போதாவது எழுதிவிட மாட்டோமா என்கிற எதிர்பார்ப்பில்தான் நான் தொடர்ந்து எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

சமூகத்தைத் தனது எழுத்தின்மூலம் விமர்சித்து, நெறிப்படுத்தி முயலுகின்ற எழுத்தாளர், சராசரி மனிதனைவிட உன்னதமானவரா?

சராசரி என்கிற ஒன்று யதார்த்தத்தில் இல்லை என்பதே உண்மை. யாருமே சராசரி அல்ல. ஏதேனும் ஒருவிதத்தில் அவர்கள் மேன்மையானவர்களாகவே இருக்கிறார்கள். நெறிப்படுத்துவது இலக்கியத்தின் நோக்கமல்ல என்று கூறுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். இலக்கை நோக்கித்தான் இலக்கியம் இயங்க வேண்டும் என்பவர்களும் உண்டு. கலை வடிவம் சிதையாமல் எழுதப்படுகிற படைப்புகளே என்றும் கொண்டாடப்படுகின்றன. 'படைப்பாளி படைப்பைவிட மேன்மையானவராக இருக்க வேண்டும்' என்று மார்க்ஸ் குறிப்பிட்டார். கார்க்கி 'என் படைப்புகளை விட நான் மேன்மையானவனாகக் கருதப்பட்டால் மகிழ்ச்சி அடைவேன்' என்று சொன்னார். மேன்மையான மனிதர்களிடமிருந்தே மேன்மையான படைப்புகள் தோன்றும். நேரடியாக அறிவுறுத்தாமல் இழையோடிய உன்னதங்களுடன் எழுதப்படுகிற நூல்கள் இதயத்தில் சவ்வூடு பரவுவதைப் போலவும், காற்றில் சாம்பிராணிப் புகை தவழ்வதைப் போலவும் மௌனமாக ரசவாதத்தை ஏற்படுத்திவிடுகின்றன. எழுதுபவனும் எழுத்தோடு மேன்மையடைகிறான்.

கடந்த முப்பது ஆண்டுகளாகப் பல்வேறு இலக்கிய ஆளுமை களுடன் பழகி, நெருக்கமான தொடர்புடன் செயல்பட்டிருக்கிறீர்கள். அவர்களுடன் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட முக்கியமான அனுபவங்களைச் சொல்லலாமா?

அரசுத் துறையில் பணியாற்றியதால் பெருமளவில் இலக்கிய ஆளுமைகளை சந்தித்துப் பழகும் வாய்ப்புகள் எனக்கு ஏற்படவில்லை. அவ்வப்போது நிகழ்ந்த அகஸ்தமான சந்திப்புகள்தாம் அவை. ஜெயகாந்தனுடன் மடத்தில் சந்தித்து பல முறை பேசியிருக்கிறேன். நான் வினவியதும் இலக்கிய மலருக்கும், கோட்டம் முதல் குமரி வரை மலருக்கும் கட்டுரைகள் தந்தார். காஞ்சியில் அவரை அழைத்து சுதந்தரப் பொன் விழாவிற்கு பேசச் செய்தேன். பெரும் கூட்டம் கூடியது. என் இல்லத்திற்கு வந்திருக்கிறார். அவர் மூலம் சிவகாசியின் ராஜசபை, மோத்தி ராஜகோபால் போன்றவர்கள் நெருக்கமானார்கள். அப்துல் ரகுமான் நல்ல பழக்கம். பல நிகழ்ச்சிகளில் ஒன்றாகப் பேசியிருக்கிறோம். கி.ரா. தொலைபேசியில் பல முறை தொடர்புகொண்டு உரையாற்றியிருக்கிறார். சுந்தர ராமசாமியை நாகர்கோயிலில் அவர் இல்லத்தில் சந்தித்துப் பேசியிருக்கிறேன். ஒரு முறை அவரும் கோயம்பேடில் நான் குடியிருந்தபோது வீட்டிற்கு வந்திருக்கிறார். கவிஞர் சிற்பியோடு பல முறை நெருங்கி உரையாடியிருக்கிறேன். அவருடைய விழாவிற்கும் சென்றிருக்கிறேன். 'மூளைக்குள் சுற்றுலா' நூல் வெளியீட்டின் போது அவர்தான் திறனாய்வு மேற்கொண்டார். ஜே.கே.வின் நூல்களை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த கே.எஸ்.சுப்பிரமணியன் உன்னதமான மனிதர். சிறுமை அவருடைய நிழலைக்கூட அண்ட அவர் அனுமதித்ததில்லை. பல மாலைப்பொழுதுகளில் அவருடன் அமர்ந்து அவருடைய நினைவுகளைத் தேநீரோடு பகிர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

சா.கந்தசாமி நன்கு பரிச்சயமானவர். இலக்கியம் குறித்த அவருடைய கருத்துகளை அவர் என்னோடு பகிர்ந்ததுண்டு. அவரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் கணையாழியின் ஆசிரியர்

ம.ராசேந்திரன். மிகப் பெரிய தமிழறிஞர். எதையும் நுட்பமாகப் பார்க்கக்கூடியவர். கவிஞர் ஞானக்கூத்தன் அதிகப் பழக்கம் இல்லாவிட்டாலும் இனிய சந்திப்புகளைத் தந்தவர். இந்திரா பார்த்தசாரதியும் அப்படித்தான். திலகவதியும், சிவகாமியும் பணி நிமித்தமாக மட்டும் இல்லாமல் இலக்கியரீதியாகவும் நான் அடிக்கடி சந்தித்த ஆளுமைகள். அவர்களோடு அமர்ந்து பல சமூக நிகழ்வுகளைப் பற்றிய கருத்துகளைப் பரிமாறியிருக்கிறேன். கலாப்ரியா சென்னை வரும்போதெல்லாம் என்னை மறக்காமல் சந்திப்பார். எழுத்தாளர் செயப்பிரகாசம் மூலம் எனக்கு அறிமுகம். மாலன், மேத்தா, வைரமுத்து, இந்துமதி, சிவசங்கரி, தமிழ்ச்சி தங்கபாண்டியன், பழனி பாரதி, விவேகா போன்றவர்கள் அடிக்கடி தொடர்பில் இருப்பவர்கள். கவிஞர் அறிவுமதி நல்ல நண்பர். நிறைய சந்தித்திருக்கிறோம். நிறையப் பேசியுமிருக்கிறோம். எஸ். ராமகிருஷ்ணன் என்னுடைய நூல் வெளியீட்டு விழாக்களுக்குத் தவறாமல் வருபவர். அவருடைய உரைகளை நான் பணியாற்றிய நிறுவனங்களில் பயன்படுத்தி யிருக்கிறேன். மனுஷ்யபுத்திரன் என்னுடைய அவ்வுலகம், நின்னினும் நல்லன் நூல்களைப் பதிப்பித்தவர். ஆத்மார்த்தி அண்மையில் பழக்கமானவராக இருந்தாலும் என் நூல்களை ஆழமாக வாசித்து விமர்சனங்களை முன்வைப்பவர். சாரு நிவேதிதா எப்போதும் தொடர்பில் இருக்கும் நல்ல நண்பர். அ. மார்க்ஸ் நன்றாகப் பழக்கமான நான் மதிக்கும் இன்னோர் இலக்கிய ஆளுமை. எஸ்.வி. ராஜதுரையின் படைப்புகளைப் பற்றி நான் அவருக்கு விருது வழங்கப்பட்ட விழாவில் பேசியதால் அவரும் நெருக்கமாக இருக்கிறார். உங்களோடு என்னுடைய தொடர்பு இருபது ஆண்டுகளாக இருக்கிறது. இப்போது நினைத்தாலும் நாம் நெல்லைக்கு ஒன்றாகப் பயணம் செய்தது, நிகழ்ச்சிகளில் கலந்துகொண்டு பேசியது போன்றவை நினைவில் தித்திக்கின்றன.

இன்று தனிமனிதரீதியில் சமூக, குடும்ப மதிப்பீடுகளின் வீழ்ச்சி ஒருபுறமும் ஊழலில் தோய்ந்த அரசியல் மேலாதிக்கம் இன்னொரு புறமும் நிலவுகின்ற சூழலில் அறம் இருக்கின்றதா?

அடுத்தவர்களிடம் அறம் இருக்க வேண்டும் என்று அனைவரும் எதிர்பார்க்கிறார்கள். வெற்றிகள் மட்டுமே சிலாகிக்கப்படுகிற உலகில் அற உணர்வோடு திகழ்வதை விட குறுக்கு வழிகளில் சாதிப்பதே புத்திக்கூர்மை என்கிற நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது. தனிப்பட்ட முறையில் அறத்தை அனைவரும் நேசிக்கிறார்கள். அறம் வெற்றிபெற வேண்டும் என்றுகூட விரும்புகிறார்கள். ஆனால், அதை அவர்கள் தங்கள் பாதையாகத் தேர்ந்தெடுக்க அதிகம் விரும்புவதில்லை. அற உணர்வோடு இருப்பவர்கள் அரிதாக இருந்தாலும் அவர்களைச் சமூகம் காலம் தாழ்த்தியாவது நேசிக்கிறது. வாழும் காலத்தில் நிராகரிக்கப்பட்ட சிலர் தற்சமயம் கொண்டாடப்படுவதை நாம் கண்கூடாகப் பார்க்கிறோம். அனைவரும் என்றேனும் ஒரு நாள் அறம் வெல்லும் என்கிற அடிப்படையிலேயே வாழ்க்கையைத் தள்ளிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்.

உங்களுடைய எழுத்துகளின் பின்புலத்தில் பொதிந்திருக்கிற அறம் உங்களுக்குள் விளைவிக்கின்ற மாற்றங்கள் என்ன?

என் அரசுப் பணியில் தொடக்கத்திலிருந்தே அறத்தின் வழி ஒழுக அனைத்து வகைகளிலும் முயன்றிருக்கிறேன். அது நலிந்தோர் பக்கமே சாயும் துலாக்கோலாக இருந்திருக்கிறது. தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் அதன் தாக்கம் அதிகம். ஓய்வுக்குப் பிறகும் என் சமூகப் பணிகளில் அறம் சார்ந்த செயல்களே தூக்கலாக இருக்கின்றன.

நீங்கள் இதுவரை எழுதிய நூல்களில் முக்கியமான மாஸ்டர் பீஸ் என்று எவற்றைக் கருதுகிறீர்கள்?

அப்படிப்பட்ட ஒன்றை எழுதிவிட மாட்டோமா என்கிற அவாவில்தான் தொடர்ந்து இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

அண்மையில் நீங்கள் எழுதிய 'என்ன பேசுவது எப்படிப் பேசுவது' நூல் விரிவான தளத்தில் முன்வைத்துள்ள பல்வேறு விஷயங்கள் காத்திரமான பேச்சுகளை உருவாக்கும் வல்லமையுடையன. அந்த நூல் எழுதுவதற்கான திட்டமிடல் பற்றிய எண்ணங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளுங்கள்.

மேடைப் பேச்சுகள் பொழுதுபோக்காக இருந்த காலம் ஒன்று இருந்தது. விழா என்றால் பேச்சரங்கங்களே அவற்றில் முக்கிய இடம் பிடிக்கும். அவற்றைக் கேட்டு நீங்கள், நான் போன்றோர் வளர்ந்தோம். பள்ளிகளில் மாதந்தோறும் ஏதேனும் மாவட்ட அளவில் பேச்சுப் போட்டி நடக்கும், கல்லூரிகளில் கவியரங்கங்களும், கட்டுரைப் போட்டிகளும், பேச்சுப் போட்டிகளும் அடிக்கடி நடக்கும் நிகழ்வுகள். அண்மைக் காலமாக படிப்பு மட்டுமே பிரதானம் என்கிற எண்ணம் பெற்றோருக்கு வந்துவிட்டது. அவர்களின் வேட்கையை நிறைவேற்றுவது மட்டுமே முக்கியம் என்று கல்விக்கூடங்கள் செயல்படத் தொடங்கிவிட்டன. சில நிகழ்வுகளில் மாணவர்கள் பேசுவதைக் கேட்க முடிகிறது. ஆனால் அவை தரமாக இல்லை. பெரும்பாலும் பேச்சுத் தமிழே மேடைத் தமிழாகிவிட்டது. தூய தமிழில் உரையாற்றவே முடியாதோ என்று தோன்றுகிறது. தனிப்பட்ட முறையிலும் உரையாடல் சுருங்கிவிட்டது. இளைஞர்கள் குறுஞ்செய்தியை அனுப்புவதில் காட்டுகிற ஆர்வத்தை விவாதிப்பதிலும், கலந்துரையாடுவதிலும் செலுத்துவதில்லை. மாணவர்களின் உடல்மொழியும் ஏற்றதாக இல்லை. கைப்பேசியில் பேசும்போதுகூட குறைந்தபட்ச நெறிகளோடு பேசத் தெரியவில்லை. நம்மிடம் வழிகாட்டுதல் தேடி வருகிறவர்களின் அணுகுமுறையும் சரியாக இல்லை. எனவே, உரையாடல் கலையைப் பற்றி விரிவான நூல் எழுத வேண்டும் என்று தோன்றியது.

மனிதன் மட்டும்தான் உணவையும், இனவிருத்தியையும் தாண்டி தகவல் பரிமாறுகிறவன். பூச்சிகளிலிருந்து யானைகள் வரை எப்படித் தகவல் பரிமாறுகின்றன என்பது சுவையான செய்தி. சிம்பன்சிகளிடமிருந்து மனிதன் 1.4 சதவிகிதம் மரபுக்கூறுகளோடு வேறுபட்டாலும் அவன் அடைந்திருக்கும் மாற்றம் வியக்கத்தக்கது. பேசுவது மானுடத்திற்குக் கிடைத்த மகத்தான வரம். அதை உணர்த்துவதற்குத் தகவல் பரிமாற்ற வரலாற்றை எழுதுவது கட்டாயம் என்று நினைத்தேன். இன்று தனிமனித உறவுகள் சுருங்கி வருகின்றன. இளைஞர்கள் மிடுக்குப்பேசிகளை அதிகம் பயன்படுத்துவதால் உள்முகம் திரும்பிய தன்னோக்கிகளாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலருக்கு

சுய விவரக் குறிப்பைக்கூட சரியாக எழுதத் தெரியவில்லை. இவற்றையெல்லாம் மனத்தில் கொண்டு அண்மைக்கால வளர்ச்சிகளைக் கருத்தில் இருத்தி நூலை வடிவமைக்க நினைத்தேன். மேடைப் பேச்சும் இன்று மலிந்து விட்டது. நாகரிகம் இன்றி பேசுகிறார்கள். ஒருமையில் அழைக்கிறார்கள். சவால் விடுகிறார்கள். பட்டி மண்டபம் என்கிற அழகிய வடிவம் நகைச்சுவை அரங்கமாகிவிட்டது. இவையெல்லாம் நெடிய பாரம்பரியம் கொண்டவை. அனைத்தையும் உள்ளடக்கி எழுத எண்ணினேன். அதற்காகப் பல தமிழ்ப் புத்தகங்களையும், ஆங்கில நூல்களையும் திரட்டினேன். இலக்கியங்கள் எவ்வாறு தகவல் பரிமாற்றத்தை அணுகுகின்றன என்பதையும் குறிப்பிட விரும்பினேன். அவற்றிற்கான தரவுகளையும் சேகரித்தேன். மூன்று மாத அவகாசத்தில் இதை எழுதினேன். நிறைவாக வந்திருக்கிறதா என்று உங்களிடம் அனுப்பி யிருந்தேன். இதற்காகத் தகவல் பரிமாற்றம் தொடர்பாக வெளிவந்த அனைத்து நூல்களையும் வாசிக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. அதைத்தான் பெரும் பேறாகக் கருதுகிறேன்.

அரசுப் பணியில் இருந்தபோது தமிழரசு பத்திரிகை இலக்கிய மலரைச் சிறப்பாக வெளியிட்ட பெருமை உங்களுக்கு உண்டு. கலைஞர் முதலமைச்சராக இருந்தபோது அவருடைய செயலாளராகச் செயல்பட்டிருக்கிறீர்கள். கலைஞரின் கலை இலக்கியம் பற்றிய அனுபவங்களைப் பற்றி...

அரசுக்கு நல்ல இலக்கியங்களை அறிமுகப்படுத்தும் பணியும் இருக்கிறது என்று நான் நினைத்திருந்த காலம் அது. கலைஞர் இதுபோன்ற முயற்சிகளுக்கு எப்போதுமே ஊக்கம் அளிப்பவர். தமிழரசு இலக்கிய மலர் கொண்டு வருவது பலருக்கும் வியப்பாக இருந்தது. எல்லா இலக்கிய ஆளுமைகளிடமும் நானே தொலைபேசியில் தொடர்புகொண்டு படைப்புகளைக் கேட்டேன். சுந்தர ராமசாமி மறுத்துவிட்டார். ஜெயமோகன், கி.ரா. போன்றவர்கள் எழுதினார்கள். அதில் ஓவியங்களை வெளியிட்டு விளம்பரதாரர்கள் பெயர்களை அவற்றின் கீழ் போட்டு மற்ற மலர்கள்போல இல்லாமல் பார்த்துக் கொண்டோம். அந்த மலர் நல்ல வரவேற்பைப் பெற்றது.

திருவள்ளூர் சிற்பத்தைக் கன்னியாகுமரியில் திறக்கும்போது 'கோட்டம் முதல் குமரி வரை' என்கிற பெயரில் திருக்குறள் தொடர்பான மலர் ஒன்றை கொண்டு வந்தோம். அந்தப் பொறுப்பும் என்னிடமே ஒப்படைக்கப்பட்டது. அதிலும் பல இலக்கிய ஆளுமைகளிடம் கவிதைகளும் கட்டுரைகளும் வாங்கி வெளியிட்டோம். அதற்கும் நல்ல வரவேற்பு கிடைத்தது.

கன்னியாகுமரி விழாவிிற்காகத் திருக்குறள் குறித்த ஓவியக் கண்காட்சி நடத்த முடிவுசெய்தோம். கலை விமர்சகர் இந்திரன்தான் அதை ஒருங்கிணைத்தார். அந்தக் கண்காட்சியில் இடம்பெற்ற ஒவ்வொரு ஓவியத்தையும் கலைஞர் பார்வையிட்டு ஒப்புதல் கொடுத்ததோடு சில திருத்தங்களையும் சொன்னார்.

சென்னை சங்கமம் நடந்தபோது மிகவும் மகிழ்ந்து நாட்டுப்புறக் கலைஞர்களுக்கு நல வாரியம் அமைக்க அவர் உடனடியாக ஒப்புதல் தந்தார்.

பெரிய கோயில் ஆயிரமாவது ஆண்டு விழாவில் அவர் காட்டிய அக்கறை அலாதியானது. ஆயிரம் பேர் ஆடுகிற

சாதனை ஆட்டத்திற்குத் தேவையான அத்துனை வசதிகளையும் செய்து தரும்படி ஆணை பிறப்பித்தார். கலை நிகழ்ச்சிகளை இறுதி வரை அமர்ந்து பார்த்தார். அப்போது நடந்த கலை-பண்பாட்டுக் கண்காட்சியை மூன்று மணி நேரத்திற்கு மேல் பார்த்து ரசித்தார்.

கலைஞரைப் பொறுத்தவரை, எதுவும் கலை நயத்துடன் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவவர். ஓர் அழைப்பிதழைக்கூட வித்தியாசமாக அமைத்தால் வியந்து பாராட்டுவார். வாழைத் திருவிழாவின் அழைப்பிதழை வாழை இலைபோல வடிவமைத்திருந்தோம். அதைப் புரட்டிப்புரட்டிப் பார்த்தார். அவரை விழாக்கள் தொடர்பாகச் சந்திப்பது மிகவும் எளிது. அவரோடு விவாதிக்க முடியும். நாம் சொல்வது சரியாக இருந்தால் ஏற்றுக்கொள்வார்.

மாமல்லபுரத்தில் செம்மொழி சிற்பப் பூங்காவை நிறுவினோம். அதைப் பற்றிய மடிப்பேட்டை அவரிடம் கொடுத்தபோது ஒவ்வொரு சிற்பத்தையும் உன்னிப்பாகப் பார்த்தார்.

திரைப்பட விருதுகளுக்கு நினைவுப் பரிசுகளைக்கூட 1996ஆம் ஆண்டு மாற்றியமைத்து அவரிடம் ஒப்புதல் வாங்கினோம். அப்போது நான் செய்தி-மக்கள் தொடர்புத் துறை இயக்குநர். எந்த மாற்றத்தையும் அவர் விரும்புவார். ஏற்கெனவே இருந்ததே நீடிக்கட்டும் என நினைத்ததில்லை. அவருடைய சமூகக் கனவுதான் சமத்துவபுரம், உழவர் சந்தை போன்றவை. அவையும் கலை உணர்வை அடிப்படையாகக் கொண்டவையே.

மின்னணு ஊடகம் இல்லாத காலத்தில் 'அரசுச் செய்தி' என்கிற சுவராட்டியை நாங்கள் அவரிடம் காட்டியபோது உடனடியாக ஒப்புதல் தந்தார். அதே நேரத்தில் எவ்வளவு செலவாகும் என்பதை எப்போதும் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்வார். விளம்பரங்களைக்கூட ஏனோதானோவென்று வெளியிடாமல் நேர்த்தியாக வெளியிட வேண்டும் என்று விரும்புவார். கவிதை நயத்தோடு விளம்பரம் இருந்தால் பொது மக்களுக்குப் புரிகிற வாசகமாக இருந்தால் மட்டுமே ஒத்துக்கொள்வார். மே தின விளம்பரம் ஒன்றுக்கு 'வியர்வைத் துளிகளுக்கு விழா எடுப்போம்' என்கிற வாசகத்துடன் நாங்கள் கொண்டு சென்றபோது 'உழைப்பாளிகளுக்கு இது புரியுமா?' என்று நிராகரித்து விட்டார். எத்தனை நெருக்கடியிலும் கலை-பண்பாட்டுத் துறையை அவர் வசமே வைத்திருந்தார். சில கோப்புகளில் அவர் கைப்பட எழுதிய கலை நயத்தோடு கூடிய குறிப்புகளைக் காணலாம்.

அரசுப் பணியிலிருந்தபோது நீங்கள் செய்த முக்கியமான கலை, இலக்கியப் பணிகளைப் பற்றிச் சொல்லுங்கள்.

1997ஆம் ஆண்டு தமிழரசு சார்பில் இலக்கிய மலர் ஒன்று கொண்டு வந்தோம். திருக்குறள் பற்றிய அரிய பெட்டகமாகத் தமிழகத்தின் முன்னோடி எழுத்தாளர்கள் எழுதிய படைப்புகளைக் கொண்டு 2000ஆம் ஆண்டு 'கோட்டம் முதல் குமரி வரை' என்கிற மலரைக் கொண்டு வந்தேன்.

குமரி முனையில் திருவள்ளூரின் சிற்பம் நிறுவுவது இழுவையில் இருந்தது. உண்மை நிலவரத்தைக் கோப்பில்

எழுதி, முதலமைச்சரிடம் தேதி கேட்டு, நிதித் துறை செயலரையும் அழைத்துக் கூட்டம் நடத்தி, பெருந்தொகையை அவ்வப்போது விடுவிப்பதை உறுதி செய்து, கூட்ட நடவடிக்கைகளைக் கோப்பில் என் கைப்பட எழுதி ஆணை பெற்றோம். அதுவே குமரி முனையில் வள்ளுவர் சிற்பம் விரைவில் வடிவமைக்கப் பெற வழிவகுத்தது.

தமிழ்நாட்டின் தலை சிறந்த ஓவியர்களைக் கொண்டு 'வண்ணங்களில் தமிழ்நாடு' என்கிற காப்பி மேசை புத்தகத்தைக் கொண்டு வந்தோம். அதில் தமிழ்நாட்டின் முக்கிய சுற்றுலாத் தலங்கள், பண்பாட்டு நிகழ்வுகள் போன்றவை மருது, மாருதி, வீரசந்தானம், மணியம் செல்வன், மனோகர் போன்றவர்களால் தீட்டப்பட்டன. ராஜாஜி மண்டபத்தில் ஒரு நாள் நடந்த ஓவியர்கள் பட்டறையில் அவை உருவாக்கம் பெற்றன.

சுற்றுலாத் துறையில் நான் பணியாற்றும்போது அத்துறைக்காக ஒரு கருத்துப் பாடல் எழுதி இசை அமைக்கப்பட்டது. இன்றும் அழைப்பு ஓலியாகச் சுற்றுலாத் துறை அலுவலர்கள் கைப்பேசியில் அது ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

மாமல்லபுரத்தில் நடக்கின்ற நாட்டிய விழாவை இந்திய நாட்டிய விழாவாக உயர்த்தினோம். அதில் பல்வேறு மாநிலங்களைச் சார்ந்த நாட்டியக் கலைஞர்கள் பரிமாற்ற முறையில் வந்து பங்குபெற்றார்கள். ஒரு மாதம் தொடர்ந்து நடக்கும் வகையில் அந்த நாட்டிய விழாவை வடிவமைத்தோம். அதில் தமிழ்நாட்டு நாட்டுப்புறக் கலைஞர்களுக்கும் சம வாய்ப்புகள் கொடுத்தோம். செவ்வியல் கலைஞர்களுக்குக் கொடுக்கும் அதே ஊதியம் அவர்களுக்கும் அளிக்கப்பட்டது.

முதல் நாள் நிகழ்ச்சியாகக் கலை-பண்பாட்டுப் பயணம் என்னும் பெயரில் திருக்குறளில் தொடங்கி பாரதிதாசன்வரை தமிழ் இலக்கியத்தில் இருக்கிற பாடல்களையும், நாட்டுப்புற நடனங்களையும் உள்ளடக்கிய கதம்ப நாட்டியத்தை உருவாக்கினோம். அது இசையமைப்பாளர் பரத்வாஜ் அவர்களால் இசையமைக்கப்பட்டது. அதன் வடிவாக்கமும் பாடல்களும் என்னால் எழுதப்பட்டன. 'வசையால் நிரம்பும் உலகத்தை இசையால் நிரம்பச் செய்திடுவோம்' என்ற பாடலோடு அந்த நிகழ்ச்சி முடியும்.

நான் செயலாளராக இருந்தபோதுதான் சித்திரச் சந்தையை நடத்தினேன். ஜீவுத்திடலில் நடந்த பொருட் காட்சியில் கவின் கலைக் கல்லூரி மாணவர்கள் விரும்பியவர்களுக்கு அவர்கள் ஓவியத்தை வரைந்து தந்தார்கள். அத்துறையில் இருக்கும்போது, கலை வடிவங்களைச் சுற்றுலாப் பயணிகள் சிதைக்காமல் இருக்க 'சிற்பங்களைச் சிதைக்கலாமா' என்கிற விழிப்புணர்வு முகாம் நடத்தினேன். சுற்றுலாப் பயணிகளைக் கண்ணியமாக நடத்த 'விருந்தினர் போற்றுதும் விருந்தினர் போற்றுதும்' என்கிற தொடர் நிகழ்ச்சியை நடத்தினேன்.

அப்போதுதான் நாட்டுப்புறக் கலைஞர்கள் நல வாரியம் தொடங்கப்பட்டது. சென்னை சங்கமம்

நடத்தப்பட்டது. நாட்டுப்புறக் கலைகள் புத்துயிர் பெற்றன. மாவட்டந்தோறும் சென்று நாட்டுப்புறக் கலைஞர்களை நல வாரியத்தில் இணைத்தேன். மதுரையில் தெருவோரத் திருவிழா நடத்தினோம். சென்னையில் இருக்கும் பூங்காக்களில் சுழற்சி முறையில் இசை-நாட்டுப்புற நிகழ்ச்சிகளைப் 'பூங்காவில் பூங்காற்று' என்கிற பெயரில் நடத்தினோம்.

தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் நடந்த ஆயிரமாவது ஆண்டு விழாவிலும் பல கலை நிகழ்ச்சிகளை ஒருங்கிணைத்து நடத்தினோம். கங்கைகொண்ட சோழபுரத்தில் ஒரு மாதம் நாட்டுப்புறக் கலை விழா நடத்தப்பட்டது.

அண்ணா நிர்வாகப் பணியாளர் கல்லூரியின் கருத்துப் பாடலை எழுதினேன். அதற்கு மதன்பாப் இசையமைத்தார். தலைமைச் செயலாளராக இருக்கும் போது அயலகத் தமிழர் நாளுக்காகக் கருத்துப் பாடல் எழுதினேன். அதைப்போலவே அன்பான அணுகுமுறை என்கிற காவலர் பயிற்சிக்கும் கருத்துப் பாடல் எழுதினேன்.

செல் ஒலிம்பியாட்டின்போது தொடக்க நாள் நிகழ்ச்சியிலும், நிறைவு நாள் நிகழ்ச்சியிலும் விக்னேஷ் சிவன் இயக்கத்தில் கலை நிகழ்ச்சிகள் நடந்தன. அதில் இடம்பெற்ற தமிழ் மண் நிகழ்வுக்குக் கருத்துரு வழங்கியதும் நிறைவைத் தந்தது.

இவையெல்லாம் நினைவில் இருக்கிற சில நிகழ்வுகள்.

நீங்கள் இதுவரை கடந்துவந்த எழுத்தும் பேச்சும் சேர்ந்த பாதையும் செயல்பாடுகளும் திருப்தி அளிக்கின்றனவா?

இதுவரை என் செயல்பாடுகள் ஒரு வரையறையில் தான் இருந்தன. அரசு அலுவலர் என்பதால் நடத்தை விதிகளுக்கும், கட்டுப்பாடுகளுக்கும் உட்பட்டே எழுத்தும் பேச்சும் இருந்தன. தன்னம்பிக்கைப் பேச்சாளர் என்றும், சுய முன்னேற்ற எழுத்தாளர் என்றும் குத்தப்பட்ட முத்திரைகளிலிருந்து நான் வெளியே வர வேண்டும். அரசுப் பணியில் இருந்தபோது கல்லூரிகளிலும், பள்ளிகளிலும் மட்டுமே பேசி வந்தேன். அதனால் பெருமளவில் இலக்கியம், சமூகம் குறித்துப் பேச முடியவில்லை. இதழ்களைத் தாண்டி எழுதவும், பேசவும் நான் முற்பட வேண்டியதாக இருக்கிறது. குறிப்பிட்ட சமூகப் பணியைச் செய்வதற்காக இயங்கவேண்டியதாகவும் இருக்கிறது. எனவே, நான் இதுவரை ஒற்றையடிப் பாதையிலேயே பயணம் செய்திருக்கிறேன்.

உங்களுடைய எழுத்துப் பணி, மேடைப் பேச்சு குறித்து உங்களுடைய குடும்பத்தினரின் அபிப்பிராயம் என்னவாக இருக்கிறது?

நான் அதிக நேரம் அவர்களோடு இருக்க முடியவில்லையே என்ற சூழல் இருந்தாலும், அதைத் தாண்டி என் பணிகளின் முக்கியத்துவம் கருதி அதில் குறுக்கீடு செய்யாமல் சுதந்தரமாக இயங்குவதற்கு அவர்கள் தரும் ஒத்துழைப்பே மெளனமான அபிப்பிராயமும் அங்கீகாரமும் ஆகும்.

47^{வது} சென்னை புத்தகக் காட்சி - கடை எண்: F49

நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050

தொலைபேசி எண்: 044-26251968, 26258410, 48601884

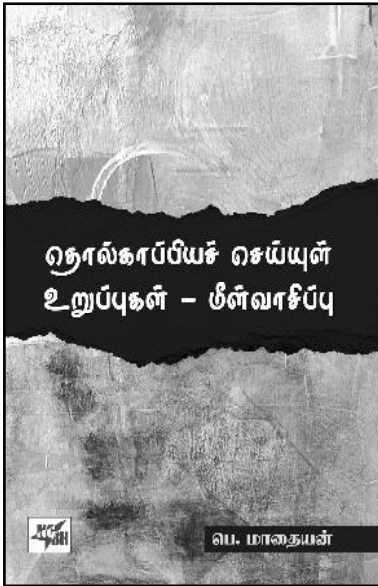
email : info@ncbh.in, website: www.ncbhpublisher.in

₹ 130/-

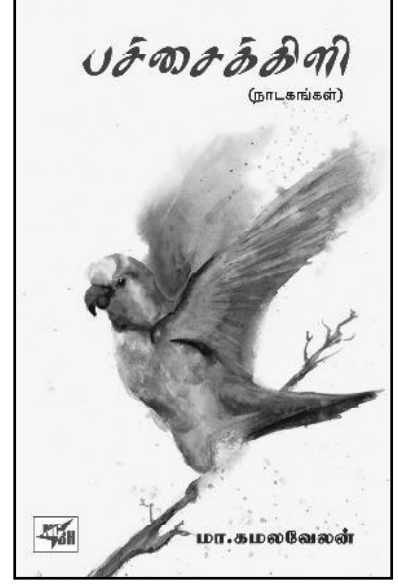
₹ 690/-

₹ 460/-

₹ 420/-

₹ 120/-

பொங்கல் படி சுமந்தலைந்த மாட்டுவண்டிகள்

த.ஜான்சிபால்ராஜ்

தமிழர்த் திருநாளாம் பொங்கல் பண்டிகை ஆண்டுதோறும் தை மாதம் முதல் மூன்று நாட்கள் உலகமெங்குமுள்ள தமிழர்களால் மிக விமர்சையாகக் கொண்டாடப்பட்டு வருகிறது.

மொழி, சாதி, சமயப் பாகுபாடின்றி கொண்டாடப்படும் விழாக்களுள் இச்சமத்துவ விழாவும் ஒன்று.

எந்தவொரு விழாவும் அது கொண்டாடப்படும் நாட்களுக்கு முந்தைய ஆயத்த நாட்களில் அதிக

எதிர்பார்ப்பையும் மகிழ்ச்சியையும் ஏற்படுத்தும். பொதுவாக முக்கிய விழாநாட்கள் அவ்விழா ஏற்பாட்டின் இறுதி நாட்களாகத் தான் இருக்கும். அந்தவகையில் இப்பொங்கல் விழாவிற்கு முன்னேற் பாடாக, கிட்டத்தட்ட பத்துநாட்களுக்கு முன்பிருந்தே வீட்டை சுத்திகரிப்பது, வெள்ளையடிப்பது, பழையன கழிவது என தடபுடலாகப் அப்பொங்கலை வரவேற்கும் நிகழ்வுகள் நடைபெறும்.

பெரும்பாலான பள்ளி, கல்லூரி மற்றும் பொது நிறுவனங்களிலும் சமத்துவத்தை நிலைநாட்டும்

நோக்கில் இப்பொங்கல் முன்விழா புதுப்பாணைகளில் புத்தரிசியால் இனிப்புப் பொங்கலிடப்பட்டு அனைவரும் சமத்துவப் பொங்கலாகக் கொண்டாடுவது அதிகரித்து வருகிறது; சிறுவர்கள் முதல் முதியவர்கள் வரை அனைவரையும் இத்தித்திக்கும் பொங்கல் குதூகலத்தால் நிறைத்துவிடுகிறது.

அதிலும் சிறப்பாகப் புதிதாகத் திருமணமான சோடிகளின் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இருக்காது. அதற்கு முக்கிய காரணம், திருமண வாழ்க்கையின் முதல் பொங்கலை சந்திக்கும் மணமக்களுக்காக அப்பெண் வீட்டிலிருந்து கொடுக்கப்படும் பொங்கல் சீதனம்தான். இதை “பொங்கல் படி” என்பர். தங்களது இல்லத்தில் பொங்கல் விடப்படுகிறதோ இல்லையோ புகுந்த வீட்டில் தனது மகள் சிறப்பாக பொங்கலிட்டு மகிழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்ற அத்த அன்பே இதற்கான அடிப்படைக் காரணம். ஆம் விருந்தோம்பல், உபசரித்தல், பிறர்நலம் பேணல் போன்ற மானுடத்தின் அறப்பண்புகளைத் தலைமுறைத் தலைமுறையாகக் கடத்திவரும் ஓர் உயர்ந்த பண்பாட்டின் சுருக்கக் குறியீட்டு வடிவமாகவே இப்பொங்கல் பண்டிகை கொண்டாடப்படுகிறது.

மக்களின் போக்குவரத்திற்கு மாட்டுவண்டிகள் அதிகளவில் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்த 1980கள் வரை தமிழகத்தின் தென்மாவட்ட கிராமங்களில் பொங்கலுக்கு முந்தைய வாரங்களில் சந்தைகளின் வெளிப்புறங்களிலும், தெருக்களிலும் வில்வண்டிகள் மற்றும் சக்கடாவண்டிகளின் நடமாட்டமாகத்தான் இருக்கும்.

அதில் நீண்டு நிற்கும் செங்கரும்புக் கட்டுகள், மண் மணம் வீசும் பனங்கிழங்குகள், பச்சை இலைகளோடு பிடுங்கப்பட்ட மஞ்சள் செடிகள் போன்றவற்றோடு பொங்கல் சீர்வரிசையைச் சூழ்ந்தபடி ஜல்ஜல் என்ற ஜதியோடு வாலை முறுக்கிக் கொண்டு தலையை ஆட்டியபடி நுழையும் மாட்டு வண்டிகளின் ஆரவாரம் கிராமங்களை நிறைத்திருக்கும்.

அம்மாட்டு வண்டிகளைப் பின் தொடர்ந்து உற்சாக ஒலியெழுப்பியபடி அதனைத் துரத்தியோடி மகிழும் சிறுவர் பட்டாளம் ஒருபக்கம். தனது தாய் வீட்டு மாட்டுவண்டியின் ஓசைக்காகவே கனவு களோடு காத்திருக்கும் புதுப்பெண்களின் புன்னகைப் பார்வை... என அன்றைய நாட்களின் சீர் கொண்டு வரும் நிகழ்வே தனி அழகுதான்.

பொங்கல் சீர்வரிசை என்பது நமது முன்னோர்களால் உறவுமுறையைத் தொடர்ந்து வலுவூட்டும் வைத்துக் கொள்ள ஏற்படுத்தப்பட்ட ஓர் உன்னதமான நடைமுறை. தங்கள் வீட்டுப் பெண் புகுந்த

வீட்டினரால் பிறந்தவீட்டின் பெருமையறிந்து மதிப்புடனும், அன்பு பாராட்டியும் வாழவைக்கப்பட வேண்டும் என்ற அன்பின் மிகுதியால் பெண்ணின் தாய்வீட்டிலிருந்து அளிக்கப்படுவது.

அச்சீர்வரிசையில் பொங்கலிடத் தேவையான பித்தளை, வெண்கலம், மண்பாணை இவற்றுள் ஏதாவது ஒருவகைப் பாணையும், அச்ச வெல்லம், கருப்பட்டி, 11 படி பச்சரிசி, 9 படி புழுங்கரிசி, கரும்பு, மஞ்சள் கொத்து, தேங்காய், பழம், வெற்றிலை பாக்கு, கைமுறுக்கு, வாழை இலை, காய்கறிகள், ஏலக்காய், முந்திரி, குத்து விளக்கு, சந்தனம், குங்குமம், விளக்கு திரி, பணம் போன்ற அனைத்தும் மாட்டு வண்டியில் ஏற்றிப் பிறந்த வீட்டு சீராக உடன் பிறந்த சகோதரர்கள் தங்களது சகோதரியின் வீட்டில் கொண்டு சென்று இறக்குவர். இதில் இடம்பெறும் பொருட்களில் அவரவர்குடும்ப பொருளாதார வசதிக்கேற்ப மாற்றமிருக்கும். ஆனால் அச்சீர்வரிசை தாங்கி நிற்கும் அன்பின் அளவில் மட்டும் மாற்றமேயிராது!

சீர்வரிசையோடு பெண் வீட்டின் சகோதரர்கள் மற்றும் அவர்களுடன் செல்லும் தனது உறவினர்களை உபசரிக்கும் முகமாக, ஆட்டுக் கிடா அல்லது கோழி வெட்டி அன்பு மணம் கமழ “சம்பந்தி விருந்து” வைத்து அவர்களை வழி அனுப்புவர். அதை ஆங்காங்கே நின்று வேடிக்கை பார்த்தபடி பொங்கல் படி கொண்டு வரும் குடும்பத்தின் அருமை பெருமைகளை அக்கிராமத்தினர் கூடிப் பேசும் அழகு நமது தமிழ்ச் சமூகத்தின் கலாச்சாரத்தை உயிர்ப்பித்துக் கொண்டிருந்தன.

மாட்டு வண்டிகள் வழக்கொழிய தொடங்கிய தொண்ணூறுகளில் தொடங்கி இன்றுவரை மூன்று சக்கர ஆட்டோக்கள் மாட்டுவண்டிகளின் இடத்தைப் பிடித்தன.

கிராமங்களுக்குள் ஊர்ந்துவரும் அந்த மஞ்சள் வாகனம் சீர்களின் அளவிற்கு ஏற்ப அசைந்தும், ஆடியும் நகர்ந்து கொண்டு தெருக்களின் முக்கு முடுக்குகளுக்குள் எல்லாம் சென்று வருவதும் போவதுமாக உள்ளது.

பொங்கல் சீர்வரிசையால் குடும்ப உறவில் ஏற்படும் மகிழ்ச்சியைத் தக்கவைத்துக் கொள்ளும் முயற்சியாக, தலைப் பொங்கலோடு நின்று விடாமல் வாழ்க்கை முழுவதும் தங்களது சகோதரிக்கு பொங்கல் படி வழங்கும் சகோதரர்களும் பெற்றோர்களும் இன்றும் தமிழகத்தில் இருக்கின்றனர் என்பது நமது தமிழ்ப்பண்பாட்டின் பெரும் சிறப்புகளுள் ஒன்று. ●

கட்டுரையாளர், எழுத்தாளர், பண்பாட்டு ஆய்வாளர்

மலையடிப்பட்டி கல்வெட்டில் மனப்பிதற்றல்

கி.இரா.சங்கரன்

நவீன காலத்திற்கு முன்பாக தமிழக வரலாற்றின் போக்குகளை அறிவதற்கு கோயில்களின் சுவர்களில் பொறிக்கப்பட்டுள்ள கல்வெட்டுகள் முதன்மைச் சான்றுகளாக அமைகின்றன. 1948க்கு முன்புவரை புதுக்கோட்டை சமஸ்தானமாயிருந்த புதுக்கோட்டை வட்டாரத்தில் சுமார் 1200 கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. இவற்றின் காலம் கிறிஸ்து சகாப்தம் தொடங்கி 1800 வரைக்கும் ஆகும். சில கல்வெட்டுகளின் காலத்தினைத் துல்லியமாக கணிக்க இயலவில்லை. பல கல்வெட்டுகள் 1600-1800 காலகட்டத்தினைச் சார்ந்தவை.¹ அவற்றுள் ஒன்று இன்றைய புதுக்கோட்டை மாவட்டத்தின் குளத்தூர் வட்டத்தில் மலையடிப்பட்டி என்ற ஊரிலுள்ள ஒரு குகைக்கோயிலில் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வூரின் பாறைக்குன்றுகளில் அரசு கடவுளர்களான சிவனிற்கும் விஷ்ணுவிற்கும் தனித் தனியே தலா ஓரொரு குகைக்கோயில் உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இங்கு பேசப்படும் கல்வெட்டு சிவனிற்காக உருவாக்கப்பட்ட **வாகீஸ்வரர்** கோயிலில் அமைந்துள்ளது.²

இகல்வெட்டில் மலையடிப்பட்டி, பூச்சகுடி, திருநெடுங்குளம், ஆவுடையான்குடிக்காடு என்று நான்கு இடப்பெயர்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. **வாகீஸ்வரஸ்வாமி**, **வடிவுள்ளமங்கை** என்ற இருகடவுளர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். இவையன்றி ஒருபெண் (இவர் திருநெடுங்குளம் தேவடியாள்³

என்று குறிக்கப்படுகிறார்) ஓர் ஆண் (இவர் **பிராமணன்** என்று குறிக்கப்படுகிறார்) என இருவர் குறிக்கப்படுகின்றனர். மூன்றாவதாக, பூச்சகுடி எனுமிடத்திலிருந்த **ஆவுடையா தேவர்** என்றொருவர் குறிக்கப்பட்டுள்ளார்; இவர் **ஆவுடையான்** என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளார்.

கல்வெட்டு செய்திகளின் அடிப்படையில் இம்மூவரும் மலையடிப்பட்டியில் அமைந்துள்ள வாகீஸ்வரஸ்வாமி கோயிலோடு தொடர்புடையவர்கள் போல அறியமுடிகிறது. இக்கல்வெட்டுச்செய்திகள் ஆவுடையான் வாய்மொழியால் அமைகிறது.

அதாவது **காணியுரிமை** உடைய பூச்சகுடி எனுமிடத்தில் வசித்துவந்த ஆவுடையான், திருநெடுங்குளம் எனுமிடத்திலிருந்தத் தேவடியாள் வீட்டிற்குப் போயிருந்தபோது (**போயிருக்கச்ச** என்பது கல்வெட்டுப்பாடம்) அப்பெண் ஏற்கனவே ஒரு பிராமணனை தம் வீட்டிற்குள் அழைத்து வந்திருந்தார் என்பதனை ஆவுடையான் அறிந்து கொண்டார். உடனே அவ்விருவரையும் வெட்டிப் போட்டுள்ளார் (**ரெண்டுபேரையும் வெட்டிப் போட்டு** என்பது கல்வெட்டுப்பாடம்). திருநெடுங்குளத்தில் அவ்விருவரையும் வெட்டிப்போட்ட ஆவுடையான் நேரே மலையடிப்பட்டிக்கு வந்துள்ளார். அப்போது, அங்கு அவருக்கு இரண்டுகண்களும்

தெரியாமல் போனதாகவும் கூறுகிறார். அவ்விருவரையும் வெட்டிப்போட்டதால் கண்கள் தெரியாமல் போயின என்று குறிப்பிடுகிறார். (புரிதலுக்காக, அவர்களை வெட்டிக் கொலை செய்தார் என்று பொருள்கொள்ளவும் வாய்ப்பிருக்கிறது). இச்செயலைப் பாவமாக உணர்ந்த ஆவுடையான் இத்தோஷத்திலிருந்து விடுபட அல்லது இதனை நிவர்த்திசெய்வதற்கு அல்லது அப்பாவத்திலிருந்து மீள்வதற்கு முடிவெடுக்கிறார். எனவே, தன்னுடைய காணிநிலமான ஆவுடையான் குடிக்காடு என்ற நிலப்பகுதியினை **வாகீஸ்வரஸ்வாமி, வடிவுடைமங்கை** என்ற கடவுளர்களுக்கு கொடுப்பேன் என்று வேண்டிக் கொண்டவுடன் கண்பார்வை தெரிஞ்சது என்கிறார். கண் தெரிஞ்சபடியினாலே நான்கு எல்லைகளுக்கு உட்பட்ட ஆவுடையான் குடிக்காடு என்ற காணிநிலத்தினை கடவுளர்களுக்கு கொடையளித்து கல்வெட்டிக் கொடுத்துள்ளார்.

இக்கல்வெட்டுச் செய்திகளை அறியும்போது சில கேள்விகள் எழுவது இயல்பு. பூச்சுடியில் இருந்த ஆவுடையான் திருநெடுங்குளத்தின் தேவடியாளையும் அவருடன் இருந்த பிராமணனையும் ஏன்? வெட்டிப் போடவேண்டும். ஆவுடையான் ஏன்? தேவடியாள் வீட்டிற்குச் செல்லவேண்டும். அங்கு அப்பெண் ஏன்? ஒரு பிராமணனை தம் வீட்டில் அழைத்து வைத்திருக்க வேண்டும். ஆவுடையான், அவர்கள் இருவரையும் வெட்டிபோட்டு திருநெடுங்குளத்திலிருந்து மலையடிப்பட்டிக்கு வரும்வரை இரு கண்களிலும் எப்படி பார்வை இழந்தார்? கடவுளர்களுக்கு **என்னுடைய வயல் கல்போட்டுக் குடுக்குறோம்** என்று அவர் வேண்டியவுடனேயே ஆவுடையானுக்கு இரண்டு கண்களுக்கும் பார்வை தெரிஞ்சது எப்படி? காணியுடைமையாளரான ஆவுடையான் மனிதர்களை வெட்டிப்போடும் உரிமையினை பெற்றது எப்படி? ஒரு தேவடியாளையும் ஒரு பிராமணனையும் வெட்டிப்போட்டால் கண்களின் பார்வை போகுமா? இக்கேள்விகளுக்கான விடைகளை எண்ணுவது இக்கட்டுரையினை வாசிக்கும் நபர்களின் மனத்திற்கே விடப்படுகின்றன.

இங்கு ஆவுடையானின் செயல்கள் பின்வருமாறு வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

1. திருநெடுங்குளத்தில் இருந்த தேவடியாளின் வீட்டிற்குப் போகுதல்.
2. அங்கு தேவடியாளும் பிராமணனும் இருப்பதனை அறிதல்.
3. அவ்விருவரையும் வெட்டிப்போடுதல் (கொலை செய்தார் என்று கருதலாம்).
4. ஆவுடையான் திருநெடுங்குளத்திலிருந்து மலையடிப்பட்டிக்கு வருதல்.

5. மலையடிப்பட்டியில் தம் இரண்டு கண்களுக்கும் பார்வை இல்லாமல் போனதாக உணர்தல்.

6. வெட்டிப் போட்டதனை தோஷமாக / பாவமாகக் கருதி கடவுளர்களுக்கு நிலம் கொடுப்பதாக வேண்டிக்கொள்ளுதல்.

7. வேண்டிக்கொண்டவுடனேயே இரண்டு கண்களுக்கும் பார்வை வந்ததாக உணர்தல்.

8. தோஷம்நீங்கி கண்பார்வை பெற்றதனை உணர்ந்தவுடன் காணிநிலத்தினை கடவுளர்களுக்கு கல்வெட்டிக்கொடுத்தல்.

ஆவுடையானின் இச்செயல்களை உளவியல் ரீதியாக அணுகவேண்டியுள்ளது. உளவியலின் தந்தை எனப்படும் Sigmund Freud மனித மனத்தினை மூன்று அடுக்குகளாகப் பிரிக்கிறார். id என்ற இச்சைமனம். இது மனத்தின் முதல் அடுக்கு. இவ்விச்சை மனத்தின் விருப்பத்தினை நிறைவேற்றத் துடிக்கும் ego வான தன்முனைப்பு உணர்ச்சி இரண்டாம் அடுக்கு. மனத்தின் முதல்அடுக்கின் (id) விருப்பத்தினை நிறைவேற்றத்துடிக்கும் (ego என்ற) தன்முனைப்பு மனத்தின் செயற்பாட்டினை super-ego என்ற மூன்றாம் அடுக்கு தடுக்கும். மனிதமனத்தின் இந்த மூன்றாம் அடுக்கு சமூகத்தில் தேங்கியிருக்கும் பண்பாட்டின் அடிப்படையில் egoவின் செயற்பாட்டினை தடுத்துக் கொண்டேயிருக்கும். இந்த ego, super-ego அடுக்குகளுக்கு இடையே நிகழும் போராட்டத்தில் ego அடுத்து இரண்டாக உடையும். அவற்றுள் உடைந்த ஒருபகுதி இங்கு குற்ற உணர்ச்சிக்கு (guilt conscious) ஆளாகிறது. ஆனால், அது சமூகத்தில் கட்டமைக்கப்பட்டு படிமமாகிப் போன பண்பாட்டுச்சூழலிற்கு அஞ்சி மனிதனை தன்னையே துன்புறுத்திக்கொள்ள வைக்கிறது. எனவே, இம்மனச்சிக்கலில் இருந்து மனிதன் தப்பிக்க முயல்கிறான். பண்பாட்டிற்கு அடிபணிந்து அதிலிருந்து விலகவும் முடியாமல் எதிர்க்கவும் முடியாமல் தடுமாற்றத்திற்கு உட்பட்டு தப்பிக்கும் முயற்சியில் தோற்கும்போது படிந்துபோன பண்பாடு தான் கழிவிரக்கமாகி துன்புறுத்தலில் இருந்து மனிதனைக் காக்கின்றது.

மேற்சொல்லப்பட்ட கருத்துருவின் பின்னணியில் பூச்சுடியின் காணி நிலவுடைமையாளரான ஆவுடையானின் செயல்களை விளங்கிக் கொள்ளலாம்.

இந்தியப் பண்பாட்டில், குறிப்பாகத் தமிழ்ப் பண்பாட்டில் அண்மைக்காலம்வரை பிராமணச் சமூகத்தின் ஆண் நபர்களை **ஸ்வாமி** என்று அழைக்கும் வழக்கம் உண்டு. இன்றும் கோயில் குருக்களை/ பூசாரிகளை **ஸ்வாமி** என்று அழைக்கும் வழக்கம்

பக்தர்களிடையே உண்டு. தமிழ்ச்சூழலில் ஆண் கடவுளர்கள் தந்தை என்றும் அழைக்கப்படுகின்றனர். தமிழ் பக்தி இலக்கியங்களில் ஆண் கடவுளர்கள் தந்தை என்று போற்றப்படுவதனை பரக்கக்காணலாம்.⁴ கடவுளிடம் வேண்டி வேண்டப்படுவது கிட்டாதபோது கடவுளைத் தூற்றும் மனப்பாங்கும் மனிதரிடம் உண்டு. தமிழக வரலாற்றில் கடவுளர்கள் பெருநிலக்கிழார்களாக இருந்தமையை கல்வெட்டுகள் விளக்கும். சில சந்தர்ப்பங்களில் கடவுளர்களுக்கு அடியார்களாக விளங்கிய சில கோயில்பெண்டிரும் பெருஞ்செல்வராயிருந்தனர்.⁵ இங்கு கல்வெட்டில் பேசப்பட்ட மூவரும் கோயிலோடு நேரடியாக தொடர்புபடுத்தப்பட்டுப் பேசப்படவில்லையெனினும் வெட்டப்பட்ட இருவருக்காக ஆவுடையான் கோயிலுக்கு காணிநிலத்தினைக் கொடையளித்தது கோயிலுக்கும் அவர்களுக்குமான தொடர்பினை உறுதிப்படுத்தும். எனவே, கல்வெட்டில் சுட்டப்பட்ட பெண் கோயில் பெண்டிர் என்று சொல்லத் துணியலாம். வெட்டப்பட்ட பிராமணனும் கோயிலில் பணியாற்றி வந்திருப்பார் என்று நம்பலாம். எனவே, அவர்களிடையேயான அலுவல்நிலை உறவினை கல்வெட்டு மறைமுகமாக வெளிப்படுத்துகிறது எனலாம்.

தமிழகத்தின் இடைக்காலத்திய வரலாற்றில் ஆண்கடவுளர்கள் தந்தையாக அணுகப்பட்டனர் என்று முன்பு குறிக்கப்பட்டது. கோயில் பெண்டிர்கள் கடவுளர்களுக்கு மனைவியாக கருதப்பட்டதால் பொதுப்புத்தியில் பக்தர்களுக்குத் தாயாகவும் அமைகின்றனர். பெண்கடவுளர்கள் தாயார் என்று வணங்கப்படுகின்றனர். பத்மாவதி தாயார் இங்கு மனங்கொள்ளத்தக்கவர். வழக்கில், கடவுளும் பிராமணனும் ஸ்வாமி என்று அழைக்கப்படுவதால் பிராமணன் கடவுளுக்குப் பதிலியாக அதாவது தந்தைக்குப் பதிலியாக கருதப்படுகிறார். கோயில் பெண்டிர், அதாவது கல்வெட்டில் குறிக்கப்பட்ட தேவடியான் தாய்க்குப் பதிலியாக அமைகிறார்.

எனவே, Sigmund Freud வகுத்த Oedipus complex கோட்பாட்டின் நனவிலிப்படி மகன் தாயீர்ப்பு காரணமாகத் தன் தாயினை அடைவதற்குத் திருநெடுங்குளம் செல்கிறார். ஆனால், தந்தை தடையாக இருக்கிறார். எனவே, அவர் வெட்டப்படுகிறார். தன் உடைமையான தாய், மகனின் விருப்பமின்றி தந்தையின் உடைமையானதால் அவரும் வெட்டப்படுகிறார். தாயும் வெட்டப்பட்டதால் மகன்நிலையில் இருந்த ஆவுடையானின் மனம், குற்றணர்ச்சிக்கு ஆளாகிறது. அதனால், ego மனத்திற்கும் super-ego மனத்திற்கும் இடையிலான போராட்டத்தில் ஆவுடையானின் மனம் துன்புறுகிறது.

தமிழ்ச்சமூகத்தில் தாயினைக் கொல்வது மரபன்று. ஆனால், இங்கு தாய் கொல்லப்படுவதன் மூலம் தாயின் உடல்மீதான தந்தையின் உரிமை ஒழிகிறது. இங்கு ego மனம் வெல்கிறது. என்றாலும், பண்பாட்டில் படிந்த super-egoவிடம் தோற்று ego மனம் guilt conscious (குற்றவுணர்ச்சி) அடைகிறது. தாய் சொல்லைத் தட்டாதே, தாயிற் சிறந்த கோயில் இல்லை போன்ற படிந்திருக்கும் பண்பாட்டு உணர்ச்சி இந்த கொலைப்பாதகத்தில் இருந்து மீள்வதற்கு முயல்கிறது. எனவே, ஆவுடையான் வெட்டுப்பட்ட கோயில்சார்ந்த இருவருக்கு ஈடாக தம் காணிநிலமான ஆவுடையான்குடிக்காடு⁶ என்ற நிலத்தினையும் அதில் உழைக்கும் மக்களையும் கோயிலுக்குத் தானமாக்கினார். அதனால் ஓர்ஊரே (an agricultural unit) கோயிலுக்கு உடைமையானது. இதனால் egoமனமும் super-egoமனமும் சமனடைகிறது. ஆவுடையானின் மனப்போராட்டம் அமைதியடைகிறது. இரண்டு கண்களுக்கும் பார்வை தெரிஞ்சுபோகிறது.⁷

குறிப்புகள்

1. புதுக்கோட்டை வட்டாரக்கல் வெட்டுகள் புதுக்கோட்டை சமஸ்தானம் வெளியிட்ட Inscriptions of Pudukottai எனும் கல்வெட்டுத்தொகுப்பில் கிடைக்கும். பாறைகளிலும், கோயில் சுவர்களிலும் பொறிக்கப்பட்ட இக்கல்வெட்டுகளைப் படியெடுத்து வெளியிடுதலில் பலரும் இயங்கியுள்ளனர். T.A. கோபிநாதராவ், V. வெங்கையா போன்றோர் கல்வெட்டுகளைப் படியெடுத்தல், படித்தல், பதிப்பித்தல் போன்ற நிலைகளில் சமஸ்தானத்து அரசுக்கு வழிகாட்டியுள்ளனர். பதிப்பிக்கும்முன்பு S. கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் கல்வெட்டுப் பாடங்களை சரிபார்த்துள்ளார். கல்வெட்டுகளின் காலத்தினை கணிப்பதில் L.D. சாமிக்கண்ணு பிள்ளை உதவியுள்ளார். அண்மையில் கரு. இராஜேந்திரன் புதுக்கோட்டை வட்டாரத்தின் சில கல்வெட்டுகளைப் பதிப்பித்துள்ளார். கரு. இராஜேந்திரன், புதுக்கோட்டை வட்டாரக் கல்வெட்டுகள் (புதிய கண்டுபிடிப்பு), பாண்டிய நாட்டு வரலாற்று ஆய்வுமையம், மதுரை, 2017. இந்நூலில் 232 கல்வெட்டுகள் பதிப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் பெரும்பாலானவை குமிழி, மடைகள் பற்றியவை.
2. IPS.No.904. வாசீசர் என்பது தேவார மூவர்களில் ஒருவரான திருநாவுக்கரசரின் பெயர்களில் ஒன்று. ஆனால், அப்பெயர் அவர் சமணராயிருந்தபோது வழக்கில் இருந்த ஒன்று.
3. தமிழகத்தின் இடைக்காலத்திய தமிழ்க் கல்வெட்டுகள் கோயில் பெண்டிரை தேவரடியார் என்று சுட்டும். இச்சொல், காலனியகாலத்தில் கொச்சையாக தேவடியான் என்று மருவியது. சோழர் வீழ்ச்சிக்குப்பின், 1300-1700 காலகட்டத்தில் கோயில்பெண்டிரின்நிலை மாறியது பற்றி ஆராயப்பட்டுள்ளது. பார்க்க: Leslie C. Orr, Donors, Devotees, and Daughters of God: Temple Women in Medieval Tamilnadu, OUP, Oxford, 2000. அண்மையில் தமிழகத்தில் தேவதாசிகள் என்ற தலைப்பில் வெளியான நூல் காலந்தோறும் தமிழகத்தில் கோயில் பெண்டிர்களின் நிலை சமூக, பொருளியல் தளத்தில் எவ்வாறு இருந்தது என்று வாதிக்கிறது. அந்நூல் கோயில்பெண்டிர்கள் பல சொற்களால் சான்றுகளில், குறிப்பாக கல்வெட்டுச்

சான்றுகளில், சுட்டப்படுவது பற்றி பேசுகிறது. அவற்றுள் **தேவடியார்** என்ற சொல்லும் ஒன்று. அந்நூலின் அதே நியாயம் பத்து, முழுக்க முழுக்க 1600-1800 காலகட்டத்தில் கோயில்பெண்டிரின் சமூக, பொருளியல் நிலை தாழ்வுற்றது பற்றி விவரிக்கிறது. அக்கால கட்டத்தில், இப்பெண்டிரர்களுக்கும் அர்ச்சகர்களுக்கும் இடையில் நிலவிய உறவும் அலசப்படுகிறது. கால ஓட்டத்தில் **தேவரடியார்** என்ற சொல் பொருள் திரிந்து **தேவடியார், தேவடியார்** என்று வக்கிரமான சொல்லாக மாறியது என்றும் மதிப்பிடுகிறது. அப்படித் தான், மலையடிப்பட்டி கல்வெட்டில் சுட்டப்பட்ட கோயில்பெண்டிர் தேவடியார் என்று சுட்டப்பட்டார் என்ற முடிவிற்கு அந்நூலாசிரியர் வருகிறார். **பார்க்க:** கே.சதாசிவன், தமிழகத்தில் தேவதாசிகள் (தமிழாக்கம்: கமலாலயன்), அகநி வெளியீடு, சென்னை, 2013.பக்.260-293.

4. கடவுளர்கள் **தந்தை** என்று மட்டுமல்ல மைந்தன் என்றும் வணங்கப்பட்டுள்ளனர். சம்பந்தர் இவ்விருமுறைகளிலும் சிவனைப் போற்றுகிறார். **அவை:** எந்தை, எந்தையன், எந்தை பெருமான், எந்தைபெம்மான், யெந்தை எம்பெருமான்; மாதர்மைந்தர், வேற்கண்மாதர் மைந்தர், மலைநிலா உலாவிய மைந்தன் என்றும் விளிக்கப்படுகிறார். தாயனே தந்தையுமாகிய என்றும் எந்தை பெம்மன் என்றும் எந்தையீசன் எம்பெருமான் என்றும் சம்பந்தர் சிவனைப் போற்றுகிறார். **திருவாய்மொழியில்** இறைவன் தந்தை சடகோபன், முதல்தாய் சடகோபன், தாயோன் எல்லாவெவ்வுயிர்க்கும் தாயோன், என்னைப் பெற்ற அத்தாயாய்த் தந்தை யாயறியான அறிவித்த அத்தா என்று போற்றப்படுகிறார். **திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிய தேவாரம் (தலமுறை), திருப்பனந்தாள், 2001. ஸ்ரீ: நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தம், இருபாகம், தி லிட்டில் ப்ளவர் கம்பெனி, சென்னை, 1993.**

5. IPS:No.366;367. இசைக்கல்வெட்டிற்குப் பெயர் பெற்ற இன்று குடுமியான்மலை என்று அறியப்படும் திருநலக்குன்றம் என்ற ஊரில் அமைந்துள்ள திருநலக்குன்றமுடைய நாயனார் கோயில் என்ற சிவன் கோயிலில் திருக்காமக்கோட்டத்து நாச்சியாராக **அருவடைமலை மங்கை** என்ற பெண்கடவுளை நிறுவியவர் அவ்வூரின் **ஊர்த்தேவரடியாரில் ஒருவரான துக்கையாண்டி என்பவரின் மகள் நாச்சியார் ஆவார்.** இது, ஒரு கடவுளை நிறுவுகிற அளவிற்கு தேவரடியார்கள் செல்வாக்கு பெற்றிருந்தனர் என்பதையே காட்டுகிறது. இப்பெண்கடவுளரை நிறுவுவதற்கான பொருட்செலவான காசு **73,300**க்காக கோயில் தானத்தார் முன்வந்து விற்ற நீர் நிலத்தினை அந்நாச்சியார் வாங்கியுள்ளார். இந்நில விற்பனையினை **கோயில்தானத்தார், கோயில் கணக்கர், தேவகன்மி, கைக்கோளர், காண்காணி செய்வார், நாட்டார்** என அனைவரும் முன்னின்று செய்துள்ளனர். இது, அனைத்துநிலைகளிலும் அத்தேவரடியார் செல்வாக்கு பெற்றவர் என்பதனையே காட்டும்.

6. புதுக்கோட்டை வட்டாரத்தில் சுமார் 30 கல்வெட்டுகளில் குடிக்காடு பற்றிய குறிப்புகள் கிடைக்கின்றன. இதனை நிலமும் நீர்நிலைகளும் கொண்ட ஒரு வேளாண்அலகு (an agricultural unit) எனலாம். பதினோராம் நூற்றாண்டின் தொடக்ககாலத்திலிருந்தே கல்வெட்டுகளில் குடிக்காட்டின் நிலவியல் கூறுகள் (topographical traits) குறிக்கப்படுகின்றன. இது பெரும்பாலும் **ஊர்** மற்றும் **நாடு** அளவிலான வேளாண்அலகுகளின் விளிம்புநிலைப் பகுதிகளாக (peripheral zone) குறிக்கப்படுகின்றது. புதுக்கோட்டை வட்டாரம் இடைக்காலத்து அரசுகளின் விளிம்புநிலை நிலப்பரப்பாகும். இங்கு கல்வெட்டில் சுட்டப்பட்ட

குடிக்காடு புதுக்கோட்டை சமஸ்தானமாக இருந்தபோதும் தற்போது புதுக்கோட்டை மாவட்டமாக அமைந்தபோதும் விளிம்புநிலைப்பகுதியாகவே உள்ளது. இதன்வழி விளிம்புநிலைச் சமூகப்போக்குகளை அறியலாம். **பார்க்க:** K.R.Sankaran, Kudikkadu in Pudukkottai Inscriptions: An Interpretation in Journal of the Epigraphical Society of India, Vol.20, 1994.pp.29-32.

7. இக்கல்வெட்டினை ஆய்ந்த ஓர்அறிஞர் ஆவுடையானுக்கு கண்தெரியாதே போய் மீண்டும் தெரிஞ்சு போனதை a case of temporary blinding caused to a murderer by shock termed in forensic medical science as AMBLAYOPIA என்று முடிக்கிறார். ஆனால், மருத்துவ குறிப்பு பற்றிய செய்தியினைத் தரவில்லை. See: R.Tirumalai, Studies in Ancient Township of Pudukkottai, State Department of Archaeology, Madras, 1981.p297. ஆணும் பெண்ணும் வெட்டப்பட்டதனை கொலை என்றே வருணிக்கிறார்.

* இக்கட்டுரை எழுதுவதற்கு அரங்க.நலங்கிள்ளி எழுதிய **இந்திய இடிபஸ் ஃபிராய்டிய நோக்கில் ஒரு வாசிப்பு** என்ற நூல் தூண்டுகோலாக அமைந்தது. **அரங்க.நலங்கிள்ளி, இந்திய இடிபஸ் ஃபிராய்டிய நோக்கில் ஒரு வாசிப்பு, (முதல் பதிப்பு),** தோழமை வெளியீடு, சென்னை, 2010. அவருக்கு நன்றி பல. இக்கட்டுரையின் படிவம் பேரா.அரங்க.நலங்கிள்ளியின் மாணவர் சிவராஜ் (ஜெயின் கல்லூரி, சென்னை) என்பவருக்கும் அனுப்பிவைக்கப்பட்டது. படித்தபின் தம் கருத்தினைப் பகிர்ந்தார். அவரின்மூலம், இக்கட்டுரையின் செய்தித்திரட்டினை கேட்டறிந்த பேரா.அரங்க.நலங்கிள்ளியிடம் செல்போனில் இக்கட்டுரை பற்றி கருத்து கேட்கப்பட்டது. கட்டுரையின்கருத்துகள் Sigmund Freud உடன் பொருத்திப்போவதாகத் தெரிவித்தார். அவ்விருவருக்கும் நன்றி பல. பேரா.ஆ.சிவசுப்பிரமணியன் அவர்கள் கட்டுரை அவ்வளவாக ஈர்க்கவில்லையெனினும் உளவியல் உத்தியுடன் கல்வெட்டின் பகுப்பாய்வு பொருந்துகிறது என்றார். மேலும், சில செய்திகளையும் வழங்கிய அவருக்கும் நன்றி.

பின்னிணைப்பு: கல்வெட்டுப்பாடம்

வாகீஸ்வரசாமியா / ருக்கும்வடிவுள்ளமங்கைக்கும் / பூச்சகுடியில்யிருக்கும் நாம் / ஆவுடையாதேவ / ர்திருநெடுங்கொள / ம்தேவடியாள்வீ / ட்டுக்கு போயிருக்கச்சே/ பிராமண / னைஅழைச்சவீட்டுலெ / இருந்தபடியினாலே / னான்அவற்கள்ரெண்டுபெ / ரையும்வெட்டிப்பொட்டு / மலையடிக்குவந்தவிட / த்திலேரெண்டுகண்ணு / தெரியாதேபோன / படியினாலே இத்தோ / ஷம் போக / வாகீஸ்வர / ஸ்வாமிக்கு என்னு / ட வயல்கல்லுபொட்டுக்கு / நோம்என்றுவே / ண்டிக்கொண் / டுஎனக்கு கண்/தெரிஞ்சபடியினாலே என்னுடை / யகாணியாந / ஆவுடையான்குடிக்கா / டு நாங்கெல்லைஉள் / பட்டநிலமும்கல்பொ / ட்டுக்குத்தேன் / நாங்கெல்லைக்கேஉள்பட்ட நிலம்கல்போட்டு குடுத்தேன்.

● கட்டுரையாளர், தகைசால் பேராசிரியர், கடல்சார் வரலாறு மற்றும் கடல்சார் தொல்வியல்துறை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர்

அரிய நாவல்களை அடையாளம் காட்டும் பெரும் பணி

பேராசிரியர் உ.அலிபாவா

பேராசிரியர் இரா. காமராசு தமிழ்ச் சமூகத்தோடு இறுகப் பிணைந்த தொடர்புடையவர். கவிஞர், புனைகதையாளர், ஆய்வாளர், நல்ல நாவலர், பேராசிரியர், சமூகச் செயற்பாட்டாளர் எனும் பன்முகப் படைப்புத் தளங்களில் இயங்கி வரும் அவர் பல்லாண்டுகளாகத் தம்மைச் சமூகம் சார்ந்த பணிகளில் ஈடுபடுத்திக் கொண்டு வருகிறார். மக்கள் வாழ்வில் விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் நற்பணிகளை முன்னின்று நடத்திய அனுபவம் பெற்ற அவருடைய சிந்தனையும் செயலும் சமூகம் சார்ந்தனவாகவே இருந்து வருகின்றன.

அந்த வகையில் அவருடைய எழுத்தும் பேச்சும் வாசிப்பும் சுவாசிப்பும் அதை முன்னிறுத்தியே இருந்து வருவதும் கண்கூடாகத் தெரிகிறது.

மக்கள் வாழ்க்கையைப் படம் பிடித்துக் காட்டும் சமூக ஆவணங்களாக நாவல்கள் இருந்து வருகின்றன. தமிழ் நாவல்கள் தமிழ்கூறு நல்லுலகம் முழுவதும் வாழும் மக்களின் வாழ்க்கையையும் அவ்வாழ்க்கையின் ஊடுபாவாக இருந்து வரும் பண்பாட்டையும் கலாச்சாரத்தையும் பறைசாற்றி வருகின்றன.

பேராசிரியர் இரா. காமராசு தம் வாசிப்பு அனுபவத்தால் பெற்ற பண்பாட்டு அனுபவத்தை நம்முடைய தமிழ்ச் சமுதாயமும் பெற வேண்டும் என்கின்ற பெருவிருப்பால் விளைந்த அரிய பனுவலே ‘தமிழ் நாவல்கள் : பண்பாட்டு எழுத்து!’ எனும் பெருநூலாகும்.

இந்நூலில் தமிழ் நாவல் சார்ந்த முப்பத்தைந்து கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. அவை அனைத்தும் தமிழ் நாவல்களின் பண்பாட்டுப் பரப்பை முன்வைக்கின்றன.

‘பண்பாடு’ எனும் சொல்லின் பொருண்மையை தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார், கா. சிவத்தம்பி, அ. சண்முகதாஸ், பக்தவத்சல பாரதி, டி.கே. சிதம்பரநாத முதலியார், டி.டி. கோசாம்பி ஆகியோர் வாயிலாக எடுத்துரைக்கும் நூலாசிரியர், “பண்பாடு எனும்

சொல்தான் புதிதே தவிர அது உணர்த்தி நிற்கும் பொருள் பழமையானது. அது உலக மாந்த இனத்தின் வாழ்வோடும் வளர்ச்சியோடும் இயங்கியல் உறவு கொண்டது. கொண்டு கொடுத்துச் செழுமைப் படுத்துவது. கால வளர்ச்சியில் புதுப்பித்துக் கொள்வது” எனும் பண்பாடு குறித்த புதிய வரையறையையும் தருகிறார்.

இலக்கியத்திற்கும் பண்பாட்டிற்குமான தொடர்பை எடுத்துரைக்கும் நூலாசிரியர் இனவரையியல் இலக்கியப் பனுவல்கள் பண்பாட்டைத் தொட்டுக் காட்டுவதையும் பின்னைக் காலனியமும் பண்பாட்டுப் பரவலாக்கத்தை எடுத்து மொழிவதையும் எடுத்துரைக்கிறார். நாவல்கள் உருவாக்கத்தில் ‘பண்பாடு’ பெறுமிடத்தினைச் சுட்டும் ஆசிரியர் இனவரையியலுக்கும் பண்பாட்டுக்குமான தொடர்பினை விளக்குகிறார். பண்பாடு, கலாச்சாரம், நாகரிகம், பழக்கவழக்கம், சடங்கு, நம்பிக்கை, வழிபாடு எனப்படும் இவற்றோடு தொடர்புடைய பண்பாட்டின் வழிப்பட்ட இனவரையியலின் பாற்பட்ட எழுத்துகளைப் பேராசிரியர் இரா. காமராசு பண்பாட்டு எழுத்துகள் என வரையறுத்துரைக்கிறார்.

தமிழின் முதல் நாவல் தொடங்கி இன்றைய நாவல்கள் வரையுள்ள படைப்பாளர்களின் செல் நெறியைப் பேராசிரியர் இரா. காமராசு எடுத்துக் காட்டுவது, தமிழ் நாவல் உலகில் பேராசிரியரின் இடையறாத சஞ்சாரம் இருந்து வருவதைத் தெற்றெனப் புலப்படுத்துகிறது.

மாயூரம் வேதநாயகம் பிள்ளையின் பிரதாப முதலியார் சரித்திரம், ராஜமய்யரின் கமலாம்பாள் சரித்திரம், மாதவையாவின் பத்மாவதி சரித்திரம், சேஷையங்காரின் ஆதியூர் அவதானி சரிதம், ஈழத்து முதல் நாவலான சித்திலெப்பை மரைக்காயரின் அசன்பே சரித்திரம் ஆகிய முதல்கட்டத் தமிழ் நாவல்களின் போக்கையும் அவை உருவாக்கிய வாசிப்புப் பழக்கத்தையும் சுட்டுவதுடன் அவர் சொல்ல வந்த செய்திகளையும் தம்முடைய

இடையறாத வாசிப்பு அனுபவத்தின் வாயிலாகப் புலப்படுத்துகிறார்.

விடுதலைப் போராட்டத்தையும் காந்தியத்தையும் சொல்வதோடு மனித வாழ்வு பற்றிய தத்துவத் தேடலை முன்வைக்கும் கா.சீ. வேங்கடரமணியின் முருகன் ஓர் உழவன், தேச பக்தன் கந்தன் ஆகியவை ஏற்படுத்திய தாக்கத்தைச் சுட்டுவதுடன் கல்கி, ர.சு. நல்லபெருமாள், சி.சு. செல்லப்பா, நா. பார்த்தசாரதி போன்றோருடைய நாவல்கள் ஏற்படுத்திய தாக்கத்தையும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

“நாட்டின் அரசியல் விடுதலையை அடுத்து மொழி சார்ந்த முன்னெடுப்பும் பகுத்தறிவு, சமூகநீதி, மூடநம்பிக்கை ஒழிப்பு, பெண்ணுரிமை ஆகியவற்றைப் படைப்புகளில் பரப்புரை செய்வதுமான ஒரு செல் நெறி உருவானது. தந்தை பெரியாரின் கருத்துக்களும், திராவிட இயக்கக் கருத்துகளும் இதற்குப் பின்புலமாக அமைந்தன” எனக் குறிப்பிடும் பேராசிரியர் இரா. காமராசு இந்தச் செல்நெறிக்கு அறிஞர் அண்ணா, கலைஞர் மு.கருணாநிதி, இராம.அரங்கண்ணல், தி.கோ.சீனிவாசன், எஸ்.எஸ்.தென்னரசு, ப.புகழேந்தி போன்றோரின் படைப்புகளையும் உதாரணம் காட்டுகிறார். “இவர்கள் மொழியை பிறமொழித் தாக்கத்தினின்றும் காத்து வளப்படுத்தவும் முயன்றனர்” எனவும் அவர் குறிப்பிடுகிறார்.

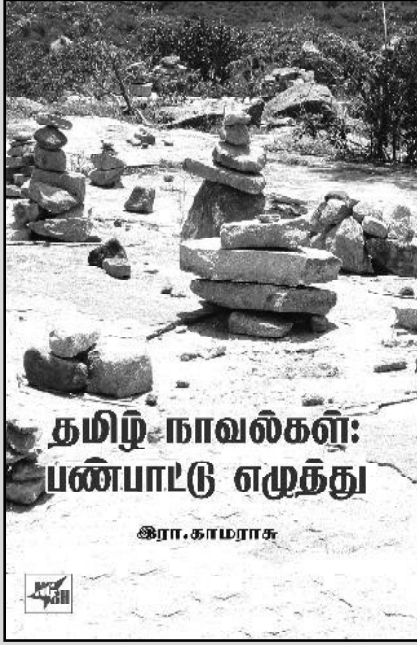
சமூக விடுதலையைப் போன்றே வர்க்கப் போராட்டங்களும் வட்டார மொழியில் எழுதப்பட்ட படைப்புகளின் வழியான விலிம்புநிலை மக்களின் வாழ்வியலும், தலித்தியம், பெண்ணியம் சார்ந்த படைப்புகளும் வட்டாரம் சார்ந்த, வேளாண்மை சார்ந்த, கடற்புரம் சார்ந்த படைப்புகளும் தமிழ் நாவல்களுக்கு வளம் சேர்த்தன என்பதுடன், “கல்கி, சாண்டில்யன், கோவி.மணிசேகரன், விக்ரமன், பாலகுமாரன் போன்ற எழுத்து சாம்ராட்கள் இராஜா ராணிக் குதிரைகளில் ஏறி இலக்கியப் பரப்பில் வரலாற்றை நினைவூட்டினர். இதன் மறுதலையாகச் சமூக வரலாற்றைச் சமூக வளர்ச்சி நிலைமைக்குள் வைத்து வரலாற்றை வாசித்து இலக்கியப் படைப்பாக்கத்தை உருவாக்கும் போக்கு முகிழ்த்தது” என ஆய்ந்துரைக்கும் நூலாசிரியர் அம்மாதிரிப் படைப்புகளையும் படைப்பாளர்களையும் தம் நூல் நெடுகிலும் ஆங்காங்கே வாசகர்களுக்கு அடையாளம் காட்டும் பெரும்பணியைச் செய்கிறார். தமிழ் நாவல்களுக்கு வளம் சேர்க்கும் வண்ணம் வாழ்ந்து மறைந்த நாவலாசிரியர்களை மட்டுமல்லாமல் இன்றைய உலகில் இடைவிடாது இயங்கிவரும் புதிய புதிய நாவலாசிரியர்களின் படைப்புகளும் தமிழ் நாவலின் புதிய செல்நெறிகளைத் தீர்மானிக்கும் தகவுமிக்கன எனவும் ஆசிரியர் ஆய்ந்து மொழிவது தமிழ் நாவல் உலகில் அவருடைய பரந்துபட்ட வாசிப்பு அனுபவத்தை வெளிக்காட்டுகிறது.

தமிழ் நாவலின் பெருவெளியையும் பொருளை எடுத்துரைக்கும் முறைமையையும் வைத்துக் கொண்டு தமிழ் நாவல்களின் செல்நெறியை மதிப்பிடும் பேராசிரியர் இரா. காமராசு அதனை “வானவில் எழுத்து” எனும் இரட்டைச் சொற்களால் வருணிக்கிறார்.

மழைக்கால மேகங்களில் காணலாகும் ‘வானவில்’ பார்ப்போரைச் சுண்டியிழுக்கும் வண்ணங்களால் காட்சி நல்கும். அதுபோலத் தமிழ் நாவல்களும் சமுதாயத்தில் வாழும் அனைத்துத் தரப்பு மக்களையும் மக்கள் வாழ்வியலையும் பண்பாட்டையும் எடுத்து நல்கும் பெரும்பணியை ‘வானவில்’ போலப் பல்வேறு வண்ணங்களில் காட்சிப் படுத்துகின்றன. அவை கடையனுக்கும் இலக்கியத் தகுதியினைப் பெற்றுத் தந்திருக்கின்றன. கடையனுக்கும் கடைத்தேறும் வழியைக் காட்டியிருக்கின்றன என்பதை மிக நுட்பமாகப் பேராசிரியர் இரா. காமராசு பதிவு செய்கிறார்.

“தமிழின் நாவல் போக்குகள் தற்கால உலக அளவிலான கலை இலக்கிய வெளிப்பாட்டின் ஒரு பகுதியாகவே அமைகின்றன. பேசப்படாத பகுதியினர் தங்களைப் பேசத் தொடங்கியுள்ளனர். பின் காலனியக் கூறாகிய பன்மைப் பண்பாடுகளின் எழுச்சியும், அடையாள மீட்டும் அழகியல் கூறுகளுடன் மேலெழுந்து வருகின்றன. வர்க்கம், சாதி, பால், நிலம் சார்ந்த அதிகாரக் குவிப்புக்கு எதிரான உரிமைக்குரல்கள் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்தப் படுகின்றன. எதார்த்த எழுத்தின் நெகிழ்ச்சியும், நீட்சியும் காணமுடிகிறது. கதையல்லாக் கதைகளும், இலக்கண வரையறைகள் தாண்டிய எழுத்து முயற்சிகளும், வண்ணமயக் கலவையாக அமையும் வடிவ ஓர்மையும் தமிழ் நாவலை இன்றையத் தன்மைப்படுத்துகின்றன. இளைய ஆண்கள், பெண்கள், திருநங்கையர் எழுத்து முன்வைப்புகள் நம்பிக்கை அளிக்கின்றன” என்பது ஆசிரியரின் தமிழ் நாவல்கள் குறித்த மதிப்பீடாக இருக்கின்றது.

திருநெல்வேலி அம்பாசமுத்திரத்தைக் கதைக் களமாகக் கொண்ட தொ.மு.சி. ரகுநாதனின் ‘பஞ்சம் பசியும்’ நெசவுத் தொழிலாளர்களின் நலிவை உள்ளூணர்வோடு படம் பிடித்துக்காட்டக்கூடிய நாவலாகும். இதனை மதிப்பிடும் ஆசிரியர் இந்நாவல் குறித்த தம் கருத்தை, “தொ.மு.சி. ரகுநாதனின் பஞ்சம் பசியும் நாவல் 1953 இல் வெளிவந்தது. அதுவரை தனிமனித மன உணர்வுகளையும், குடும்பச் சிக்கல்களையும், இல்லற ஏற்ற இறக்கங்களையும் வாழ்வியலாக வரையறை செய்து நாவல்கள் வெளிவந்தன. இச்சூழலில் மனிதனை வரலாற்றுச் சூழலுக்குள் வைத்து அவனின் வாழ்க்கைப் பாட்டை நுட்பமாகப் பதிவு செய்த முதல் நாவலாகப் பஞ்சம் பசியும் அமைந்தது. தமிழ்நாட்டின் ஆகப்

தமிழ் நாவல்கள்: பண்பாட்டு எழுத்து

இரா.காமராசு

வெளியீடு:

நியூ செஞ்சரி பக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050
₹ 510/-

பெரும் இரு தொழில்கள் வேளாண்மையும் நெசவும். இவை ஆதித் தொழில்களும் கூட. விடுதலைக்குப் பின்னான முதல் பத்தாண்டுகளில் இந்தியாவில் தமிழ்நாட்டில் நேர்ந்த நெசவுத் தொழிலின் நலிவைச் சித்திரமாகத் தீட்டி விடுகிறார் தொ.மு.சி” என வெளியிடுகிறார். நாவல் முழுக்க அரசியல் சமூக விமர்சனங்கள் பதிவாகியுள்ளமையையும் அவர் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

இராஜம் கிருஷ்ணன் பெண் எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவராவார். அன்றாடம் நிகழ்கிற சமூகப் பிரச்சினைகளைக் கள ஆய்வு செய்து கவனப்படுத்துவதிலும் கலைப் படைப்பாக்குவதிலும் வல்லவர். கீழ்த்தஞ்சையை மையமிட்டு அவர் எழுதிய ‘சேற்றில் மனிதர்கள்’, திண்டுக்கல் ‘தோல்’ தொழிலாளர்களின் வாழ்க்கையையும் அவர்கள் நடத்திய போராட்டங்களையும் மையமாக வைத்து டி. செல்வராஜால் எழுதப்பட்ட ‘தோல்’, கீழ்த்தஞ்சை மக்களின் வாழ்வியலை மையமாக வைத்து எழுதிய சோலை சுந்தரப் பெருமானின் தஞ்சைப் பண்பாட்டைப் பறைசாற்றும் செந்நெல், தப்பாட்டம், மரக்கால், தாண்டவபுரம், நஞ்சை மனிதர்கள் ஆகியவை தமிழ் நாவல் உலகில் குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகளாகும்.

வட தமிழ்நாட்டில் மிகவும் சொற்ப அளவில் வாழும் கூத்தாடிகளின் வாழ்வை மையப்படுத்தி இமையத்தால் எழுதப்பட்ட ‘செடல்’, மேலத்தஞ்சைப் பகுதியில் வாழும் வேளாண் குடிகளான “கள்ளர்” இன மக்களின் வாழ்வியலை எழுதிய சி.எம். முத்துவின் ‘மிராசு’, மனித நேயத்தைத் தம் படைப்புகளின் அடிநாதமாகவும் மதுரை வட்டார மக்களின் வாழ்க்கையை மையமாகவும் கொண்டு எழுதும் பாரதிபாலனின் ‘காற்று வரும் பருவம்’ ஆகியன ஆசிரியரால் இந்நூலில் கவனப்படுத்தப் படுகின்றன.

ஒருங்கிணைந்த தஞ்சை மாவட்ட மக்களையும் அவர்களின் மன உணர்வுகளையும் தம் எழுத்திலே கொணர்ந்த மணிக்கொடி எழுத்தாளரான கரிச்சான் குஞ்சுவின் படைப்புகளில் ஒன்றான ‘பசித்த மானுடம்’, தமிழ் எழுத்துப் பரப்பில் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்திய ச. பாலமுருகனின் ‘சோளகர் தொட்டி’, ‘நாகம்மாள்’ மூலம் கொங்கு வட்டார மக்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்த ஆர். சண்முகசுந்தரத்தைத் தொடர்ந்து கொங்கு வட்டார வாழ்வையும் பண்ணையடிமைத் தனத்தையும் பதிவு செய்த கு. சின்னப்ப பாரதியின் ‘தாகம்’, மலையகத் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வை இரத்தமும் சதையுமாகப் பதிவு செய்யும் தி.ஞானசேகரனின் ‘கவ்வாத்து’ ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்க படைப்புகளாகும்.

மலேசிய ரப்பர் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வாழ்வின் சிறுபகுதியை அறிமுகப்படுத்தும் நோக்கில் அகிலனால் எழுதப்பட்ட ‘பால் மரக் காட்டினிலே’, இலங்கை மலையகத் தமிழர்களின் வாழ்க்கை நெடும் பயணத்தின் அறியப்படாத வரலாற்றின் இலக்கியச் சாட்சியாகத் திகழும் மு.சிவலிங்கத்தின் ‘பஞ்சம் பிழைக்க வந்த சீமை’, கீழ்த்தஞ்சை வட்டாரத்தின் வாழ்வியல் கூறுகளைப் பதிவு செய்யும் ‘அளம்’, இதுவரை அறியப்படாத நெய்தல் நிலம்சார் பண்பாட்டைக் கடற்பகுதியில் இருந்து தம்மையும் தம் மக்களையும் மையமாகக் கொண்டு எழுதிய ஜோடி குருஸின் ‘ஆழி சூழ் உலகு’, மீன் சட்டியில் மிதக்கும் வாழ்வை எடுத்துரைக்கும் குறும்பனை சி. பெர்லினின் ‘தலைச்சுமடுக்காரி’, தமிழின் முதல் வட்டார நாவல் என எழுத்தாளர்களால் மதிப்பிடப்படும் ஆர். சண்முக சுந்தரத்தின் ‘நாகம்மாள்’, பெண் இருப்பின் நியதியை எடுத்துரைக்கும் கலைப்படைப்பான கண்மணி குணசேகரனின் ‘அஞ்சலை’, யதார்த்த வாழ்வின் விளைச்சலைக் கூறும் கலைச் செல்வியின் ‘சக்கை’, பெருமாள் முருகனின் ‘மாதொரு பாகன்’, மனிதம் உணர்த்தும் பழம் பண்பாட்டை நினைவூட்டும் ப.க. பொன்னுசாமியின் ‘படுகளம்’, ஆண் மையத் தகர்வையும் பெண் வெளியையும் சுட்டும் படைப்பான ஜெயந்தி கார்த்திக் எழுதிய ‘லிங்கம்’, புதிய மாதவியின் ‘பச்சைக் குதிரை’,

இருநூற்று ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்த தஞ்சாவூரை மையமிட்ட கதையான லஷ்மி பாலகிருஷ்ணனின் 'ஆனந்த வல்லி', ஆதிக்கத் தன்மைக்கும் விடுதலை வேட்கைக்கும் ஊடே சிறகு விரிக்கும் சோ.தர்மனின் 'கூகை', தலித் அரசியலையும் தலித் அழகியலையும் நயமாகக் கூறும் ஸ்ரீதர கணேசனின் 'சடையன் குளம்' ஆகியனவும் நூலாசிரியரால் ஆய்ந்துரைக்கப்படுகின்றன.

சிங்கப்பூர் சூழலில் ஜெயந்தி சங்கரால் எழுதப் பட்டுள்ள 'திரிந்தலையும் திணைகள்', திருநங்கையர் வாழ்வை மையமிட்ட பிரியாபாபுவின் 'மூன்றாம் பாலின முகம்', கன்னியாகுமரி மாவட்ட மண்டைக் காட்டுக் கலவரத்தைப் பின்புலமாகக் கொண்டு பொன்னீலனால் எழுதப்பட்ட 'மறுபக்கத்தில்' பதிவாகியுள்ள சமூக மோதல்களையும் பண்பாட்டு மீட்டுருவாக்கத்தையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

திண்டுக்கல் மாவட்டம் கன்னிவாடி, ஆடலூர், பன்றி மலை, தாண்டிக்குடி, பழனி, வேடசந்தூர் பகுதிகளில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கையையும் வரலாறுகளையும் முன்னிறுத்தி இரா. முத்துநாகுவால் எழுதப்பட்ட 'சுளுந்தி', தன் மண்ணையும் மக்களையும் மட்டுமன்றிப் பிற மக்களையும் தம் படைப்புகளுள் மனிதநேயத்துடன் பதிவு செய்து வரும் சுப்பராதி மணியனின் 'சாயத்திரை', 'தறிநாடா' ஆகிய படைப்புகளையும் நூலாசிரியர் அரிய முறையில் திறனாய்கிறார்.

கோவை மில் தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தை மையப்பொருண்மையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இரா. முருகவேளின் 'முகிலினி' ஆகிய படைப்பு களையும் நூலாசிரியர் ஆராய்ந்துள்ளார்.

அன்வர் பாலசிங்கம் எழுதிய 'கருப்பாயி என்கிற நூர்ஜகான்' என்னும் நாவலைக் கவனமாக அணுக வேண்டியிருக்கிறது. 1981ஆம் ஆண்டு பிப்ரவரி மாதம் அன்றைய நெல்லை மாவட்டமும் இன்றைய தென்காசி மாவட்டமுமான செங்கோட்டைக்கு அருகிலுள்ள மீனாட்சிபுரத்தில் நடந்த பெருந்திரள் மதமாற்றம் இந்திய அளவில் அனைத்துத் தரப்பினரின் கவனத்துக்கும் சென்ற நிகழ்வாகும்.

அந்தக் காலகட்டத்திலேயே இத்தகைய மதமாற்றத்திற்கான காரணம் யாது என இந்திய அரசாங்கமும் தமிழக அரசாங்கமும் அலசி ஆராய்ந்தது. அந்த மக்களையும் அணுகிக் கேட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து இந்த மதமாற்றத்திற்கான ஆதரவுக் கருத்துக்களும் எதிர் கருத்துக்களும் பேசப்பட்டு வந்தன.

இந்த நிலையில் அன்வர் பாலசிங்கம் என்பார் 'கருப்பாயி என்கிற நூர்ஜகான்' எனும் நாவலை இந்நிகழ்வு நடந்து முப்பது ஆண்டுகள் கழித்து 2011 இல் வெளியிட்டார். இந்நாவலை மையமாக

வைத்துப் பார்க்கிறபோது மதமாறியவர்கள் பல்லாற்றானும் பாதிக்கப்பட்டனர் எனும் பதிவு அதில் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளதுடன் பல்வேறு காட்சிகளும் புனையப்பட்டுள்ளன. நாவல் வந்த போதே இந்த நாவலுக்கு மறுப்பாக மீனாட்சிபுர மக்களே அப்படியெல்லாம் இல்லை எனும் எதிர் வினைகளை ஆற்றியுள்ள பல்வேறு பதிவுகளும் இருக்கின்றன.

இந்தப் பெருந்திரள் மதமாற்றத்தின் காரண காரியங்களை, ஆய்வுக்கட்டுரைகள், கள ஆய்வுகள், பேட்டிகள், சட்டமன்ற, பாராளுமன்ற விவாதங்களின் அடிப்படையிலான ஆதாரங்களுடன் அணுகி இதனை ஆவணப்படுத்தும் நோக்கில் தொல். திருமாவளவன் திருநெல்வேலி மனோன்மணியம் சுந்தரனார் பல்கலைக்கழகத்தில் முனைவர் பட்ட ஆய்வு மேற்கொண்டு பட்டம் பெற்றதுடன் அதனை, 'மதமும் மதமாற்றமும்' உள்ளிட்ட சில நூல்களாகவும் வெளியிட்டுள்ளார். அவர் எடுத்த நேரடிப் பேட்டிகளையும் அவற்றில் இணைத்துள்ளார்.

அன்வர் பாலசிங்கம் நாவலில் குறிப்பிடுவதும் தொல். திருமாவளவனின் களஆய்வு முடிவுகளும் முற்றிலும் முரணானவைகளாக இருக்கின்றன.

உண்மை நிகழ்வுகளை புனைவுகளாக்கும் படைப்புகளை அணுகுகிறபோதும் மதம் சம்பந்தப் பட்ட புனைவுகளை அணுகுகிறபோதும் களஆய்வு என்பது மிகவும் இன்றியமையாத தேவையாக இருக்கிறது.

அன்வர் பாலசிங்கத்தின் புனைவை மட்டும் பார்த்த சிலர் புனைவு வெளியில் வசப்பட்டு விடுகின்றனர். நாவலாசிரியரின் நோக்கத்தையும் சார்பு நிலையையும் பார்க்கத் தவறி விடுவதுடன் உணர்ச்சியைத் தள்ள மறந்தும் விடுகின்றனர். அந்த வகையில் பேராசிரியர் இரா. காமராசு அவர்கள் கருப்பாயி என்கிற நூர்ஜகானை களஆய்வு வழி அணுகவில்லை எனினும், 'மாறிய மதத்தைக் காப்பாற்ற இத்தனை தற்கொலைகள் ஏன்? தேவையா? மதம் மாறியவர்களுக்குள் மண உறவு முறைகள் இல்லாமுக்கு மாறிய பின் என்னவாயிற்று? என்பன சார்ந்த பதிவுகளுக்கும் நாவல் இடமளித்த திருந்தால் முழுமை பெற்றிருக்கும்' எனும் கருத்தினை முன்வைத்து, 'மதம், மனமாற்றம், மணத்தடை சில விவாதங்கள்' எனும் கட்டுரையினை நிறைவு செய்கிறார். அந்த வகையில் இக்கட்டுரை ஒரு வித்தியாசமான கட்டுரையாக இருக்கிறது. விழிப்புணர்வுச் சிந்தனையை ஊட்ட முயல்வதும் இதில் பதிவாகியுள்ளது.

நூலாசிரியர் தம் ஆய்வுக்கு உட்படுத்திய நாவல்கள் அனைத்திலும் காணலாகும் மரபுசார்

பண்பாடு, பழக்கவழக்கம், தொன்மம், வழிபாடு, நம்பிக்கை, சடங்கு, தனித்துவமான வட்டாரம் சார்ந்த தனித்தனி நிகழ்வுகள், மொழிநடை, பழமொழி, வழக்குச் சொற்கள் ஆகியனவற்றை அனைத்துக் கட்டுரைகளிலும் தகுந்த ஆதாரங்களுடன் எடுத்துக் காட்டுவது நூலின் தனித்துவமாகக் காட்சியளிக்கிறது. இத்தகைய காட்சிப்படுத்துதல் தமிழ் நாவல்களுக்குள் வாசக நல்லுள்ளங்களைப் புதிய வெளிக்குள் கரம் பிடித்து அழைத்துச் சென்று நயமிகு கைவிளக்கையும் காட்டி புதிய அனுபவத்தையும் ஊட்டுகிறது.

தமிழ் இலக்கிய உலகில் கவனம் பெற்ற நாவல்களுடன் கவனம் பெறாத பல நாவல்களையும் பேராசிரியர் இரா. காமராசு இந்நூலில் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தியிருக்கிறார். தமிழ் நாவல் உலகம் என்பது தனித்ததோர் உலகம்; மனித வாழ்க்கையின் ஒட்டு மொத்தப் பதிவுகளையும் ஊடும் பாவுமாகத் தமிழ் நாவல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன என்பதையும் அவர் காட்டுகிறார்.

மனித வாழ்வைச் சரியாக விளங்கிக் கொள்ள வேண்டுமானாலும் மனித வாழ்க்கையை நன்றாகப் படித்துக் கொள்ள வேண்டுமானாலும் அதற்குச் சரியான வழிகாட்டக்கூடிய இலக்கிய வடிவமாகத் தமிழ் நாவல்கள் திகழ்கின்றன. அத்தகைய தமிழ்

நாவல்கள் நாளொரு மேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாகப் புதிது புதிதாகத் தோன்றிக் கொண்டே இருக்கின்றன. இவ்வாறு பரந்து விரிந்த நாவல் உலகிற்குள் சென்று நல்ல நாவல்களைத் தேர்வு செய்து வாசகர்கள் படித்துப் பக்குவம் பெறக் கூடிய அரிய நாவல்களை அடையாளம் காட்டும் பெரும்பணியினைப் பேராசிரியர் இரா.காமராசு இந்த நூலின் வாயிலாகச் செய்துள்ளார். பேராசிரியர் இரா. காமராசுவின் பரந்து விரிந்த நாவல் உலகம் தென்படும் இந்த ஒரு நூலினை ஒருமுறை படித்தால் தமிழில் வெளியாகியுள்ள முப்பத்தைந்துக்கும் மேற்பட்ட நாவல்களைப் படித்த அனுபவம் கிடைத்து விடுகிறது. சிட்டி சிவபாத சுந்தரத்தின் 'தமிழ் நாவல்கள் நூறாண்டு வளர்ச்சியும் வரலாறும்', க.கைலாசபதியின் தமிழ் நாவல் இலக்கியம், க.நா.சுவின் 'முதல் ஐந்து தமிழ் நாவல்கள்' கா.சிவத்தம்பியின் 'நாவலும் வாழ்க்கையும்', மா.இராமலிங்கத்தின் 'நாவல் இலக்கியம்' எனும் நூல்களின் வரிசையில் வைத்தெண்ணத்தக்க அரிய நூலாகவும் பேராசிரியர் இரா. காமராசுவின் 'தமிழ் நாவல்கள் : பண்பாட்டு எழுத்து' எனும் நூல் திகழ்கிறது. ●

கட்டுரையாளர், தலைவர், தமிழியல் துறை, பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம், திருச்சி

30.12.2023 அன்று ஈரோட்டில் நேஷனல் புக் டிரஸ்ட் மற்றும் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் இணைந்து நடத்திய 38^{ஆம்} தேசிய புத்தகக் கண்காட்சியை மாநகராட்சி மேயர் திருமதி நாகரத்தினம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் திறந்து வைத்தார். இதில் நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் தலைவர் த.ஸ்டாலின் குணசேகரன், மாநகராட்சி துணை மேயர் வே.செல்வராஜ், மாநகராட்சி மண்டல குழுத் தலைவர் ப.சசிகுமார், சிபிஐ மாவட்டச் செயலாளர் எஸ்.டி.பிரபாகரன், மாமன்ற உறுப்பினர் ரேவதி திருநாவுக்கரசு, என்.சி.பி.எச். மண்டல மேலாளர் ஆர்.ரங்கராஜன் மற்றும் கிளை மேலாளர் சீ.முத்துகிருஷ்ணன் ஆகியோர் கலந்துகொண்டனர்.

இளைஞர்கள் புத்தகம் வாசிக்க வேண்டும்

வெ.இறையன்பு

வேலூர் நண்பர்கள் வட்டம் மற்றும் தலைமுறைப் பேரவை இணைந்து, கடந்த டிசம்பர் 23-ஆம் தேதி மாலை வேலூர் கண்ணா ஓட்டல் அரங்கில் திரு.வெ.இறையன்பு எழுதி, 'நியூ செஞ்சுரி' வெளியிட்ட 'என்ன பேசுவது! எப்படிப் பேசுவது!!' என்ற நூலின் அறிமுக விழா நடைபெற்றது.

இந்த விழாவில் நூலை அறிமுகம் செய்து சிறப்புரை நிகழ்த்தியவர், வேலூர் வி.ஐ.டி. பல்கலைக்கழகத்தின் துணைத் தலைவர் முனைவர் ஜி.வி.செல்வம். அவர் பேசுகையில், திரு இறையன்பு. இவர் தமிழ்நாட்டுக்குக் கிடைத்த பொக்கிஷம். எப்படிப் பேச வேண்டும் என்பதைச் சொல்லும் இந்தப் புத்தகத்தை எல்லோரும் படிக்க வேண்டும். 'என்ன பேசுவது! எப்படிப் பேசுவது!!' என்பதற்கு அடுத்து 'எங்கே பேசுவது!!!' என்பதையும் தலைப்பில் சேர்த்து விடுங்கள்!' என்று நான் இறையன்புவிடம் சொன்னேன். இந்த ஒரு புத்தகம் 100 புத்தகங்களுக்குச் சமமானது; ஒரு நூலகத்துக்குச் சமமானது." என்று குறிப்பிட்டார்.

முன்னிலை வகித்துப் பேசிய 'சன்பீம் குழுமப் பள்ளிகளின் தலைவர் டாக்டர் ஹரிகோபால் பேசினார்: "இந்த நூல் ஒரு தகவல் களஞ்சியம்.

ஆயிரம் பேருக்கு அதிகமான மாணவர்கள் பிஹெச்.டி. ஆராய்ச்சி மேற்கொள்வதற்கான தகவல்கள் இதில் பொதிந்து கிடக்கின்றன. எஃகு போன்ற மொழி வளம், வார்த்தைகளைத் தேடிப் பிடித்துத் தந்திருக்கிற நேர்த்தி என்று இந்த நூல் பல சிறப்புகளைக் கொண்டிருக்கிறது. பிராணிகள் மொழி, எழுத்து, அச்சு, தகவல் பரிமாற்றம், வரலாறு, உரையாடல் முறை, மேடையில் சிறக்க வழி என்று ஏராளத் தலைப்புகள் நூலில் கொட்டிக் கிடக்கின்றன.

மனித குலம் மாண்படைய வழிகாட்டும் நூல் என்றே இதைச் சொல்ல வேண்டும்!"

ஏற்புரை நிகழ்த்திய வெ. இறையன்பு உரை: 'இப்போதெல்லாம் மின்னணு சாதனங்கள் வாயிலாகப் படிப்பது இளைஞர்கள் மத்தியில் பரவி வருகிறது. அப்படிப் படிப்பது அவசரக் கோலத்தில் படிப்பதாக இருக்கிறது. அப்போதைக்கு படித்தவை நினைவிலிருந்து, வெளியே வந்ததும் மறந்து போய் விடுகிறது என்பது தான் உண்மை.

எனவே, புத்தகங்களை வாசிக்க வேண்டும். படித்தவற்றில் முக்கியமானவற்றை அடிக்கோபிட

வேண்டும். சிலவற்றைத் தாளில் அல்லது நோட்டில் குறித்துக் கொள்ள வேண்டும். குறிப்பு எடுத்துக் கொண்டு படிக்க வேண்டும் என்பனவற்றையெல்லாம் இளைஞர் சமுதாயத்திற்கு நாம் சொல்லிக் கொடுக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இது மிகவும் முக்கியமான ஒன்று.

கடந்த 10 ஆண்டுகளில் மின்னணு சாதனம் மூலம் படித்தவர்களையும், அதற்கு முன்பு புத்தகம் மூலமாகப் படித்தவர்களையும் ஒப்பிடுகிறபோது ஒன்றை நாம் தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். மின்னணு சாதனம் மூலம் நாம் படிக்கிறபோது, நம் கவனம் சிதறிக் கொண்டே இருக்கிறது. ஒன்றை நாம் ஆழமாகவும் அதிக நேரமும் வாசிக்க முடியாமல் போகிறது. அதிலும் மிடுக்குப் பேசியில் நாம் படித்துக்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு குறுஞ் செய்தி வந்தால் நம்முடைய கவனம் அந்தக் குறுந்தகவலின் மீது சென்றுவிடுகிறது. ஆனால், புத்தகத்தை வாசிக்கிறபோது புத்தகமே உலகமாகி விடுகிறது.

நாம் அந்த நேரத்தில் யாராவது பக்கத்தில் வந்து நம்முடைய பெயரைச் சொல்லிக் கூப்பிட்டாலும்கூட திரும்பிப் பார்க்காமல் புத்தகப் படிப்பில் ஆழ்ந்த கவனம் செலுத்துகிறோம். புத்தகங்கள் வழியாக ஓர் மனிதன் அந்தப் புத்தக ஆசிரியரின் ஆன்மாவைத் தொட முடியும்.

மின்னணு சாதனம் மூலமாக படிக்கும்போது சிலவற்றை மட்டுமே வாசிக்கிறோம். பழத்தைச் சாப்பிடாமல் சாறைப் பருகுவது போல. கரும்பைச் சாப்பிடாமல், சாறைக் குடிப்பதைப் போல. கரும்பைச் சாப்பிடும்போதுதான் பற்கள் உறுதியாக இருக்கும். சாறைப் பருகுவவர்களுக்கு ஈறு கூட உறுதியாக இருக்காது.

புத்தகமாக வாசிக்கிறபோதுதான் நம்முடைய செயல்திறன் அதிகமாகும். நம்முடைய மொழிவளம் அதிகரிக்கும். இந்தக் காரணங்களால்தான் இளைஞர்கள் புத்தகங்களை வாசிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவது நம் கடமையாகிறது.

‘என்ன பேசுவது! எப்படிப் பேசுவது!!’ என்ற புத்தகத்தை நான் ஏன் எழுதினேன் என்று சொல்லியாக வேண்டும். ஒரு காலத்தில் உலக அரங்கில், நண்பர் திரு ஜி. வி. செல்வம் குறிப்பிட்ட மாதிரி, பேசுவது என்பது மிகப் பெரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. இன்று நேற்றல்ல; 2600 ஆண்டுகளுக்கு முன்பாக புத்தர், பேசுவதைத்தான் தன்னுடைய மார்க்கமாகக் கொண்டிருந்தார். பெரிய அரங்கத்திலே அமர்ந்து அவர் பேசவில்லை. மரத்தடியில் அமர்ந்து அவர் 3 மணி நேரம் ஆற்றிய ஓர் உரைக்கு ‘சிங்கத்தின் முழக்கம்’ என்ற பெயர் உண்டு. புத்தர் 10,000 சீடர்களுக்குத் தன் கருத்துகளையெல்லாம் கூறுவார்.

நடந்து செல்லும்போது, போகிற இடங்களில் தங்கி அங்கிருந்தவர்களிடமெல்லாம் பேசிப் பேசி அவர்களுடைய மனத்தை மாற்றி, வன்முறையற்ற, அன்பு மயமான சமுதாயத்தை, அவதூறு அற்ற, வேட்கை அற்றதோர் சமுதாயத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்று முயற்சி செய்தார். பேச்சு என்பதைத் தன்னுடைய ஆயுதமாகக் கொண்ட முதல் மனிதராகப் புத்தர் திகழ்ந்தார். அவர் ஏற்படுத்தியது அசாதாரணமான ஒரு மாற்றம்.

அதற்குப் பிறகு கிரேக்கத்தில் சாக்ரடீஸ் என்ற ஓர் மாபெரும் அறிஞர் நடு வீதிகளில் நின்று இளைஞர்களிடம் பேசுவார். அவர் அந்த இளைஞர்களைப் பார்த்து ‘எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நான் சொன்னதைக் கேட்டு விடுங்கள்’ என்று ஒருபோதும் பேசியதில்லை. அவர்களைப் பார்த்து, “இளைஞர்களே, நீங்கள் படித்தவர்கள். நான் படிக்காதவன். நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கேளுங்கள். இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய அவசியமில்லை. நான் சொல்லுவதை நீங்கள் யோசித்துப் பாருங்கள். ஒருவேளை அதில் உண்மை இல்லையென்றால் அதை நிராகரியுங்கள். நீங்கள் மெத்தப் படித்தவர்கள். நான் படிக்காதவன் என்று தான் தன்னுடைய பேச்சைத் தொடங்குவார். அதைக் கேட்கிறவர்கள் இதில் ஏதோ உண்மை இருக்கிறது என்று கேட்க முற்படுவார்கள். அவருடைய பேச்சில் சொற்கள் யாவும் உண்மையாக வந்து விழுகிறபோது இரவெல்லாம் யோசித்துவிட்டு மறுநாள் அவர்கள் மற்றவர்களையும் கூட்டிக்கொண்டு வருவார்கள். பெரும் கூட்டம் வீதிகளில் சாக்ரடீஸ் ஊக்காக உருவாகத் தொடங்கியது. அவரைச் சிறையில் அடைத்தார்கள்.

அவருடைய நண்பர்களும் சீடர்களும் சாக்ரடீஸ் சிறையிலிருந்து தப்பிப் போக உதவுவதாகச் சொன்னார்கள். ஆனால், சாக்ரடீஸ், “நான் எங்கு சென்றாலும் இப்படித்தான் பேசவேன். வேறு எப்படியும் பேச முடியாது. எங்கு சென்றாலும் உண்மையைத்தான் பேசவேன். அப்போது எனக்கு மரண தண்டனை கிடைக்கத்தான் செய்யும். அந்த மரணத்தை நான் இங்கேயே தழுவிக்கொள்கிறேன்” என்று மரணத்தை அணுஅணுவாக ரசித்துத் தழுவினார் சாக்ரடீஸ் என்பதை நாம் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.

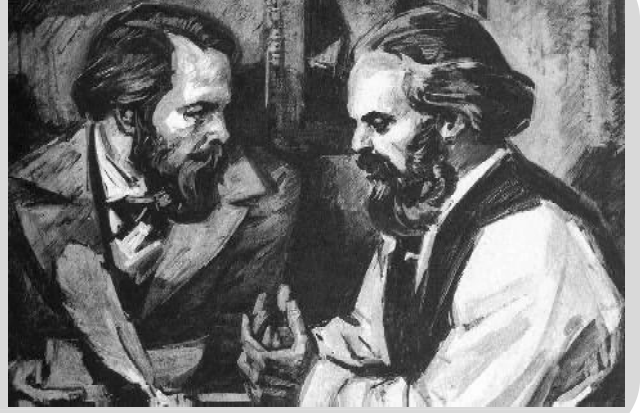
அற்புதமான பேச்சாற்றலுக்கு சாக்ரடீஸ் ஓர் அசைக்க முடியாத முன்னோடி...”

இப்படி அற்புதமானதொரு உரையை நிகழ்த்தி அரங்கத்தை அசர வைத்தார்.

எழுத்தாக்கம் ஜே.வி.நாதன்

காத்திரமான மார்க்ஸியக் கலைச்சொற்கள்

எம். பாண்டியராஜன்

1980-களின் தொடக்கத்தில் கல்லூரிக் காலத்தில் கார்ல் மார்க்ஸின் மூலதனத்தை முதன்முதலாகப் படிக்க முடிவு செய்தபோது தமிழில் கிடைக்கவில்லை; இருந்திருக்கவும் வாய்ப்பில்லை. பாசனப் பொறியியல் வல்லுநர் மறைந்த முனைவர் பழ.கோமதிநாயகம் தந்த பிரதிகள், டாஸ் கேபிடலின் மூன்று வால்யூம்கள் என நினைக்கிறேன். ஆங்கிலத்தில் படிக்க மிகக் கடினமாகத்தான் இருந்தது. விஷயங்கள் ஓரளவு புரிந்தாலும்கூட நிறைய சொற்கள் என்ன வென்றே புரியவில்லை (தமிழில் படித்தாலே புரியாத விஷயம், புரியாத காலம்!). எவ்வளவோ முயன்றும் கூட முழுவதுமாகப் படித்து முடிக்க முடியவில்லை. பின்னர் மூலதனத்தின் தமிழ் மொழி பெயர்ப்பு வந்துவிட்டது. எனினும், மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ், லெனின், மாவோவின் எழுத்துகளை, சார்ந்த கருத்துநிலைகளை, இடதுசாரி அரசியல் இலக்கியங்களைப் படிப்போருக்கு வழிகாட்டக் கூடியதாக, தெளிவு ஏற்படுத்தக் கூடியதாக சொற் பொருள் விளக்க நூல்கள் ஏதேனும் இருக்கக் கூடாதா? என்றோர் ஏக்கம் இருந்துகொண்டே இருந்தது - இப்போது நிறைவேறியிருக்கிறது. தோழர் எஸ்.வி. ராஜதுரையின் 'மார்க்ஸிய கலைச் சொற்கள் - மார்க்ஸ் எங்கெல்ஸ்' என்ற நூலின் வழி.

வாழும் மார்க்சிய, பெரியாரிய, அம்பேத்கரிய ஆய்வறிஞரான 84 வயது தோழர் எஸ்.வி.ராஜதுரை, 90-க்கும் மேற்பட்ட நூல்களையும் தமிழாக்கங்களையும் படைத்திருக்கிறார். இவ்வளவு வயதிலும் கூட எதைப் பற்றிக் கேட்டாலும் காரண, காரியங்களுடன் விளக்கக் கூடியவராக இருக்கிறார்.

மிக நெடிய வாசிப்புக்குச் சொந்தக்காரரான எஸ்விஆருடைய படிப்பில் - உழைப்பில், இந்த நூலில், ஏற்கெனவே நாம் அறிந்த சொற்கள், சொற்றொடர்கள் பலவற்றுக்கும் பொருள் உரைப்பதுடன் மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸ் ஆகியோரின் கருத்தாக்கங்கள், அவர்களுடைய முக்கியமான நூல்கள் - பெரும்பாலும் தமிழில் அவ்வளவாக

அறியப்படாதவை - அரசியல் நண்பர்கள், எதிரிகள் பற்றி மட்டுமின்றி தொடர்புடைய நிகழ்வுகள், அமைப்புகள் பற்றியெல்லாம் விரிவான விவரங்கள் தரப்படுகின்றன.

தமிழ் அகர வரிசையில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள மார்க்ஸ், எங்கெல்ஸின் மிக முக்கியமான சொற்களின், சொற்றொடர்களின் வரலாறு மட்டுமின்றி, அந்தச் சொற்களை (சொற்றொடர்களை) இருவரும் எங்கெங்கே, எந்தப் பொருளில் பயன்படுத்தியிருக்கிறார்கள் என்பதையும் சூழலையும் அவற்றின் விரிவான பொருளையும் குறிப்பிடுகிறார் எஸ்விஆர். சிலவற்றுக்கான விளக்கங்கள் தனிப்பெருங்கட்டுரையளவில் அமைந்திருக்கின்றன. மார்க்ஸிய அறிஞர்கள் எழுதிய பல்வேறு நூல்களைப் படித்து ஒவ்வொரு கருத்தாக்கத்துக்குமான விளக்கங்களை எழுதியுள்ளதாகவும் அவர் தெரிவிக்கிறார்.

நூலின் தொடக்கத்திலேயே ஐரோப்பிய சோசலிச - கம்யூனிச இயக்கத்தின் வரலாறு என்ற தலைப்பில் நூலின் வாசிப்புக்கு முந்தைய வாசகருக்கான விரிவான தயாரிப்பைச் செய்துவிடுகிறார்.

கலைச்சொற்களுக்குள் நுழையுமுன் மார்க்ஸியம் என்னும் சொல்லை மட்டும் அறிமுகப்படுத்துகிறார் எஸ்விஆர்: 'தொடக்கத்தில் மார்க்ஸியம், மார்க்ஸிஸ்ட், மார்க்ஸியக் கொள்கை ஆகிய சொற்கள் மார்க்ஸுக்கும் மார்க்ஸின் ஆதரவாளர்களுக்கும் எதிராக அவர்களுடைய எதிர்ப்பாளர்களால்தான், குறிப்பாக, ஆட்சி மறுப்பியர்களால் - பயன்படுத்தப்பட்டன. மார்க்ஸியம் என்ற சொல்லை முதலில் உருவாக்கியவர் யாரென்று தெரியவில்லை... 1880-களில்தான் ரஷ்யாவில் நேர்மறையான பொருளில் மார்க்ஸியம் பயன்படுத்தப்பட்டது... குறுங்குழுவாக மாற்றிவிடும் ஆபத்து இருப்பதால் மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸுமே இந்தச் சொல்லைப் பயன்படுத்துவதைத் தவிர்த்தனர்... தொழிலாளர்களின் இயக்கம், முதலாளியத்தை அடுத்து வரும் சமுதாயம் ஆகிய இரண்டையும்

குறிக்க கம்யூனிசம் என்ற சொல்லை மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் பயன்படுத்தினர்.

நூலில் அவசியம் அறிந்திருக்க வேண்டிய சொற்களின் பட்டியலை வைத்துக் கொண்டு ஒவ்வொன்றாக விளக்குகிறார் எஸ்விஆர்.

அந்நியமாதல் பற்றிக் கூறும்போது, அந்நியமாதல் என்பது ஒரு திட்டவட்டமான வரலாற்றுரீதியாக உருவான முதலாளிய உற்பத்தி முறையில் தோன்றும் நிகழ்ச்சிப் போக்கு என்று மார்க்ஸ் கருதியதாகக் குறிப்பிட்டு, சமுதாயத்தில் அந்நியமாக்கப்பட்ட உழைப்புக்கும் தனிச்சொத்துக்குமுள்ள இறுக்கமான பிணைப்பின் காரணமாகத் தனிச்சொத்து ஒழித்துக் கட்டப்படும்போதுதான் அந்நியமாக்கப்பட்ட உழைப்பும் - அந்நியமாதலும் - ஒழியும் என்கிறார் எஸ்விஆர். (அந்நியமாதல் பற்றி மட்டுமே தனியொரு நூலை எழுதியிருக்கிறார்).

அவசிய உழைப்பும் உபரி உழைப்பும் பற்றி விவரிக்கும்போது, உழைப்புச் சக்தி, கூலி உழைப்பாளி போன்றவற்றுடன் மூலதனத்துக்கும் உழைப்புக்கு மிடையே உள்ள இந்தச் சரக்கு உறவில்தான் முதலாளியச் சுரண்டலின் ரகசியம் புதைந்திருக்கிறது என்பதையும் விளக்குகிறார்.

நூலில் சில/பல சொற்கள் பற்றிய விளக்கங்கள் ஒரு குறுநூலுக்குரிய அளவில் விரிந்து செல்கின்றன. அல்லது பெருங்கட்டுரைகளாகவும் மாறிவிடுகின்றன.

அறிவொளி மரபு பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, அறிவொளியாளர்களை மட்டுமின்றி அறிவொளியின் மையக் கருத்துகளின் மூன்று முக்கிய கூறுகளையும் அறிமுகப்படுத்துவதுடன், அறிவொளிச் சிந்தனையில் உள்ள முரண்பாடுகளையும் விளக்குகிறார்.

இருபதாம், இருபத்தியொன்றாம் நூற்றாண்டு அறிவியல், தொழில்நுட்ப முன்னேற்றங்களை வியக்கும் எஸ்விஆர், நடப்பு விஷயங்களுடனும் பொருத்திப் பார்த்து, இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதத்தின் மீது தாக்குதல் தொடுப்பது என்ற பெயரால், அறிவொளி மரபைத் தூக்கிப் பிடிப்பவர்கள், ஏகாதிபத்தியத்துக்குத் துணைபோவதைப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் இஸ்லாமிய அடிப்படைவாதத்தை மட்டுமல்ல, இஸ்லாம், இஸ்லாமிய நாடுகள் முழுவதையுமே அறிவொளியின் பெயரால் எதிர்க்கின்றனர். பிரான்ஸில் ஹிஜாப் அணிவதைப் பகுத்தறிவு, பெண் விடுதலை என்ற பெயரால் எதிர்ப்பவர்கள், லூர்து நகரிலுள்ள கன்னி மேரி தேவாலயத்தை அகற்றுவோ, அங்கே யாரும் செல்லக் கூடாதென்றோ கூறுவதில்லை என்றும் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

ஆசிய உற்பத்தி முறை பற்றி விளக்குவதற்குப் பெரும்பாலும் மார்க்ஸ் எழுதியவற்றிலிருந்தான மேற்கோள்களையே பயன்படுத்திக்கொள்கிறார்.

எங்கெல்ஸ் எழுதிய இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை நூலின் அறிமுகத்தில், 24 வயதேயான எங்கெல்ஸ் மேற்கொண்ட 21 மாத கால ஆராய்ச்சிகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதிய இந்த நூல் எவரொருவரையும் பிரமிக்க வைக்கும் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இடதுசாரிகள், வலதுசாரிகள் எங்கிருந்து வந்தார்கள்? 1792-ல் பிரான்லைக் குடியரசாக அறிவித்த தேசிய அவையின் இடது கோடியில் ஜேகோபின்கள் வீற்றிருந்தனர். இவர்களில் மிகவும் புரட்சிகரமானவர்கள், அவையில் மிக உயர்ந்த வரிசையில் அமர்ந்திருந்தனர்; மலைவாசிகள் என்றழைக்கப்பட்டனர். இவர்களுடன் கருத்து வேற்றுமை கொண்டவர்கள் வலப்பக்கம் அமர்ந்திருந்தனர். இங்கிருந்துதான் அரசியலில் முற்போக்கான, புரட்சிகரமானவர்கள் இடதுசாரிகள் என்றும், மிதவாத, பழைமைவாதக் கண்ணோட்டத்தைக் கொண்டிருந்தோர் வலதுசாரிகள் என்றும் அழைக்கப்படத் தொடங்கினர்.

இயங்கியல் பற்றி விவரிக்கும்போது, மார்க்ஸ் வாழ்ந்த காலத்திலேயே எங்கெல்ஸால் எழுதப்பட்டு, மார்க்ஸால் முழுமையாகப் படிக்கப்பட்டதுடன், அவர் தாமாகவே எழுதிய ஒரு பகுதியையும் உள்ளடக்கியது டீரிங்குக்கு மறுப்பு. இந்த நூலில் சமுதாயம், இயற்கை, மனித சிந்தனை ஆகிய மூன்றிலும் இயங்கியல் விதிகள் செயல்படுவது பற்றிய எங்கெல்ஸின் விளக்கத்தைச் சுருக்கமாகத் தந்திருக்கிறார் எஸ்விஆர்.

உழைப்புச் சக்தி, உழைப்புப் பிரிவினை: மனிதகுல வரலாற்றில் உழைப்புப் பிரிவினை ஏற்பட்டது தவிர்க்க முடியாததும் அது உற்பத்திப் பெருக்கத்துக்கும் அதேவேளையில் மானுட வறுமைக்கும் காரணமாக உள்ளதுமாகும்... முதலாளிய உற்பத்தி முறையின் கீழ் உழைப்புச் சக்தியுமே ஒரு சரக்காக மாறியுள்ளது. அதை விற்கிற உழைப்பாளிகளின் தேவைகளுக்கும் விருப்பங்களுக்கும் உகந்த முறையில் நெறிப்படுத்தப்படாமல், மாறாக வாங்குவோரின் தேவைகளுக்கு ஏற்பவே பயன்படுத்தப்படுகின்றன. அதை வாங்குகிற முதலாளிகளின் நிரந்தரமான நலன், இந்தச் சரக்கை மேன்மேலும் மலிவானதொன்றாக்குவதும் அதன் மூலம் தம் மூலதனத்தின் மதிப்பை இடைவிடாது பெருக்குவதுமாகும்.

உற்பத்தி உறவுகளை விளக்கும்போது, நாகரிக சமுதாயத்தின் சாரமான அம்சமாக அமைவது சரக்கு உற்பத்தியின் வளர்ச்சி; அதாவது பரிவர்த்தனைக்காகச் செய்யப்படும் உற்பத்தி. பயன்பாட்டுக்காக மட்டுமே உற்பத்தி செய்யப்பட்டபோது, உபரி ஏதும் இருக்கவில்லை. உபரி உற்பத்தி இல்லாததால் ஒருவன் மற்றொருவன் உழைப்பில் வாழ்வது சாத்திய

மற்றதாக இருந்தது. எனவே, சுரண்டலும் இல்லை, வர்க்க வேறுபாடுகளும் இல்லை எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

கம்யூனிசம் என்ற சொல், விக்டர் த ஹூபெ என்ற பிரெஞ்சு சிந்தனையாளர் எழுதி, 1777-ல் வெளிவந்த தத்துவரீதியான சமூகத்திற்கான திட்டம் என்ற நூலில்தான் முதன்முதலாகப் பயன்படுத்தப் பட்டிருக்கிறது. மார்க்ஸும் எங்கெல்ஸும் பிரான்ஸிலும் பெல்ஜியத்திலும் இருந்தபோது தங்களை கம்யூனிஸ்ட்கள் என்றும் அங்கிருந்த தொழிலாளி வர்க்க இயக்கத்தை கம்யூனிஸ்ட் இயக்கம் என்றும் அழைத்துள்ளனர்.

கம்யூனிசம் என்ற சொல் பொதுவாகத் தமிழில் பொதுவுடைமை என்றே பெரும்பாலானவர்களால் மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது (ஜெர்மானிய எழுத்தாளர் பீனி அடம்ஸாக் எழுதிய 'கம்யூனிசம் ஃபார் கிட்ஸ்' என்ற நூலை மொழிபெயர்க்கும்போது, 'பொது வுடைமை குழந்தைகளுக்காக' என்றே நானும் பெயர்த்திருக்கிறேன்). தனியுடைமைக்கு எதிரானது என்பதால் பொதுவுடைமை என்று மனதில் படிந்து விட்டிருக்கலாம். ஆனால், common ownership என்பதைத்தான் பொது உடைமை (பக். 560) என்று நூலில் எஸ்விஆர் குறிப்பிடுகிறார்.

எனில், கம்யூனிசம் என்றால்... அவரிடமே கேட்டபோது, 'கம்யூனிசம் என்றே கூறிவிடலாம். அல்லாமல் கூட்டு வாழ்க்கை, சமதர்ம தத்துவம் என்று வேண்டுமானால் கூறலாம். கம்யூன் வாழ்வில் தனியுடைமையும் கிடையாது, பொது உடைமையும் கிடையாது. எனவே, பொதுவுடைமை என்பது சரியான மொழிபெயர்ப்பாகாது. இதைப் போலவே Social Democracy என்பதும் காலங்காலமாக சமூக ஜனநாயகம் என்று தவறாக மொழிபெயர்க்கப்பட்டுப் புழக்கத்தில் இருந்துவருகிறது. இது சோசலிச ஜனநாயகம் என்றே பெயர்க்கப்பட வேண்டும்' என்றும் குறிப்பிடுகிறார் எஸ்விஆர்(பக். 412).

இதேபோல குட்டி பூர்ஷ்வா என்ற சொல் வரும் இடங்களில் எந்தப் பொருளில், யார் அதைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் என்பதை அறிந்துகொள்வது அவசியம் (பக். 319) என்று குறிப்பிடும் எஸ்விஆர், கம்யூனிஸ்ட் கட்சி அறிக்கை கூறுவதுடன் இன்றைய நிலைமையையும் ஒப்பிடுகிறார்.

பொது சுகாதாரம், நகரத்தை அழகுபடுத்துதல், சிங்கார நகரம் என்ற பெயர்களில் எங்கெல்ஸ் காலத்திலும் ஏழைகளும் தொழிலாளர்களும் வசிப்பிடங்களிலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டனர். குடியிருப்புப் பிரச்சினை பற்றி விளக்கும்போது இன்றைக்கும் என்றைக்கும் பொருந்திப்போகும் எங்கெல்ஸின் வரிகளை இங்கிலாந்தில் தொழிலாளி வர்க்கத்தின் நிலைமை நூலிலிருந்து எடுத்துக் காட்டியுள்ளார்:

“அதன் விளைவுகள் எல்லா இடங்களிலும் ஒரே மாதிரியானவை. இந்த பிரமாண்டமான வெற்றியின் காரணமாக பூர்ஷ்வா வர்க்கம் செய்துகொள்ளும் படோடோபமான சுய புகழ்ச்சியுடன் இணைந்திருப்பது மானக்கேடான சந்துகளும் குறுகலான பாதைகளும் மறைந்தொழிவதுதான். ஆனால், அவை வேறொர் இடத்திலோ, அவை முன்பு இருந்த இடத்துக்கு மிக அருகிலோ மீண்டும் தோன்றுகின்றன. முதலாளியத்தால் குடியிருப்புப் பிரச்சினையையோ மோசமான வாழ்க்கை நிலைமைகளையோ ஒருபோதும் தீர்க்க முடியாது.”

சற்றுக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்தக் கூடிய பண்டங்கள், சேவைகள் இரண்டுமே முதலாளிய பொருளாதார அமைப்பில் சரக்குகள்தான் என்று குறிப்பிட்டு, சேவைகள் என்ற சொல்லுக்கான பொருள் சிறப்பாக விளக்கப்பட்டிருக்கிறது.

நவீன பெருவீதத் தொழில் பற்றிக் கூற, அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பட்டறைத் தொழிலில் தொடங்கி விளக்கும் எஸ்விஆர், இங்கிலாந்து நாட்டுப் பாட்டாளி வர்க்கம் எந்தச் சூழ்நிலையில் தோன்றியதோ அந்தச் சூழ்நிலையின் கொடூரம் முழுவதும் மார்க்ஸின் மூலதனம் நூலில் சித்திரிக்கப்படுகிறது என்று கூறுகிறார்.

தவிர, மிக முக்கியமாக, மார்க்ஸ் காலத்தைய தொழிற்சாலை உற்பத்தி முறையும் சுரண்டல் முறையும் 20 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலும் 21 ஆம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலிருந்தும் பெரும் மாற்றமடைந்துள்ளன. 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் தொழிலாளர்களுக்கு இருந்த உரிமைகள் கூட இப்போது இல்லை என்பதுடன் உற்பத்தி முறையிலும் சுரண்டல் முறையிலும் புதிய வகைகள் உருவாகியுள்ளன. இவற்றுக்கு நவீன தொழில்நுட்பங்களும் கணினித் தொழில்நுட்பமும் செய்யறிவும் (செயற்கை நுண்ணறிவு) பயன்படுகின்றன. இவற்றின் காரணமாக உலகத் தொழிலாளி வர்க்கம் சிதறுண்டு கிடக்கிறது. இவை தனியாக விவாதிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம் என்று அழைப்பு விடுக்கிறார் எஸ்விஆர்.

இன்றைய அதிநவீன தொழில்நுட்பச் சூழலில், செய்யறிவு முன்னேறி வரும் வேகத்தில், மிக விரைவில், உலகின் எண்ணற்ற வேலைகளை, பணியிடங்களை செய்யறிவு எந்திரங்கள் கபளீகரம் செய்யும் ஆபத்தான நிலைமை ஏற்படவிருக்கிறது; செய்யறிவின் காரணமாக 'அழுக்குப்படா தொழில்களில்' மிகப் பெரிய வேலையில்லாத திண்டாட்டம் ஏற்படப் போகிறது என்பதில் யாருக்கும் எவ்வித மாற்றுக் கருத்தும் இருக்க முடியாது. எல்லைகள் எல்லாவற்றையும் தாண்டி உலகம் முழுவதுமுள்ள மக்களைப் பற்றி அக்கறை கொள்ளும் கம்யூனிஸ்ட்கள் முன்னுள்ள பெரும் சவால் இது.

பண்டைக்கால சமுதாயம் பற்றிய விளக்கத்தின் போது, மார்க்ஸியக் கண்ணோட்டத்தில் ஆதிச்சநல்லூர், கீழடி, கொடுமணல் நாகரிகங்கள் போன்றவற்றைப் பற்றி விரிவாக எழுத வேண்டியது இந்திய மார்க்ஸியர்களின் கடமை என்றும் குறிப்பிடுகிறார் எஸ்.வி.ஆர்.

மதத்தைப் பற்றிய விளக்கத்தில் மார்க்ஸின் ஏராளமான மேற்கோள்களைத் தருகிறார் எஸ்.வி.ஆர்: “சமயம், வர்க்கப் போராட்டத்துடன் பிரிக்க முடியாத படி இணைந்துள்ளது. சமயங்களின் வரலாற்றில் காணப்படும் பெரும் போராட்டங்கள் பலவும் வர்க்கப் போராட்டங்களின் வடிவங்கள்தான்.”

மார்க்ஸ் எழுதியவற்றில் ‘வரலாறு பற்றிய பொருள்முதல்வாதக் கண்ணோட்டம்’, ‘வரலாற்றுப் பொருள்முதல்வாதம்’ என்ற சொற்கள் எங்கும் இடம் பெறுவதில்லை. ஆனால், அவருடைய கருத்துகளை விளக்குவதற்காக, 1859-இல் வெளிவந்த மார்க்ஸின் அரசியல் பொருளாதார விமர்சனப் பகுப்பாய்வுக்கு ஒரு பங்களிப்பு என்ற நூலுக்கு எழுதிய மதிப்புரையில் தான் ‘வரலாறு பற்றிய பொருள்முதல்வாதக் கண்ணோட்டம்’ என்ற தொடரை எங்கெல்லும் பயன்படுத்தினார் என்பது போன்ற பல அரிய தகவல்கள் நூல் முழுவதும் விரவிக் கிடக்கின்றன.

வரலாற்று வளர்ச்சியைப் பற்றி, தான் கூறிய கருத்துகளை எல்லா இடங்களுக்கும் யாந்திரிகமாகப் பொருத்திக் காட்டக் கூடாது என்று மார்க்ஸுமே பல இடங்களில் எச்சரித்துள்ளார். தமது படைப்புகளில், உலகமனைத்துக்கும் பொருந்தக் கூடியது என்று சோசலிச சமுதாய முன்மாதிரி எதையும் ஆலோசனையாகக் கூறக் கூடிய விதிமுறைகளைச் சொல்வதைத் தவிர்த்தார் மார்க்ஸ். வருங்கால உணவகங்களுக்கு சமையல் குறிப்புகள் எழுதி வைப்பது தமது அக்கறைகளிலொன்றல்ல என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார் மார்க்ஸ்.

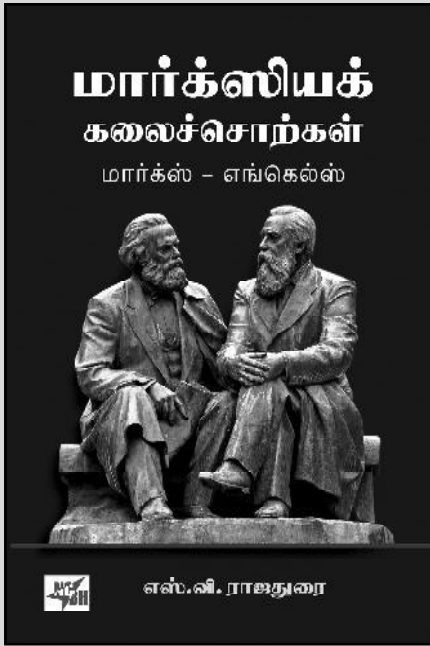
நூல் முழுவதுமே ஏராளமான மேற்கோள்கள், தகவல்கள், ஒப்பிடல்கள் - அரசு அதிகாரத்தைக் கைப்பற்றுவதற்கான வழிமுறைகள் பற்றி மார்க்ஸிடம் ஒன்றுக்கும் மேலான கருத்துகள் இருந்தன என்பன போன்று. இப்போதும் பயன்படுத்தக் கூடியதாக இருந்தபோதிலும் எங்கெல்லின் டிரிங்குக்கு மறுப்பு நூலுக்கான கே.ராமனாதனின் தமிழாக்கத்தைத் திருத்தி செழுமைப்படுத்தி, தேவையான விளக்கங்களுக்கான அடிக்குறிப்புகளுடன் வெளியிடுவது மார்க்ஸியத்தின் அனைத்து அம்சங்களையும் புரிந்து கொள்ள உதவும் என்று நூலில் கேட்டுக் கொண்டு உள்ளார் எஸ்.வி.ஆர்.

தமிழில் முதல் முயற்சியாக வெளிவந்துள்ள இந்த நூல், மார்க்ஸியக் கலைச் சொற்கள் அகராதிக்கும் மார்க்ஸியக் கலைக்களஞ்சியத்துக்கும் இடைப்பட்ட வடிவத்தில் உருப்பெற்றிருக்கிறது. மார்க்ஸியத்தைப் புதிதாகக் கற்போருக்கும் ஓரளவு கற்றவர்களுக்கும் கூட உதவக்கூடிய வகையில் அமைந்திருக்கிறது ‘மார்க்ஸிய கலைச்சொற்கள்.’

இந்த நூல் மார்க்ஸிய கலைக்களஞ்சியப் பணியில் ஒரு தொடக்கமாக அமைந்து பின்னாளில் என்னைவிட அதிகப் படிப்பும் புரிந்துணர்வாற்றலும் உள்ளவர்கள் சிறப்பான ஆக்கங்களைத் தருவார்கள் என நம்புவதாகத் தெரிவிக்கிறார் எஸ்.வி.ஆர்; உண்மைதான்.

உள்ளபடியே மார்க்ஸ், எங்கெல்லஸ், லெனின், மாவோ எனத் தொடங்கி எண்ணற்ற அறிஞர்களைக் கற்பதற்கு உதவியாகத் தமிழில் அவசியம் அருஞ்சொல் பொருள் - ஒரு சொல்லுக்கு ஒரு பாரா அல்லது ஒரு பத்தியளவில் சுருக்கமாக - அகராதியொன்றின் தேவை இன்னமும் கூட இருக்கிறது. இதற்கான பணியையும் இப்போதே தோழர் எஸ்.வி.ஆர். முன்னெடுக்க வேண்டும்; தமிழுக்கு அணி சேர்க்கும் இந்தப் பெரும் பணியில் சின்னச் சின்ன வேறுபாடுகளை எல்லாம் மறந்துவிட்டு, இடதுசாரி எழுத்தாளர்கள், கட்டுரையாளர்கள் அனைவரும் இணைந்துகொள்ளவும் வேண்டும். ●

கட்டுரையாளர், பத்திரிகையாளர், எழுத்தாளர், மொழிபெயர்ப்பாளர், ஊடகவியலாளர்

மார்க்ஸியக் கலைச்சொற்கள்

மார்க்ஸ் எங்கெல்லஸ்

ஆசிரியர் : எஸ்.வி.ஆர்

வெளியீடு:

நியூ செஞ்சரி புக ஹவுஸ் (பி) லிட்.,
41-பி சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட்,

அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050

₹ 1000/-

வரைபடங்களின் வழியே வரலாறு ஜெயசீல ஸ்டீபன்

தமிழ்நாட்டு காலனிய கால வரலாற்றில் தவிர்க்க முடியாத ஆளுமையாக உள்ள புதுச்சேரியைச் சேர்ந்த வரலாற்றறிஞர் பேராசிரியர் ஜெயசீல ஸ்டீபன் அவர்களின் நூல்கள் குறித்த கருத்தரங்கை திருவண்ணாமலையில், திருவண்ணாமலை மாவட்ட வரலாற்று ஆய்வு நடுவம் கடந்த 17.12.2023 அன்று நடத்தியது.

சுமார் 30 ஆண்டுகளாக, வரலாற்றுத் துறையில் பணிபுரியும் காலத்திலிருந்தே பல்வேறு வரலாற்று நூல்களை ஆங்கிலத்தில் எழுதியுள்ளார். அவரது தரவுகளுடன் கூடிய வரலாற்று ஆய்வு நூல்கள் தமிழ்நாட்டில் 2015 வரை பெருமளவில் வரலாற்று ஆய்வாளர், பேராசிரியர்களிடம் பரிச்சயம் இல்லாமல் இருந்தது. 2015இல் இருந்து நியூ செஞ்சரி புக் ஹவுஸ் நிறுவனம் இவரது புத்தகங்களை ஆங்கில மூலத்தில் இருந்து தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளியிட்டு வருகிறது. இவரது புத்தகங்கள் தமிழில் கிடைக்கும் நிலை ஏற்பட்டதும், குறிப்பாக 2023 வரை 18 நூல்கள் தமிழில் மொழிபெயர்த்து வெளிவந்ததின் காரணமாக பெருமளவு வரலாற்று அறிஞர்கள், ஆய்வாளர்கள் படிக்கத் தொடங்கினர். இவரது நூல்களில் இடம் பெறும் வரலாற்றுத் தகவல்கள் தமிழகச் சூழலில் இதற்கு முன்பு படித்திராத பொருண்மையில் அமைந்திருந்தது. காலனிய ஆட்சிக்காலத்தில் எழுதப்பட்ட ஆங்கிலேயர்களின் ஆவணங்கள் மற்றும் தமிழ்நாட்டில் உள்ள ஆவணக்காப்பக ஆவணங்களின் அடிப்படையில் இது வரை ஆய்வுகள், புத்தகங்கள் வந்துள்ளன. ஆனால் பிற ஐரோப்பிய மொழிகளான போர்ச்சுகீஸ், டேனிஷ், பிரெஞ்சு

மொழிகளில் உள்ள ஆவணங்கள் போதிய அளவு ஆய்வுக்கு உட்படுத்தவில்லை. அவை கிடைக்கும் இடம் குறித்தும் அறிமுகமில்லை. இந்த நிலையில் போர்த்துக்கீசியர்கள், பிரெஞ்சுகாரர்கள், டேனியர்கள் இந்தியாவில் காலனிய காலத்தில் இருந்த போது இந்திய மக்களின் சமூகம், வாழ்க்கை, கல்வி, பண்பாட்டு வரலாற்று தகவல்களை தங்கள் தலைமையிடத்திற்கு அனுப்பிகொண்டிருந்தனர். இவர்கள் அனுப்பிய அந்தத் தகவல் குறிப்புகள் முறையே போர்ச்சுகல், பாரிஸ், லண்டன், டென்மார்க் போன்ற நாடுகளின் ஆவணக்காப்பங்களிலும் அருங்காட்சியகங்களிலும் உள்ளன. அவை மிக நீண்ட நாட்களாக ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படாத நிலையில் பேராசிரியர் ஜெயசீல ஸ்டீபன் அவர்கள் அந்தந்த ஆவணக் காப்பகங்களுக்கு நேராக சென்று ஆய்வு மேற்கொண்டுள்ளார். இதற்காக தேவையான ஐரோப்பிய மொழிகளையும் கற்றுத் தேர்ந்துள்ளார். பிற மொழி கற்பதன் அவசியத்தையும் அவரது ஆய்வுகள் உணர்த்துகின்றன.

இந்நிலையில், தமிழில் வெளிவந்துள்ள இவரது 18 நூல்களும் தனித்துவமான தலைப்புகளில் அமைந்துள்ளது. அந்த நூல்களில் குறிப்பிட்ட சம்பவங்கள், தகவல்கள், புள்ளிவிவரங்கள் தமிழக வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் மத்தியில் புதிய எழுச்சியைக் கொண்டுவந்தது. தமிழக வரலாற்றில் புதிய மற்றும் தவிர்க்க இயலாத இந்த வரலாற்று நூல்களை அறிமுகப்படுத்தும் நிகழ்வாக ஒரு கருத்தரங்கம் வைக்கலாம் என்று ஆய்வு நடுவம் முடிவெடுத்து அது தொடர்பான நடவடிக்கையில் இறங்கியது. திருவண்ணாமலையில் பண்பாட்டு

ஆய்வாளர், கலை இலக்கியப் பெருமன்றத்தைச் சேர்ந்த இரா.ப.அண்ணாதுரை அவர்களின் ஊக்கமே இந்த நிகழ்ச்சி நடத்த காரணம். இந்நிகழ்ச்சி நடத்த முடிவெடுத்தவுடன் ஜெயசீல ஸ்டீபன் நூல்களை மொழிபெயர்ப்பு செய்பவரும் வரலாற்று ஆர்வலரும் எனது நண்பருமான கி. இளங்கோவன் அவர்களை தொடர்பு கொண்டு ஜெயசீல ஸ்டீபன் அவர்களின் ஒப்புதலைப் பெற்றோம். அதைத் தொடர்ந்து கருத்தரங்கம் டிசம்பர் 17, 2023 அன்று திருவண்ணாமலை வேங்கிக்காலில் பூமாலை வணிக வளாகத்தில் நடைபெற்றது.

இந்நிகழ்ச்சியை திருவண்ணாமலை மாவட்ட வரலாற்று ஆய்வு நடுவத்தின் தலைவர் த.ம. பிரகாஷ், தலைமை ஏற்கவும், திருவண்ணாமலை மகிழும் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தலைவர் சீனி.கார்த்திகேயன் சிறப்பு அழைப்பாளராகவும் கலந்து கொண்டார். ஆய்வு நடுவத்தின் செயலர் ச.பாலமுருகன், அறிமுக உரையுடன் தொடங்கிய கருத்தரங்கில், பேராசிரியர் ஜெயசீல ஸ்டீபன் அவர்களின் உழைப்பைப் பற்றியும் அவரது நூல்கள் குறித்தும் பேராசிரியர் பா. ரவிக்குமார் பகிர்ந்துகொண்டார். சென்னையில் கல்லூரியில் பணிபுரியும் முனைவர் சி.இளங்கோ அவர்கள் பேரா.ஜெயசீல ஸ்டீபன் அவர்களின் நூல்களின் தாக்கம் குறித்தும், அது எவ்வாறு கல்லூரி மாணவர்களுக்கு பயனுள்ளதாக அமைகிறது என்றும் விரிவாக எடுத்துரைத்தார். நெசவாளர்களும் துணி வகைகளும் என்ற நூல் குறித்து இரா.ப. அண்ணாதுரை அவர்கள் கருத்துரை வழங்கினார். ஆங்கில மூலத்தில் உள்ள இந்நூல் தமிழில் குறைந்த அத்தியாயங்களே உள்ளன என்றும் முழுவதுமாக மொழிபெயர்த்தால் அது மிகப் பெரிய வரலாற்றுப் பொக்கிஷமாக இருக்கும் என்றும் எடுத்துரைத்தார். முனைவர் சு. பிரேம்குமார் தமிழகத்தின் தொழில் வளர்ச்சியும் தொழில்மயமாக்கலும், சாதி வளர்ச்சியும் என்ற நூல் குறித்து ஆய்வுரை நிகழ்த்தினார். இந்நூலில் ஏராளமான தகவல்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது என்றும் அதில் சில தகவல்களுக்கான மூலங்களில் இருந்து வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றதென்றும் தெரிவித்தார். பின்னர் மொழிபெயர்ப்பு செய்த கி.இளங்கோவன், சீனு தமிழ்மணி ஆகியவர்கள் தங்கள் மொழிபெயர்ப்பு அனுபவத்தையும் நூல்களின் தன்மை குறித்தும் உரையாடினர். சிறப்பு அழைப்பாளர் சீனு கார்த்திகேயனும் பேராசிரியர் நூல்கள் குறித்தும் அவரது பங்களிப்பு குறித்தும் வாழ்த்துரை வழங்கினார்.

இறுதியில், பேராசிரியர் ஜெயசீல ஸ்டீபன் தனது சிறப்புரையை வரைபடங்களின் வழியே வரலாறு என்ற தலைப்பில் உரையாற்றினார். உரையின் போது, தனது ஆய்வுக்கான களங்களை

எவ்வாறு தேர்ந்தெடுக்கிறார் என்றும் ஆய்வு செய்த பல்கலைக்கழகங்கள், ஆவணக்காப்பகங்கள், அருங்காட்சியகங்கள் குறித்து எடுத்துரைத்தார். ஐரோப்பியர் எவ்வாறு தமிழ்நாட்டில் உள்ள கிராமங்களிலிருந்து மக்களிடம் உள்ள மருத்துவ அறிவு, கல்வி அறிவு உள்ளிட்டவை எவ்வாறு ஐரோப்பிய நாடுகளுக்கு சென்றன என்றும் விவரித்து கூறினார். ஐரோப்பியர்கள் தாம் காலனிப் படுத்தப் போகும் நிலப்பரப்பின் மொழி, பண்பாட்டை எவ்வாறு கற்றுத்தேர்ந்தனர் என்றும் அந்தத் தகவல்களே பின்னாட்களில் அவர்கள் ஆட்சி செய்ய உதவின என்றும் குறிப்பிட்டார். குறிப்பாக ஐரோப்பியர் எங்கெல்லாம் ஆளுமை செலுத்த விரும்புகிறார்களே அங்கெல்லாம் அவர்கள் அவ்வூர் வரைபடத்தை முதலில் வரைந்து உள்வாங்கிக் கொள்கின்றனர். பின்னர் படிப்படியாக வளர்ந்து ஆளும் நிலைக்கு உயர்கின்றனர் என்பது குறித்து விவரித்தார். திருவண்ணாமலை, வந்தவாசி, சேத்துப்பட்டு பகுதிகள் குறித்த வரைபடங்கள் எந்த அளவிற்கு நுணுக்கமாக வரையப்பட்டுள்ளது என்றும் அது எவ்வாறு வரலாற்று ஆய்வுக்கு பயன்படும் என்றும் விவரித்தார். மாணவர்கள் வெளிநாட்டு பல்கலைக்கழகங்களில் ஆய்வுகள் செய்ய சில வழிமுறைகளையும் குறிப்பிட்டு உரையாடினர். எவ்வளவு ஆய்வுகள் செய்தாலும் அதை ஆவணப் படுத்த வேண்டும் என்பது மிக முக்கியம் என்றும் இது வரை தான் ஆய்வு செய்தது கடலில் ஒரு துளி என்றும் இன்னும் ஏராளமான பகுதிகள் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படாமல் உள்ளது என்றும் தெரிவித்து ஆய்வுகள் தொடரவேண்டும் என்ற விழைவுடன் சிறப்புரையை நிறைவு செய்தார்.

இந்தக் கருத்தரங்கத்திற்கு ஆய்வாளர்கள், பேராசிரியர்கள், மாணவர்கள், ஆர்வலர்கள், பொதுமக்கள் என பலதரப்பிலிருந்தும் பெருந் திரளாகக் கலந்து கொண்டனர். நியூ செஞ்சுரி புக ஹவுஸ் அவ்வரங்கில் புத்தக கண்காட்சியை ஏற்பாடு செய்திருந்தது. கள்ளக்குறிச்சி கல்லூரி மாணவர்கள் அதே இடத்தில் நாணய மற்றும் தொல்லியல் கண்காட்சி நடத்தினர். பேராசிரியர் ஜெயசீல ஸ்டீபன் அவர்கள் திருவண்ணாமலை மாவட்ட வரலாற்று ஆய்வு நடுவத்திற்கு அரிய விலைமதிக்க முடியாத 5 வரைபடங்களை (Maps) தந்து நெகிழ்ச்சியூட்டினார். இறுதியாக முனைவர் எ.சுதாகர் நன்றியுரை ஆற்றினார். திருவண்ணாமலை மாவட்ட வரலாற்று ஆய்வு நடுவம் நடத்திய இந்த கருத்தரங்கங்கள் வெற்றி கரமாக நடந்ததுடன் நல்லதொரு வரலாற்று அறிஞரை தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு அறிமுகப் படுத்தியதில் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு தனது பணிகளைத் தொடர்கிறது. ●

எழுத்தாக்கம்: ச. பாலமுருகன்

பெண்ணியச் சிறுகதையின் பண்பாட்டுப் புரிதல்கள்

இரா.குமரகுருபரன்

“ஆண் வழி சமுதாயம், அதில் தொக்கி நிற்கும் மதிப்பீடுகள் இவைதான் பெண்களுக்குக் கொடுமை இழைத்திருப்பதாக நான் நம்புகிறேன். பெண்ணின் உடலும் அதை ஒட்டிய தேர்வுகளும் பெண்ணின் வசமில்லாமல் இருப்பதுதான் ஆண்வழிச் சமுதாயம் இழைத்திருக்கும் குரூரம் என்று நினைக்கிறேன்.”

- அம்பை

பதின்ம வயதில் அரும்பும் ஆண் பெண் நேசம், பாசமா காதலா என்பதான வளர்ச்சிப் படிநிலைகளைக் கூறும் சிறுகதை கவிதா சொர்ணவல்லி எழுதிய “நான் அவன் அது...” தூரத்து உறவு என்ற பாசப் பிணைப்பில் மீனாவும் ரவியும் நெல்லையில் சேரன்மகாதேவி ஊரில் இணைந்து பழகும் வாய்ப்பு கிடைக்கிறது. பாச உறவு தாண்டிய பிரியம் மீனாவை கல்யாணம் பண்ணிக் கொள்ளுமாறு அவனிடம் கேட்க வைக்கிறது. ரவியின் நிராகரிப்பு மீனாவிற்குப் பழசை மறக்கும் இன்னொரு காதலுக்கு நாளடைவில் இட்டுச் செல்லும் நிலையில், மீனா கேட்ட

கேள்வியின் தாக்கத்திலேயே ரவி நிலைகொண்டு நிற்கிறான். உளச் சிக்கல்கள், பண்பாட்டுச் செய்திகள் விரவி நிற்கும் பெண்ணியக் கதை.

இளம் வயது நினைவுகளை அசைபோடுவது எல்லோருக்கும் இனிமையான தருணங்கள்தான். அதிலும் அன்பு, காதல் இவற்றிற்கு இடையே தோன்றும் ரெண்டுங்கெட்டான் உணர்வுகள் பதின்மப் பருவ ஏக்கங்களையும் தாண்டிய இனம் புரியாத ஒன்றாகவே நிலைபெற்று நிற்கிறது. உறவில்லாவிடினும் உறவுமுறைப்பெயர்களுடன் அழைப்பதில் ஊரே ஒன்று கூடி நிற்கும் தமிழ்ப் பண்பாடு தமிழ்நாட்டில் நிலவுகிறது. குறிப்பாக, திருநெல்வேலி, தூத்துக்குடி, தென்காசி, கன்னியாகுமரி உள்ளிட்ட தென் மாவட்டங்களில் இத்தகைய பந்தம் இன்றளவும் நீடித்து நிற்கிறது. சாதி வேறுபாடுகளையும் தாண்டிய ஒன்றாக அமைந்த காலமாகவும் சென்ற நூற்றாண்டு வரை இருந்தது. தூரத்துச் சொந்தமான அண்ணன் தங்கை முறை உறவும்கூட, சூழல் காரணமாக பொறாமை, அன்பு, காதல், திருமணம் உள்ளிட்ட

கூறுகளுடன் இணைந்து பண்பாட்டுக் களத்தில் 'கலாச்சார அதிர்ச்சி' (culture shock) எழுப்புகிறது. சமூக உளவியல் காரணங்களுக்காக தனது பதினம் பருவப் பிரியம் நிறைவேறாத நிலையில் நாயகி தெளிவாக முடிவெடுத்து வேறு காதலில் ஈடுபாடு கொண்டு கல்யாணத்தை நோக்கிச் செல்கிறாள். ஆனால் நாயகன் அவளைப் போன்ற இன்னொரு பெண்ணை எதிர்ப்போக்கி குழப்பத்தில் கருத்துமுதல் வாதிடக்கூட வே நிற்கிறான். இதுதான் கவிதா சொர்ணவல்லி, 2014 ஆம் ஆண்டு ஆனந்தவிகடன் இதழில் எழுதிய "நான் அவன் அது..." சிறுகதையின் கரு ஆகும்.

திருநெல்வேலி மாவட்டம் அம்பாசமுத்திரத்தைப் பூர்வீகமாகக் கொண்டவர் கவிதா சொர்ணவல்லி; தற்போது வசிப்பது சென்னையில். பத்தாண்டு களுக்கும் மேலாக பெண்கள் அகமனவுலகு குறித்த இலக்கியப் படைப்புகளுடன் அறியப்படும் எழுத்தாளர் ஆவார்; செய்தி ஊடகத் துறையிலும் பங்களிப்பைச் செய்து வருகிறார். தலித்திய இயக்கச் செயல்பாடுகளில் தீவிர ஆர்வம் கொண்டவர்.

கதையில் பாச உறவு

தொலைக்காட்சியில் சேனல்களைத் திருப்பிக் கொண்டிருந்த மீனா குறிப்பிட்ட பாடல் இடம் பெற்ற நிலையில் அதுகுறித்து அவளுக்கு ஏற்பட்ட அனுபவத்தை அசைபோட்டபடியே, இளம் பருவ வாழ்க்கைக்குள் நுழைகிறாள். அந்தப் பாட்டு அவளுக்குப் பிரியமான ரவி அண்ணன் ரசிப்பது.

"அண்ணன் தான் அடிக்கடி சொல்வான் என்னிடம். 'உன் ஞாபகம் வந்தா நான் இந்தப் பாட்ட பாத்துப்பேன் மீனா. அச்ச அசப்பில ரேவதி உன்ன மாதிரியே இருப்பா!' என்று.

"ஆமாம். ஒரு கேசட் முழுக்க இந்த பாட்டா தான் பதிஞ்ச வெச்சுருக்கான். அடிக்கடி வீடியோல போட்டுப் பாத்துக்குவான்!" என்று பெரியம்மாவும் சேர்ந்து சொல்லும் போது ஒரு மாதிரி வெட்கம் முகம் முழுவதும் பரவி ஓடும்." (பக். 616, 'நான் அவன் அது...', மீதமிருக்கும் சொற்கள்) என்பதில் குடும்பத்திலும் ரவி மீனா நட்பிற்கான அங்கீகாரம் வெளிப்படுகிறது. 'வயதுக்கு வந்த பின் என் ஆளுகைக்குள் பல்வேறு சட்டத்திட்டங்களுடன் என் குடும்பத்தாரால் நுழையவிடப்பட்ட ஒரே ஒரு ஆண் மகன்' என்ற வரிகளில் குடும்பத்தாரின் நன்மதிப்புக்கு உகந்தவன் என்ற தெளிவு கிடைக்கிறது.

பெண்ணியவாதி சித்தி

மீனாவின் ஆச்சி அவளது சித்தியுடன் அதிகம் பேசிவிடக் கூடாது என்பதில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கக் காரணம், கல்லூரி செல்லும் சித்தியின் ஜீன்ஸ் டிரஸ்... 'கல்லூரி ஆண் தோழர்களை

வீட்டிற்கு அழைத்து வந்து தொழுவத்திலிருந்த பசுமாட்டிடமிருந்து சூடாகப் பால் கறந்து டீ போட்டுக் கொடுத்து பார்ப்பவர்களுக்கு மாரடைப்பை வரவழைப்பாள்.'

'போராட்டக் குணம் மிக்க சித்தியின் ஃபெமினிச' ஈடுபாடு மீனாவிற்குப் பிடிக்கிறது. அம்மாவிற்கும் சித்தி பிரியமானவள். உளுந்துச்சோறு, பூண்டுக் கஞ்சி செய்து மீனாவிற்கு ஊட்டுபவள்; மீனா அழ அழ, பச்சை முட்டையை அவள் வாயில் ஊற்றிக் 'கொடுமைப்படுத்துபவள்.' - இது மீனாவின் பார்வை வெளிப்பாடு.

குடும்ப உறவுக்குள் வெளியார் வரக் கட்டுப்பாடு

ஆண்கள் வெகு எளிதில் பெண்களுடன் பழக அனுமதிக்காத இறுக்கமான சமூகமாக கிராமப்புறக் குடும்பமுறை அமைந்துள்ளது. சித்தியைப் பார்க்க வந்த ரவிஅண்ணனை 'தார்சா'விலே (வீட்டின் நுழைவு அறை) நிறுத்துகிறான் அம்மாச்சி.

அம்மாவிடம் சித்தி ரவியை இன்னார் என்று அறிமுகப்படுத்தியவுடன், "அட, வேலு மச்சாவி மவனா இது! இத்தன வளந்துட்டானா?" என்பதான கேள்விகள், நெகிழ்தல், குலாவல்களுடன் அம்மா ரவியை உள்ளே கூப்பிடுகிறாள். பட்டாசாலை தார்சாவிற்கும் சமையலறைக்கும் இடையிலான வீட்டார் புழங்கும் இடம் (Living Room).

பதினம் பருவப் பிரியம்

'வளத்தியாக லேசான அழகாக பெண்மை யுடனும் சிரித்தால் தெரியும் தெத்துப் பல்லுடனும் தேன்றும்' ரவி, தனது சித்திக்கு எழுதும் கடிதங்களில் இறுதியாக 'மீனாவைக் கேட்டதாகச் சொல்லு சித்தி' என்று எழுதுவான். இந்தக் கடைசி வரிக்காகவே காத்திருக்கும் மீனா இந்த "எட்டாம் வகுப்புப் பிரியத்துக்கு எல்லாம் காதல் என்றோ, அன்பு என்றோ, அண்ணன் தங்கை பாசம் என்றோ பேர் வைக்க விரும்பவில்லை நான்... அது ஒரு பிரியம். பெயரில்லா, பெயரற்ற பிரியம்" என்று கூறுகிறாள்.

அரிசி பருப்பு திருடி, தேங்காய் சிரட்டையில் கூட்டாஞ்சோறு செய்யக் கற்றுக் கொடுத்தவன், 'பூவரசம் பீப்பீ' ஊதக் கற்றுக் கொடுத்தவன்; போட்டியில் தான் ஜெயித்த வண்ணவண்ணக் கோலிக்காய்களை டப்பாவில் அடைத்து வழங்கியவன், ஆயிரம் வருடப் பாம்பைக் காட்டுவதாக பயமுறுத்தி அழவைத்தவன் ரவி. அவன் மீதான பாசம் பிரிவின் போது அதிகரிக்கிறது. வீட்டுக்கு அவன் வரத்து குறைந்து தன் வயதொத்த சுபிதாவிடம் அவனுக்கு நெருக்கம் ஏற்பட்டபோது அவளது அளவற்ற கோபம் 'பொச்சிவ்னெஸ்' ஆக மாறி, அவன் தன்னை ஏமாற்றி விட்டதாக நினைத்துத் துயரம் கொள்ள வைக்கிறது. பதினொன்றாம் வகுப்பு விடுமுறையில்

சேரன்மகாதேவி வந்தபோது 'பிளஸ் டூ' முடித்து இன்ஜினியரிங் படிப்பிற்காக சென்னை செல்லவிருந்த வனிடம், "அண்ணா, என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறியா? உன்னோடவே வெச்சுக்கிறியா என்னையா?" என்று கேட்கிறாள். இதைக் கேட்டு அதிர்ந்து நின்றவன் அமைதியாக கிளம்பிச் சென்று விடுகிறான்.

சென்னையில் இருவரும் வெவ்வேறு இடங்களில் வசித்தாலும் 'ரவியைப் பார்க்கத் தோன்றியது இல்லை' என்று எண்ணும் மீனா எழும்பூர் ரயிலடியில் எதிர்பாராத விதமாக அவனைச் சந்தித்தபோது பரவசம், பயம், அழுகை, சந்தோஷம்... வார்த்தைகள் கிடைக்காமல் பட்ட நவரச உணர்வுகளில் தவிக்கிறாள். "எப்பவே கல்யாணம்?" என்று மீனாவிடம் ரவி கேட்கிறான். தனக்கு நடக்கவிருக்கும் காதல் கல்யாணத்திற்கு பெற்றோர் சம்மதித்துவிட்டதைக் கூறும் மீனா, "நீ இன்னும் கல்யாணம் பண்ணிக்கலியா?" என்று கேட்டபோது "உன்னை மாதிரியே ஒரு பொண்ணை தேடிட்டு இருக்கேன்!" என்கிறான். 'எதுவும் பேசிக் கொள்ளவில்லை இருவரும் அதற்குப் பிறகு!' என்று முடிகிறது கதை.

பெண்ணிய அணுகுமுறையின் பொருத்தப்பாடு

"பெண் - பெண்ணியம் - பெண் நிலை" என்ற தமது நூலில், பேராசிரியர் த.விஜயலட்சுமி பெண்ணாக்கல், புழங்குவெளிக் கட்டுப்பாடு, குணநலன்கள், அதிகாரப் பராமரிப்பு, சமூகநிலை/ உணர்வு நிலை, மதநிலை, ஆசிரிய அதிகாரம், பாத்திர வளர்ச்சிப்போக்கு, பெண் மொழி, பாலியல் வெளிப்பாடு, பெண் வெறுப்பு, கோயில் சடங்குகள் உடல் புனிதம் உள்ளிட்ட பெண்ணியக் கூறுகளை விவரித்துச் செல்கிறார். அந்த அடிப்படையில் இந்தச் சிறுகதையை, பெண்ணியப் பார்வையில் பொருத்திப் பார்க்க இயலும்:

பதின்மக் காதல் மட்டுமல்ல, இக்கதையின் கரு ஆண் பெண் உள்சிக்கல்கள் மாறுபாடானவை; சூழல் அனைத்தையும் தீர்மானிக்கிறது. சுற்றி வளைத்து தூரத்து உறவில் வரும் அண்ணன் தங்கை உறவு திருமண உறவாக வளர்ச்சியடைவது குறித்து சமூகத்தில் நிலவும் கருத்தின் மீது கேள்வி எழுப்புகிறார் கவிதா சொர்ணவல்லி! இஸ்லாத்தில் இதற்குத் தடையில்லை. ரவி குடும்ப உறவு கெட்டு விடும்; அதைப் பாதுகாப்பதே முக்கியமானது என்று தீர்மானிக்கிறான். உணர்ச்சிப்பெருக்கில் சலனத்தை ஏற்படுத்தி மீனா பேசுவதை உளறல் என்று நினைத்து முதலில் திகைத்து நிற்கிறான். ஆனால் இறுதியில், மீனா போல் பெண் கிடைப்பதற்காகத் தவம் கிடக்கிறான். இது நிறைவேறும் என்ற உறுதியில்லை. ஆனால் பெற்றோர் சம்மதத்துடன் மீனா காதல் திருமணம் செய்து கொள்ளப்போவதை, தானே தீர்மானிக்கிறாள்.

தொகுப்புரை

1. கிராமப்புற குடும்ப சமூக உறவுகளில் காணப்படும் பாசப் பிணைப்புகளின் காத்திரமான இடம் குறிப்பிடப் படுகிறது.
2. குடும்பத்திற்குள் ஒருத்தி ஆனாலும் நடையுடை காரணமாகவும் ஆண் நண்பர்களை வீட்டிற்கு அழைத்து வருவதாலும் சித்தி மீது மூத்த ஆச்சியின் சந்தேகக் கண்கள் கண்காணித்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. மீனாவையும் மான் சித்தி மாற்றி விடுவாளோ என்ற அச்சவுணர்வு ஆச்சிக்கு ஏற்படுகிறது. உண்மையிலேயே சித்தியின் நட்பு மீனாவின் காதல் திருமணத்திற்கு இது பிற்காலத்தில் அடிகோலுவதாகக் கொள்ளலாம்.
3. இளமைக் காலப் பாசத்தை பெயரில்லாப் பிரியம் ஆக மீனா கருதுகிறாள்.
4. சுபிதாவிடம் ரவி பழகுவதால் மீனாவிற்கு ரவியை உடைமையாக்கிக் கொள்ளும் பொறாமை உணர்ச்சியான 'பொச்சிவ்னெஸ்' ஏற்படுகிறது.
5. தகுந்த துணை இல்லாமல் தனிமைப்படுத்தப் படுவதாக உணரும் மீனா, ரவியைப் பிரிய மனமில்லாமல் தன்னைக் கல்யாணம் பண்ணி, கூடவே வைத்துக் கொள்ளுமாறு உணர்ச்சி பெருக விளிக்கிறாள்.
6. அதிர்ச்சியுற்ற ரவி இன்ஜினியரிங் மேல்படிப்புக்காக, மீனா வசிக்கும் சென்னை செல்கிறான். ஒரே ஊரில் வசித்தாலும் அவனைப் பார்க்க வேண்டும் என்பதே தோன்றவில்லை மீனாவிற்கு!
7. எதிர்பாராத இருவர் சந்திப்பில் மீனா பெற்றோர் சம்மதத்துடன் காதல் திருமணம் பண்ணவிருப்பதை ரவி அறிகிறான்; அவனோ மீனாவைப் போல பெண் கிடைத்தால் திருமணம் பண்ணுவதாகக் கூறுகிறான். ஒன்றும் பேசாமல் பிரியும் அவர்கள் பின்னர் சந்திக்கவேயில்லை என்பதாக முடிகிறது.
8. மலரலங்காரம், தாழம்பூச் சூடல், பருவப்பெண் தீட்டு, வழிபாடு ஆகியன பண்பாட்டில் ஏற்படுத்தும் தாக்கம் இடையிடையே உணர்த்தப் படுகின்றன.

துணைநூற்பட்டியல்

1. விஜயலட்சுமி. த, பெண் பெண்ணியம் பெண் நிலை, காலசகம் வெளியீடு காலசகம் பதிப்பகம் 6/125-29 பாரத் நகர், வடிவீஸ்வரம், கோட்டார் அஞ்சல், நாகர்கோவில் - 629002, முதல் பதிப்பு: நவம்பர் 2020.
2. வெண்ணிலா அ. (தொ.ஆ.), மீதமிருக்கும் சொற்கள்: பெண் எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் (1930-2014), அகநி வெளியீடு, 3 பாடசாலை வீதி, அம்மையப்பட்டு, வந்தவாசி- 604 408, முதல் பதிப்பு: அக்டோபர் 2014.
3. ஊடறு றஞ்சி (சுவிட்சர்லாந்து) & புதிய மாதவி (இந்தியா), சங்கம்: பெண்ணிய உரையாடல்கள், கால்யா வெளியீடு 16 இரண்டாம் குறுக்குத் தெரு, டிரஸ்ட்புரம், கோடம்பாக்கம், சென்னை 600024, முதல் பதிப்பு:2019. ●

கட்டுரையாளர், முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர் தமிழியல் மற்றும் பண்பாட்டுப் புலம், தமிழ்நாடு திறந்தநிலைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை-15.

47^{வது} சென்னை புத்தகக் காட்சி - கடை எண்: F49

நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் (பி) லிட்.,

41-பி, சிட்கோ இண்டஸ்ட்ரியல் எஸ்டேட், அம்பத்தூர், சென்னை - 600 050

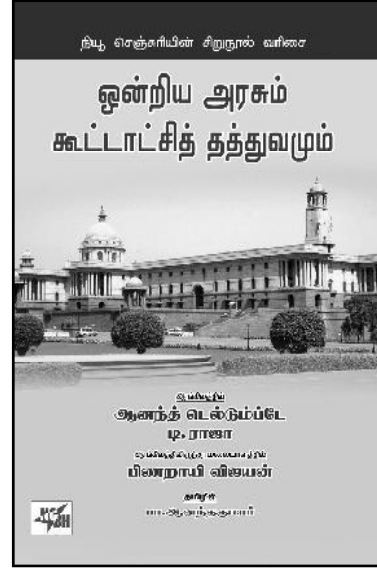
தொலைபேசி எண்: 044-26251968, 26258410, 48601884

email : info@ncbh.in, website: www.ncbhpublisher.in

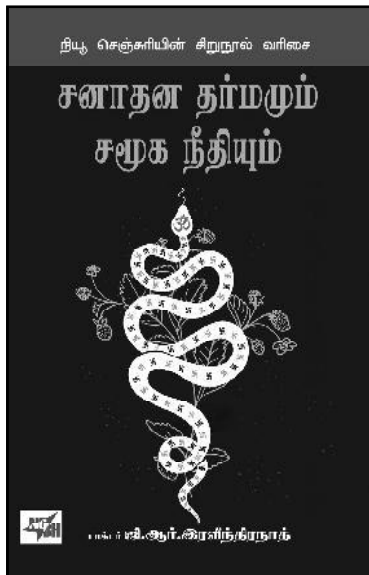
நியூ செஞ்சுரியின் சிறுநூல் வரிசை

₹ 25.00

₹ 25.00

₹ 25.00

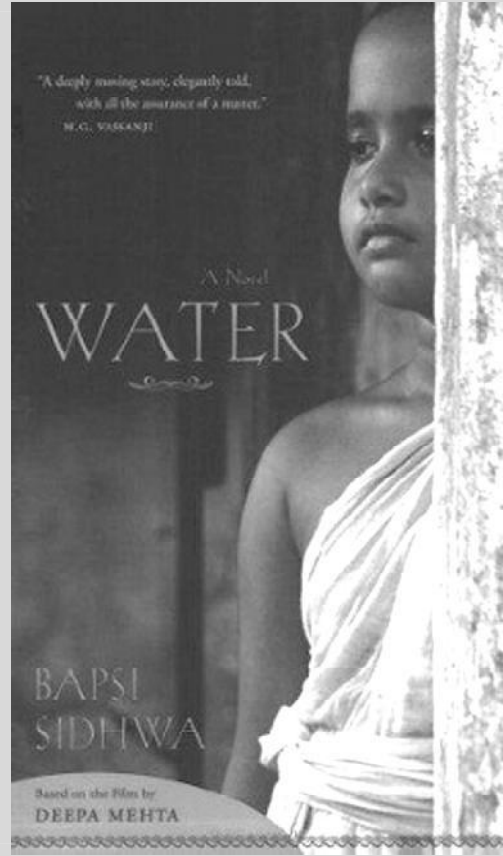
₹ 25.00

பு
த
ய

வெ
ள்
யீ
டு
க
ள்

Patriarchal Suppression Upper-caste Widows and the Resultant Inviolable Voices: A Study of Bapsi Sidwa's 'Water'

T.Jayasudha

The Oxford English Dictionary defines 'protest' as 'a statement or action expressing disapproval or objection' and as "an organized public demonstration objecting to an official policy." It also includes protest as challenging a decision, an outcry, an affirmation and an assertion (713). Over the centuries, one of the most important tools available to protesting groups was literature. Some of the most famous protest literatures are: Black literature, indigenous writings like Métis of Canada or that of the American Indians, Dalit writings, feminist writings, etc. Bapsi Sidwa's *Water* qualifies to be protest literature as it envisages a new social order against the oppression of upper caste widows in some parts of northern India by resisting patriarchy.

The role of woman in the Indian socio-cultural contexts has always been one of subjugation to her male counterparts. The status of women during the Vedic age through the Aryan invasion and advent of Hinduism leading to the pre and post independence eras would be mandatory to study the plight of the upper caste widows portrayed by Bapsi Sidwa in *Water*. The opposition that *Water* encountered sprung from the Hindu patriarchal set up as Deepa Mehta's venture represented the views and experiences of the marginalized widows from a woman's point of view.

Rising the limitations of the ideologies to lay bare the full range of oppressive practices imposed upon all women, but particularly upon widows (Chakravarti 248).

Sidwa's novel shows antecedents of popular ideologies in ancient Brahmanical texts and their reiteration in texts compiled in the eighteenth century which would have the effect of refurbishing the circulation of Brahmanical ideologies at a 'popular' level. Kamaladevi Chattopadhyay in her seminal work *Indian Women's Battle for Freedom* writes:

Scholarly studies by researchers tell us that the women in the ancient times, from Vedic period, that is, 2500 B.C to 1500 B.C. enjoyed equal status with men in every field such as political, social, economic and religious. They were treated with dignity and respect ... Women's education was then a routine part of their daily life, marked by Upanayana, which literally means taking a pupil to the teacher or initiation into learning. There are verses in the Atharva Veda to be recited while offering a libation at the initiation of a woman into Vedic studies. One of the Grihasutras describes the actual initiation ceremony where she is addressed as Yagnopavitini (Chattopadhyay 9).

Man could not worship alone, as he was only half a being. In fact at one time, no unmarried man could become a priest. Even today “women are still indispensable in some rituals which the man alone cannot perform without his woman partner” (Chattopadhyay 10). The ritualistic marriage verse, the vows taken during marriage, presuppose the bride to be an adult though monogamy was the practice. Marriage of the widow to the younger brother of the deceased husband was allowed. Chattopadhyay quotes a passage from Rig Veda addressed to a widow.

Rise up woman, thou art lying by one whose life is gone.

Come to the world of the living, away from the husband (Chattopadhyay 11).

Pandita Ramabai too mentions about it in the High Caste Hindu Woman (Ramabai 42).

Aryans, the earliest followers of Hinduism in India practiced a variety of conjugal relationship: some approving of monogamy, others accepting polygamy and polyandry. Rishi Parasara’s requests for sexual favour from Satyavati, Kunti’s wooing of Surya and seeking relations outside her marriage to Pandu as he cannot produce children are examples of polyandry in ancient Indian.

It was The Laws of Manu or Varnashastras that brought the caste system and patriarchy. The marrying of non-Aryan women into Aryan families was towards enslaving them as they were low caste and hence they could not be initiated through Upanayana and Vedic education. To quote Chattopadhyay:

The obvious purpose of excluding women from this initiation was clearly to debar them as servile nonentities... an extension of what was called religion began to cover social usages, the freedom enjoyed by women began to contract and ancient texts came to be tortured out of their original context to support the new social pattern now forced into use. Many perverse customs were thus introduced into society by interpolating whole new passages into the original shastric texts and epics, posed as emanation from learned, respected leaders or rishis. This helped them to get religious sanction for degrading women’s status, reducing them to being unwanted progeny and finally having to mount the funeral pyre of the husband. Marriage was to be their only vocation, with no existence outside of it (Chattopadhyay 18).

Child marriage followed as a natural corollary. The daughter was described as a ‘trust’ of the father, later to become the ‘property’ of the husband. When child marriage became a religious obligation, child widows became inevitable, whose fate under the changed circumstances became miserable. Child marriage was mandatory for girls as Rakhmabai writes:

Every parent was obliged to marry its child within the limit of the age and within its own caste, be it a fit or unfit match (Chakravarti 106).

Widows had only two alternatives either to subject themselves to excommunication and social oppression or to become a sati. According to Chakravarti:

The widow was conscious of the miseries to which she would be subjected now that she had survived her husband. The momentary agony of suffocation in the flames was nothing compared to her lot as a widow (285).

In her critique on Pandita Ramabai’s times, Sati was declared illegal in India in 1829 by the then Governor General Lord William Bentinck because of Raja Ram Mohan Roy’s activist efforts. The glorification of sati reached its peak when temples were built for them. There are 250 sati temples in northern India, mostly in Rajasthan. An article by Divya in Sunday Times of India dated 16th August 2009 entitled “Cases may have become rare but Glorification of the Ideology continues for Commercial Reasons: Why sati is still a burning issue” shows that the crusade against sati is still not over.

The fate of child widows is even more reprehensible, for their whole future is marred, especially as some of them were very little girls. They are debarred from any festivities, celebrations, denied good clothes or ornaments and their head had to be tonsured. Further, they were considered inauspicious, unlucky to even look at, so they had to hide themselves, make themselves look ugly, subject themselves to a whole lot of ignominies. The social fabric was being progressively tied up in these so called religious coils by interested social tyrants clad in religious garbs. It is evident that in the early times Hindu society was guided by customary rules of conduct, interpreted by people as the needs of the times required.

Colonialism intensified patriarchal relations in colonized lands, often because native men, increasingly disenfranchised and excluded from the public sphere, became more tyrannical at home ... The example of

widow immolation will serve to illustrate this process (Loomba 168).

Lata Mani lays emphasis on the fact that the colonial administration consulted only the priests on decisions regarding issues and disputes amidst the colonized Indians.

Bapsi Sidwa wrote *Water* with Deepa Mehta's film script on request by a Canadian publisher. It was primarily written for the western especially American audiences of Mehta's movie *Water* before the film's release to establish the context of the movie. Martha Alter Chen's *Widows in India* enriched Sidwa's knowledge with the customs and traditions governing the treatment of widows in Indian society.

Set in 1938 India against the backdrop of Mahatma Gandhi's rise to power, *Water* follows the life of eight year old Chuyia, child bride who is abandoned at a widow's ashram in Benares after her forty four year old husband dies. Chuyia is the daughter of a Brahmin priest, Somnath and Bhaghya. Somnath is forced to give his daughter in marriage to Hira Lal, a forty four year old man even without Bhaghya's consent. Bhaghya's confrontation with Somnath to dissuade him from marrying Chuyia so young fails as Somnath declares:

You are the wife and daughter of Brahmin priests: surely you are aware of our traditions, ... a woman's role in life is to get married and have sons. That is why she is created: to have sons! That is all (Sidwa 8-9).

Somnath's authoritative remarks about the necessity for Chuyia's early marriage foregrounds the patriarchal suppression that Bhaghya and Chuyia experience. He echoes *Manusmriti* when he says:

A woman is recognized as a person only when she is one with her husband ... A woman's body is a site for conflict between a demonic *stri-svavahava*, which is her lustful aspect, and her *stri-dharma*, which is her womanly duty (Sidwa 8).

Bhaghya succumbs to the domination of Somnath as she hopes that "the connection with Hira Lal's family would benefit her household" (Sidwa 21) and "her misgivings concerning her daughter's betrothed quieted" (Sidwa 20). Chuyia is married to Hira Lal. The marriage rituals startle and confuse Chuyia who is too young to be initiated into marriage. During the marriage ritual: "Hira Lal appeared linked to the ambulatory little bundle in red silk, as a pet" (Sidwa

21). Sidwa emphasizes on the treatment of Chuyia as a mere object.

After marriage Chuyia stayed with her parents as she had not attained puberty. Later when Hira Lal becomes sick Chuyia was forced to accompany Somnath, Hira Lal and her mother-in-law to Benares. Her husband was dying and his final rites were planned to be performed in Benares. Bhaghya blamed Chuyia's karma. After Hira Lal's funeral the events that happen are cruel and shocking and beyond the comprehension of the child-victim. Chuyia's mother-in-law initiates Chuyia into widowhood. She

Jerked the mangalsutra off her neck... using a brick smashed the red glass bangles (Sidwa 33).

Sidwa writes: "Chuyia realized with a stab of shock that she had ceased to matter to this woman" (Sidwa 33). Chuyia is led to one of the barkers "who initiated the next ritual in Chuyia's passage to widowhood" (Sidwa 34). Events happen in quick succession that Chuyia is dumbfounded. Somnath is shocked by the developments. He knew

That in the Brahmin culture, once widowed, a woman was deprived of her useful function in society – that of reproducing and fulfilling her duties to her husband. She ceased to exist as a person; she was no longer either daughter or daughter-in-law. There was no place for her in the community, and she was viewed as a threat to society. A woman's sexuality and fertility, which was so valuable to her husband in his lifetime, was converted upon his death into a potential danger to the morality of the community (Sidwa 24).

Chuyia is mercilessly sent to a widow ashram by her mother-in-law. Somnath is a helpless man as in the Hindu tradition:

The giver can no longer lay claim to an object that has once been denoted, the parents of a traditional Hindu bride have no rights over their daughter once she has been gifted to the bridegroom (Sidwa 21).

Chuyia's untimely widowhood hurts Somnath and the parting that loomed ahead of them seemed to be a curse. Chuyia is abandoned in a widow's ashram where she is surrounded by 20 widows, ranging in age from twenty to seventy. Chuyia's tantrums to flee from the ashram fail. Her association with Kalyani, who was the youngest widow in the ashram before Chuyia's arrival and the tenderness shown by Shakuntala, in whom Chuyia saw her mother are her only comforting ties. Chuyia is expected to spend the rest

of her life in penitence. Unwilling to accept her fate, Chuyia is instrumental in transforming the lives of the widow. Her friend, the beautiful widow, Kalyani, who is involved in flesh trade by the chief widow of the ashram, falls in love with Narayan, a young, upper caste Gandhian idealist and the son of Seth Dwarakanath. The affair boldly defies Hindu tradition and destabilizes the delicate balance of power in the ashram. Chuyia helps Kalyani to escape from the ashram to marry Narayan. Kalyani discovers that Narayan is the son of Seth Dwarakanath who is one of the many rich men who have sexually abused her. Unable to bear the truth she drowns in the Ganges. Shockingly, Chuyia is subjected to prostitution after Kalyani's death. Shakuntala saves Chuyia from the ashram and sends her away with Narayan from Benares. This paper focuses only on the child widow, Chuyia though Sidwa deals with the life and experiences of the other widows as well. What this paper presents is only a miniscule picture of the plight of upper caste widows. Thus the novel *Water* portrays the helpless victimization of widows in general and that of child widows into sexual exploitation in particular, especially in certain parts of northern India and by denouncing such practices it recuperates the repressed voices of marginalized women. Rich men like Seth Dwarakanath exploit young widows and force them into prostitution. Uma Chakravarti augments the exploitation of widows with Tarabai's argument.

The miseries of enforced widowhood ... are attributable to the structures men have created and the advantage they can take even of the enforced celibacy of widows (Chakravarti 252).

The plot of *Water* though fictitious reflects the facts. Widows from West Bengal, the northeastern states and Bangladesh still make their way to the ashrams of Vrindavan, Mathura and Varanasi, in the hope that in the holy cities, God will not allow anyone to starve. Young widows are still being sold into prostitution. The *sewadasi* system, in which the 'service' done to rich and powerful pilgrims is seen as an act of piety, is still prevalent. Sexual exploitation still exists at the *bhajanashrams*.

Vrindavan in North India has been very popular as a place of refuge for the upper caste widows. Anees Jung describes Vrindavan thus: "the streets of this medieval holy town are littered with the shrunken figures of women, bedraggled, dressed in dirty white, divorced from love, family and home" (73). Large

section of these widows live in religious points like Vrindavan, Varanasi, Mathura, Hardwar, Puri and mobility to these religious points is an ongoing process. These places not only have a high population of widows but also accommodate many destitute women. Different justifications have been given for the exodus like "dedication on the almighty" and search of Moksha. These widows/destitute women live in very oppressive conditions, depending mainly on begging, singing bhajans and indulge in prostitution for survival. It is observed that West Bengal has earned the dubious status of having the highest rate in the exodus of old and helpless women. Owing to different factors widows/destitute women migrated from West Bengal to Vrindavan and the adjacent areas of Gokul, Barsana, Goverdhan and Radhakund collectively called Brijbhumi. Apart from *sewadasi* phenomenon, to whatever extent, other forms of sexual exploitation also exist. Sex trade in Vrindavan is flourishing.

It was only after Deepa Mehta's venture of film *Water* in January 2000 that a high level meeting of the National Human Rights Commission was held in September 2001. Representatives of the Department of Women and Child Development, Human Resource Development Ministry, and Governments of Uttar Pradesh and West Bengal participated in it. At this meeting, Justice JS Verma said:

"It is unfortunate that nothing substantial seems to have happened to elevate the status of women who hence come to Vrindavan despite the philanthropic attitude of the people in the country to help others. The need of the hour is to take concrete steps to stop the flow of women to Vrindavan and simultaneously carry out rehabilitation programmes whereby the overall plight of these women can be improved (Reddy 62)."

Facilities like free and clean accommodation, proper healthcare, financial assistance, dignified cremation, establishment of group housing, etc., became a part of NHRC agenda. While there is an outcry all over the world when there is an attempted Sati in India there is little interest shown toward the misery endured by millions of Indian widows everyday. Rehabilitation of the widows is the need of the hour as they are the poorest, most wretched, discriminated, marginalized, isolated and neglected women. Deprivation of fundamental human rights to a section of women has to be contested at all levels in the country.

Indira Goswami's experiences as a widow as well as a researcher finds expression in her novel **Neelkanthi Braj** which was later translated into English article **Blue Necked Braja** (1975) which is about the plight of the Radheswamis of Vrindavan who lived in abject poverty and suffered from sexual exploitation. One of the main issues that the novel touches upon is the plight of young women widows for whom companionship beyond the confines of their ashrams and fellow widows become impossible. The urge to live life as well as the moral dilemma that they face through the order of precepts of religion in this regard are brought out with astonishing clarity and feeling in the novel. Indira exposed the uglier face of Vrindavan, the city of Lord Krishna in her novel. It was also the first novel to be written on this subject. The novel was based on Indira's research on the place as well as her real life experience of living in the place for 3-4 years before she joined University of Delhi as lecturer.

Indira Goswami's **The Moth Eaten Howdah of the Tusker** deals with the life of three widows. In **The Moth Eaten Howdah of the Tusker** she writes about the plight of Assamese Brahmin widows in the religious institutions of Assam called **Satra**. This novel had been anthologized in **The Masterpieces of Indian Literature** and has been made into a film called *Adajya* which won several national and international awards in film festivals. One can draw parallels between both the novels: Giribala, the youngest of the three widows in Goswami's novel can be compared to Chuyia in that she is victimized by the patriarchal system "without giving her any choice in the matter of widowhood" (Padma 216). Giribala's story ends in tragedy as she burns herself while Chuyia is sexually exploited by Narayan's father; both Chuyia and Giribala are rebellious in nature. Sidwa and Goswami have shown how upper caste patriarchy expects the widows on one hand to lead a saintly life renouncing all pleasures and on the other hand sexually exploits the young widows. Women who are castled as the custodians of tradition are exploited by the same patriarchal system. Both the novelists portray the vulnerability of young widows to ill-treatment as they constantly face the fear of sexual harassment.

It is important to take note of the issues highlighted by Deepa Mehta and Bapsi Sidwa to shift the focus of our attention from knowledge of widowhood to the experiences of widowhood. Sidwa's *Water* serves as a "critique of enforced widowhood and the extant forms

of Brahmanical patriarchal practices" (Chakravathi 247). Sidwa's graphic and moving portrayal of the experiences of young widows outlines the structure of relations in which those experiences may be located. Bapsi Sidwa or Deepa Mehta are not the only people who have voiced for the widows. Many women reformers of the nineteenth and twentieth centuries have voiced against the ill-treatment meted out to widows. Pandita Ramabai's **The High Caste Hindu Woman**, Rakhmabai essays, Tarabai Shinde's work **Stri Purusha Tulana**, Kashibai Kanitkar's essay on **Women? Past and Present** – highlight the plight of Hindu widows of the nineteenth century which is the period that Sidwa deals with in **Water**. The upper caste widow was considered a social pariah and a domestic grudge.

Ramabai is particularly pungent when she turns her attention to the relationship between women's oppression, social customs and Shastric sanction (Chakravarti 255).

Ramabai draws attention to the abuse and social suppression of child widows whom she sympathizes with as she believes that child widows are the badly affected among the marginalized widows. Pandita Ramabai in her **The High Caste Hindu Woman** critiques the Brahmanical practices of the eighteenth and nineteenth centuries with special reference to widowhood of Brahmin women. Rakhmabai, a victim of child marriage appeals to the government that any marriage performed without its sanction "should be null and void" (Chakravarti 256). Because women have not intervened in the public debate of widowhood, especially child widows, their silence cannot and should not be read as assent or infer from it that women do not suffer as a consequence of the 'evil' customs.

Deepa Mehta's *Water* released as *Rising Moon* drew the world's attention to the plight of widows in some states in India and it voices against injustices to women. Protests flared against Mehta in January 2000 when she had aimed at shooting the film in the Hindu holy city of Varanasi. Hindu fundamentalists objected not only to the film's story but to the title as well as it referred to the sacred Ganges simply as water. Deepa Mehta had already completed 2 movies *Earth* and *Fire*. The choice of the title *Water* was only to complete the trilogy and did not refer to the Ganges. Devyani, Mehta's daughter has chronicled their experiences in a memoir *Shooting Water*, published by Penguin books in 2006. Mehta's troubles mounted when Indian novelist

Sunil Gangopadhy accused her of plagiarizing the film's plot from his book *Those Days*, an accusation Mehta refuted with a lawsuit that was eventually settled out of court. Shabana Azmi, who had tonsured for the film, became the subject of a fatwa from Islamic clerics.

Water is a representation of the critical political energies that is no longer detained by recycled debate, and institutional jockeying, but instead is methodologically eclectic, extroverted, experimental, engaged in multiple sites of investigation and contest (Loomba, et.al., 27).

Water delinks the legacies of the Manusmriti and reorganizes Hindu Patriarchy by voicing for the oppressed Hindu widows. Disentanglement from patriarchal rules of Hinduism and from Hinduism as a religion which treats woman as an inferior male in the main agenda of **Water**. Given the resilience of patriarchal mechanisms for distributing power and of its capacity to organize its citizen's hopes an attempt like (Mehta's) Sidwa's **Water** tries to break down the order that the patriarchal system tries to establish. The plight of widows cannot be improved without substantial social reform. The denigration of the upper caste widow can be regenerated only through social reforms. The denigration of the upper caste widow can be regenerated only through social vehicles and literary efforts like that of Deepa Mehta's **Rising Moon** and **Bapsi Sidwa's Water**. Hindu patriarchy has permeated the public sphere in India so much so that the oppression of the widows never surfaces in the modern reformist agenda for women. It is necessary that scholars and women reform movement organizations involve seriously to reconstruct the ideologies perpetrated and popularized by the patriarchal set up.

Works Consulted

- Chakravarti, Uma, *Widows in India: Social Neglect and Public Action*, ed., Martha Alter Chen, New Delhi, Sage Publications, 1999.
- Chakravarti, Uma, *Rewriting History*, Second Edition, New Delhi, Kali for Women, 2006.
- Chattopadhyay, Kamaladevi, *Indian Women's Battle for Freedom*, Delhi, Abhinav Publications, 1983.
- Divya, A., "Cases may have become rare but Glorification of the Ideology Continues for Commercial Reasons: Why sati is still a burning issue", *Sunday Times of India*, 16th August, 2009, 13.
- Doniger, Wendy, *rans. The Laws of Manu*, New Delhi, Penguin Books, 2000.

- Forbes, Geraldine, *The New Cambridge History of India, Women in Modern India*, New Delhi, CUP, 1998.
- Jung, Anees, "Mothers and Children", *Unveiling India: A Woman's Journey*, New Delhi: Penguin Books India (P) Ltd., 1987.
- Loomba, Ania, *Colonialism/Postcolonialism*, London, Routledge, 1988.
- Loomba, Ania, Suvir, Kaul, Matti Bunzi, Antoinette Burton, Ted Esty, *Postcolonial Studies and Beyond*, New Delhi, Permanent Black, 2005.
- Mani, Latha, "Contentious Traditions: The Debate on Sati in Colonial India", *Recasting Women*, eds K. Sngari and S. Vaid, New Delhi, Kali for Women, 1989, 88-126.
- NHRC, *Helping Widows in India – Women's Convention, Discrimination Against Women*, NHRC Report, New Delhi, 2001.
- NHRC, *The Situation and Problems of Widows in India, Past and Present*, National Human Rights Commission, New Delhi, 2002.
- New Compact Oxford Dictionary Thesaurus and Wordpower Guide*, ed.
- Catherine Alan Spooner and Sara Hawker, New Delhi, OUP, 2005 (NCOD).
- O'Hanlon, Rosalind, Trans & Ed., *A Comparison Between Men and Women, Tarabai Shinde and the Critique of Gender Relations in Colonial India*, Madras: OUP, 1994 (Stri-Purusha Tulana).
- Padma, V., *Fiction as Window*, Chennai: Orient Blackswan, 2009.
- Rakhmabai, "Letter to the Times, 9 April 1887", *Women's Voices: Selections from Nineteenth and Early-Twentieth Century Indian Writing in English*, eds., Eunice de Souza and Lindsay Periera, New Delhi: OUP, 2002, 105-110.
- Ramabai Saraswati, Pandita, *The High Caste Hindu Woman*, Philadelphia, 1894.
- Ramabai Saraswati, Pandita, "Widowhood" (*The High Caste Hindu Woman*, 1894). *Women's Voices: Selections from Nineteenth and Early-Twentieth century Indian Writing in English*, ed. Eunice de Souza and Lindsay Periera, New Delhi, OUP, 2002, 38-47.
- Reddy, P., Adinarayana, "Status of Widowhood", *Problems of Widows in India*, New Delhi: Sarup & Sons, 2004 (55-68).
- Sarkar, Tarika, "Wicked Widows: Law and Faith in Nineteenth – Century Public Sphere Debates", *Behind the Veil: resistance, women, and the everyday in colonial south asia*, ed., Anindita Ghosh, Ranikhet: Permanent Black, 2007, 83-115.
- Sidwa, Bapsi, *Water*, New Delhi, Penguin Books India Pvt. Ltd., 2006.